

N Nr. 8

SPECIALUTGAVE AV "BERLINER ILLUSTRIERTE ZEITUNG" • 2. APRILNUMMER 1941

Belgia fr. 2.— / Bulgaria lewa 10.— / Danmark 50 ore / Elsaß-Lothringen 25 Pf. / Finland mkk. 4.50 / Frankrike fr. 4.— / Generalguvernementet 50 groschen / Hellas drs. 11 / Italia lire 2.— / Jugoslavia dinar 5.— / Luxemburg 25 Pf. / Nederland 20 cents / Norge 45 ore / Portugal esc. 2.50 / Romania lei 16.— / Sverige 53 ore / Sveits 45 cent / Spania ps. 1.50 / Tyrkia piaster 12.— / Ungarn 36 filler / Amerika 10 cents

Signal

Universitetsbiblioteket
København

45

*Snart vil
de være her!*

*Et bille til vår
Bulgaria-beretning
i dette nummer*

**FOTO
FOTO**

*produkter
over
hele verden!*

Agfa film og plater
Isochrom · Isopan · Isopan ISS

Agfa papir
Lupex · Brovira · Portrigo

Agfa apparater
Billy · Karat · Isolette

Agfa Karator

Agfa Amatör-Kino-
optagere og fremvisere

Agfa kino-film

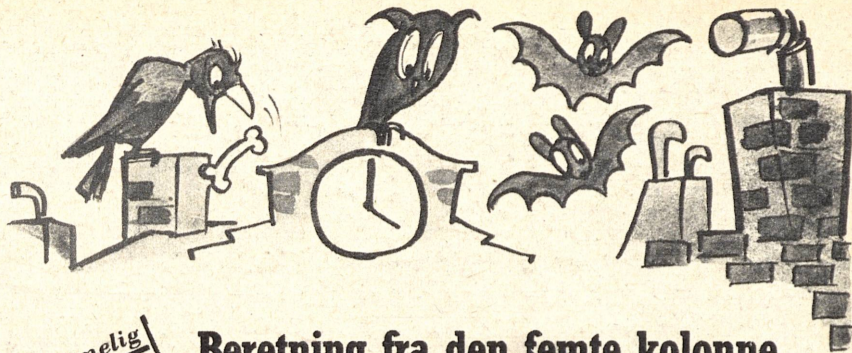
Agfa repro-film
og plater

Agfa farvefilm

Agfa fremkallere
hjelpemidler og
filtere

Agfa foto-
tilbehør

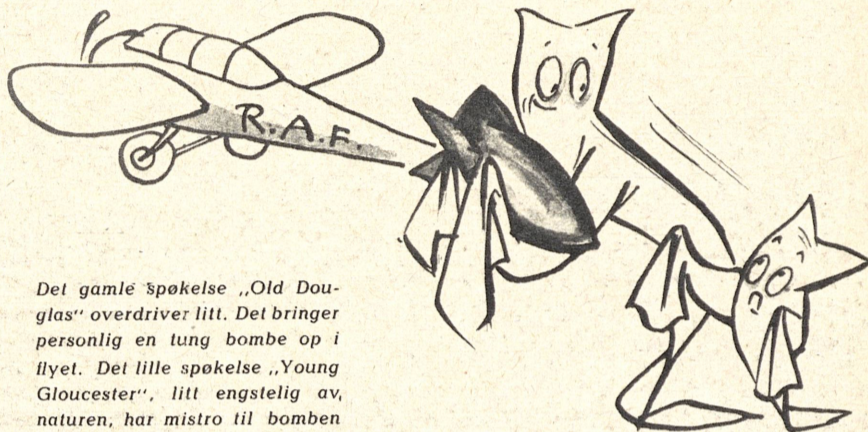
Agfa foto-
mørkerumsutstyr

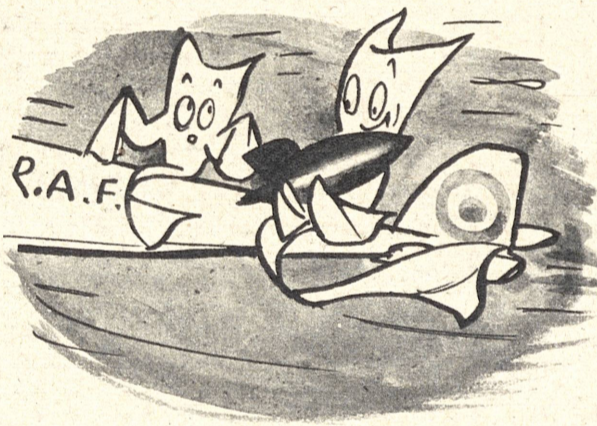
Hemmelig

Beretning fra den femte kolonne

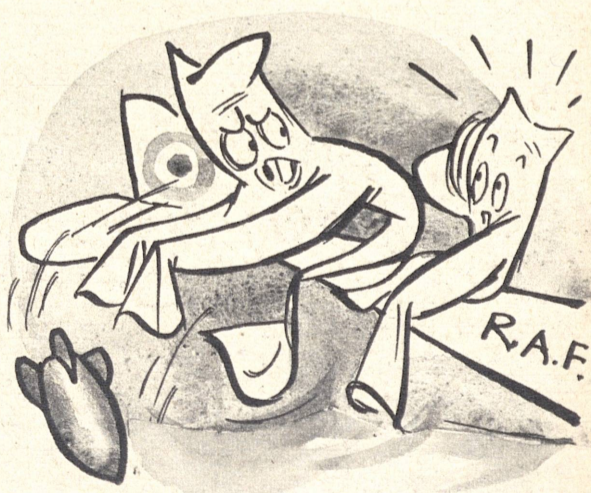
„Signals“ spesialreporter, som står i femte kolonne i England, har denne gangen hatt et enestående hell. Han har fulgt med våre to engelske spøkelses — som han allerede så ofte har lyttet til — da disse gikk ombord i et av RAF's fly. Dette flyets oppgave var å kaste bomber over Tyskland

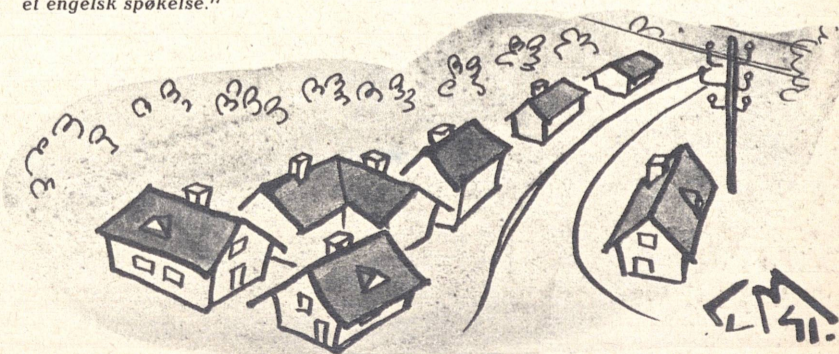
Det gamle spøkelse „Old Douglas“ overdriver litt. Det bringer personlig en tung bombe op i flyet. Det lille spøkelse „Young Gloucester“, litt engstelig av naturen, har mistro til bomben og til det hele foretagende

Young Gloucester spør: „Hvor vil du kaste denne bomben, Old Douglas?“
„Mot en ammunisjonsfabrikk, Young Gloucester!“

Young Gloucester: „Men for guds skyld, Old Douglas, det der er da ikke noen ammunisjonsfabrikk, det er jo en fredelig haveby.“
Old Douglas: „Vær rolig, Young Gloucester! Du er da virkelig et engelsk spøkelse.“

Her vilde England marsjere ...

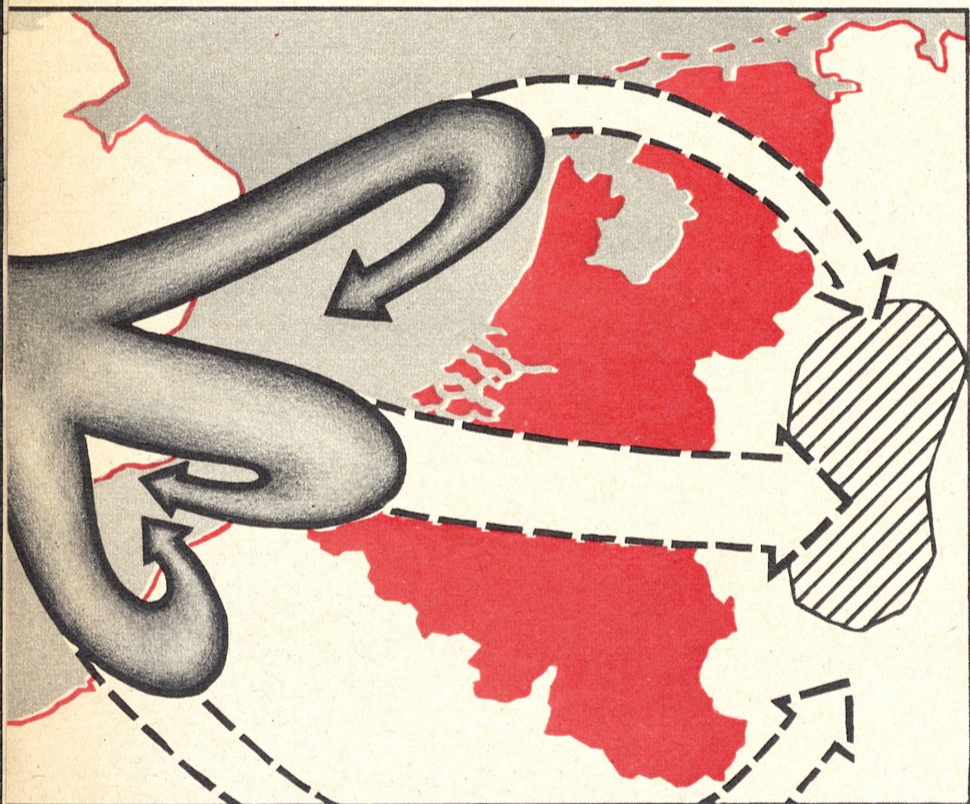
... men Bulgaria mottok gledestrålende de tyske tropper. De blev overalt hilst begeistret av ung og gammel. Erindringen om våpenbroderskapet i verdenskrigen blir igjen levende

Her blev ENGLAND fordrevet

April 1940
En nordfront mot Tyskland —

var Englands første tanke etterat østfronten var brutt sammen i et felttog på 18 dager og Rikets sterke forsvar i vest ikke gjorde et angrep tilrådelig. I april 1940 forbedret London et overfall på de skandinaviske stater som gjaldt røveriet av de svenske malmgruber og fremstøtet mot Nord-Tyskland. Men Tyskland kom englenderne ti timer i forkjøpet med besettelsen av Norge og Danmark. — England måtte vike

Mai 1940

Belgia og Nederland var gjenstand for de neste engelske angrepsplaner. Ved propaganda, ved statsavtaler og økonomisk avhengighet var begge lands regjeringer gjort lojelige; ved felles generalstabsdrøftelser og konkrete militære foranstaltninger var angrepet på Ruhrområdet blitt forberedt. Atter slo Tyskland hurtigere til, og England blev fordrevet. I løpet av mindre enn seks uker kapitulerte den hollandske, den belgiske og den franske armé

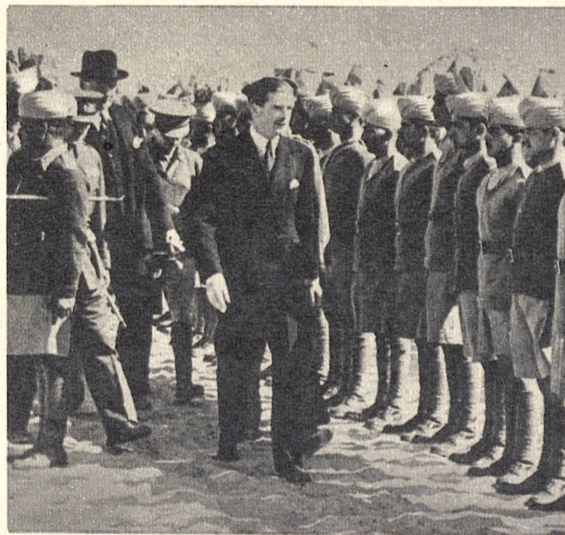
Høsten 1940

Nå altså en sydfrent, lød Englands neste parole. Fra Middelhavet — med basis Nord-Afrika — og fra Hellas skulde Italia angripes, samtidig skulde Tysklands forsyningskilder i Donaurummet avspærres, de rumenske oljekilder tilintetgjøres som under verdenskrigen, Romania, Bulgaria og om mulig også Jugoslavia gjøres til operasjonsbasis for en balkanarmé mot aksemaktene

Mr. Eden — en reisende med lite hell

I desember 1939 : Mellom déjeuner og diner et høimodig håndtrykk til offiserer for den franske armé, „britenes sverd på fastlandet“, som få måneder senere brøt sammen

I februar 1940 : Ved Suezkanalen, foran Europas porter hilser Mr. Eden indiske tropper som allikevel aldri nådde frem til Europa

Og ett år senere : Atter står Eden utenfor Europa. Sammen med den britiske generalstabssjef, Sir John Dill, ankommer han til Ankara og forsøker å skape forutsetningene for en gjennommarsj av britiske soldathæver gjennom Tyrkia. Herifra flyr han til Aten. Han forlater dog snart skueplassen. De tyske tropper er marsjert inn i Bulgaria

Tegnforklaring

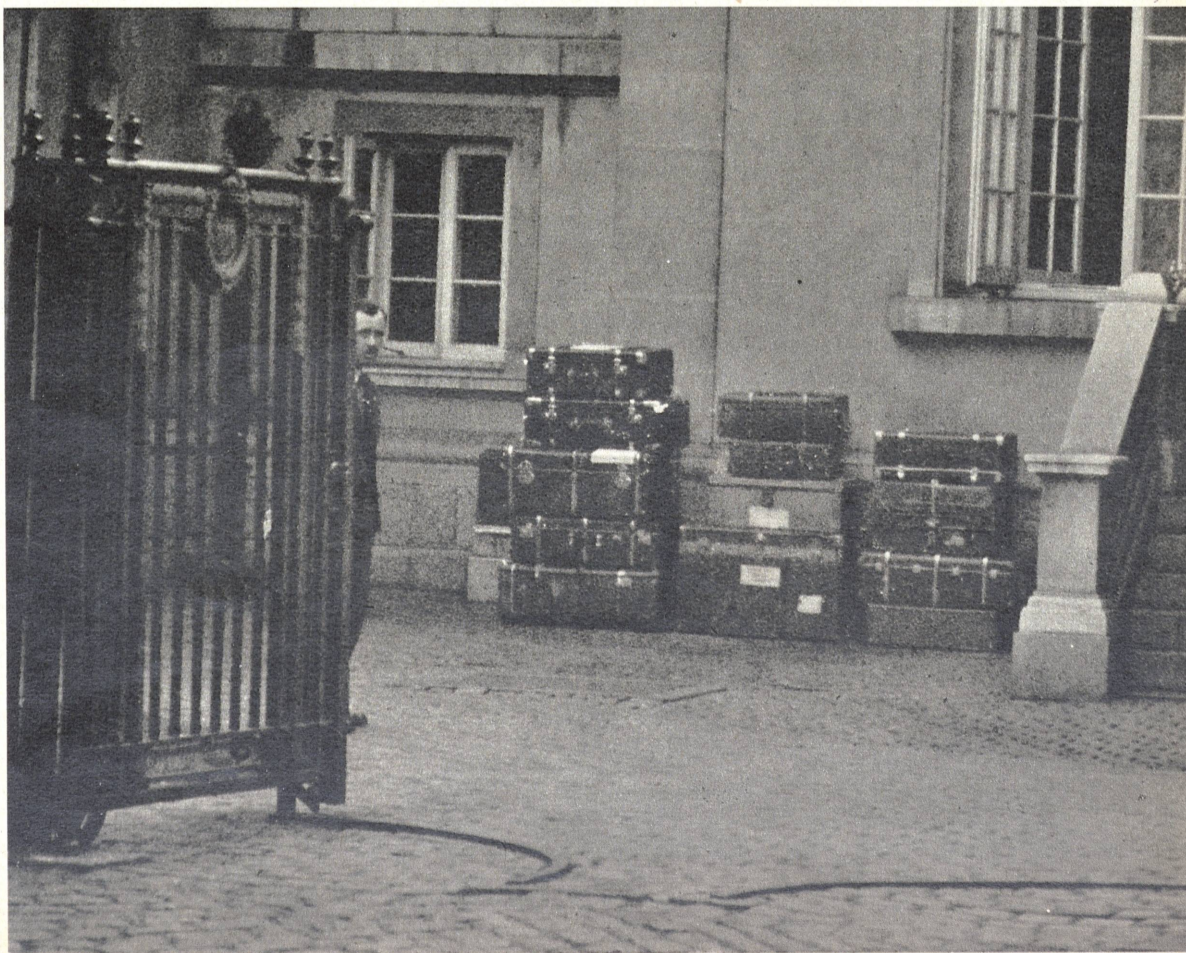
- Tyske operasjoner
- Italienske operasjoner
- Britiske angrepsplaner
- Britiske tilbaketog
- Fransk mandat-område Syria
- Britiske mål: råstofflager og industriområder
- Land, som spilte en rolle i de engelske angrepsplaner

Mars 1941: Også de britiske planer i Donau-området er nu tilintetgjort. Hellas og Romania var blitt betenkt med engelske garantier, Tyrkia hadde avsluttet en pakt med Storbritannia, Bulgaria og Jugoslavia blev salt under sterkt diplomatisk og økonomisk press. Men bare i tilfellet Hellas lyktes krigsutvidelsen. De britiske representanter måtte forlate Romania og derpå også Bulgaria, og den tyske forsvarsmakt trådte til for å beskytte Balkan-rommet mot Londons aggresjonsplaner. Heller ikke den britiske utenriksministers lokke- og truselstaler brakte noen vending. London var på utkikk etter nye felter, hvor der kunde skapes uro. Den gamle plan om et anslag mot Syria og en opmarsj av dets hjelpetropper i det nære Østen dukket nå atter op. Dette beviste for verden hvilket nederlag England hadde lidd på Balkan. Bulgarias tiltreden til tremaktpakten var vendepunktet

Noen måneder før dette krigsutbrudd skrev „Sunday Times“: „Det strategiske nøkkelpunkt så vel for det østlige Middelhav som for det sydøstlige Europa er stredet fra Dardanellene til Bosporus. Der kunde England holde sin posisjon i det uendelige. Det vilde være en basis, like viktig for operasjonene i Svartehavet og Egeerhavet som for militære operasjoner på Balkan.“

Dermed var britenes aggressive planer mot statene som støter til Egeerhavet og Svartehavet tydelig formulert. De er også blitt bekreftet ved utallige andre uttalelser og kjensgjerninger. England viste på ny — som allerede da det slapp løs den nåværende krig — en påfallende interesse for Balkan-statene og særlig for Bulgaria. Den nylig avdøde lord Lloyd foretok under krigen en propagandareise gjennom sydstatene og beflittet sig herunder på i hver hovedstad å tale slik som man der gjerne syntes om å høre. Således talte han i Belgrad mot, i Sofia for og i Bucuresti atter mot revisjonen av fredsdiktatet av 1918/19. Med slik geskjeftighet skulde det naive forsøk forberedes på nå å utvide Balkan-ententen — som engang var blitt etablert under fransk-engelsk formynderskap imot Bulgaria — til en „Balkan-blokk“ ved Bulgarias tilslutning, forat England gjennom sin innflytelse i Aten og Ankara kunde gjøre

I Sofia pakket englenderne sine koffertene. Mens de tyske tropper marsjerte inn, tårnet koffertene sig op på gårdsplassen i den britiske legasjon Avreisen forregikk så hodekuls at endogsprengstoffer og lignende tilbehør til en britisk legasjon måtte føres med. Noen av koffertene eksploderte i Istanbul

Tyskere og bulgarer side om side. En skåltale for der Führer og for kong Boris. I anledning av den tyske øverbefalshavende i Bulgaria, generalfeltmarsjal Lists nærvær, ga den bulgarske krigsminister, general Descaloff, en middag i offisersklubben i Sofia. Plasseringen ved bordet var slik at hver tysk offiser hadde en bulgarsk sidemann. Generalfeltmarsjal List takket i en tale (bildet til venstre) for mottagelsen av de tyske tropper, som hadde vært enda hjerteligere enn han hadde ventet

Fotos: Wolfgang Weber

I hver landsby, i hver by knyttet der sig snart god kontakt mellem de tyske tropper og den bulgarske befolkning. For de forstår best hva deres lands beskyttelse gjennom den tyske forsvarsmakt betyr: betrielse for krigsspøkelset

alle fem stater tjenlige for sine krigs-utvidelsesplaner. Men denne plan slo feil. Jugoslavia bevarte sin nøytralitet, Bulgaria betonte med voksende tydelighet sitt vennskap med Tyskland, og Romania blev efter en indre omveltning av sitt nye regime ført op ved siden av aksemaktene. Hellas var den eneste makt, hvor krigen virkelig slo til i de engelske bestrebelsers ånd.

*

„Dersom Hellas holder ut inntil vi er blitt ferdige med italienerne i Afrika, da har vi for våre arméer et utgangspunkt, fra hvilket vi kan gi den tyske drage dødsstøtet. Kanskje kan vi herunder også få understøttelse av nye forbundsfeller som i mellemtiden har erkjent den voksende britiske makt.“ Så tydelig avslørte den britiske minister Amery spekulasjonene i London allerede i desember 1940. For ham gjaldt det ikke så meget grekerne, men brohodet, startstedet for en ny virksomhet på fastlandet efter katastrofen ved Dunkerque.

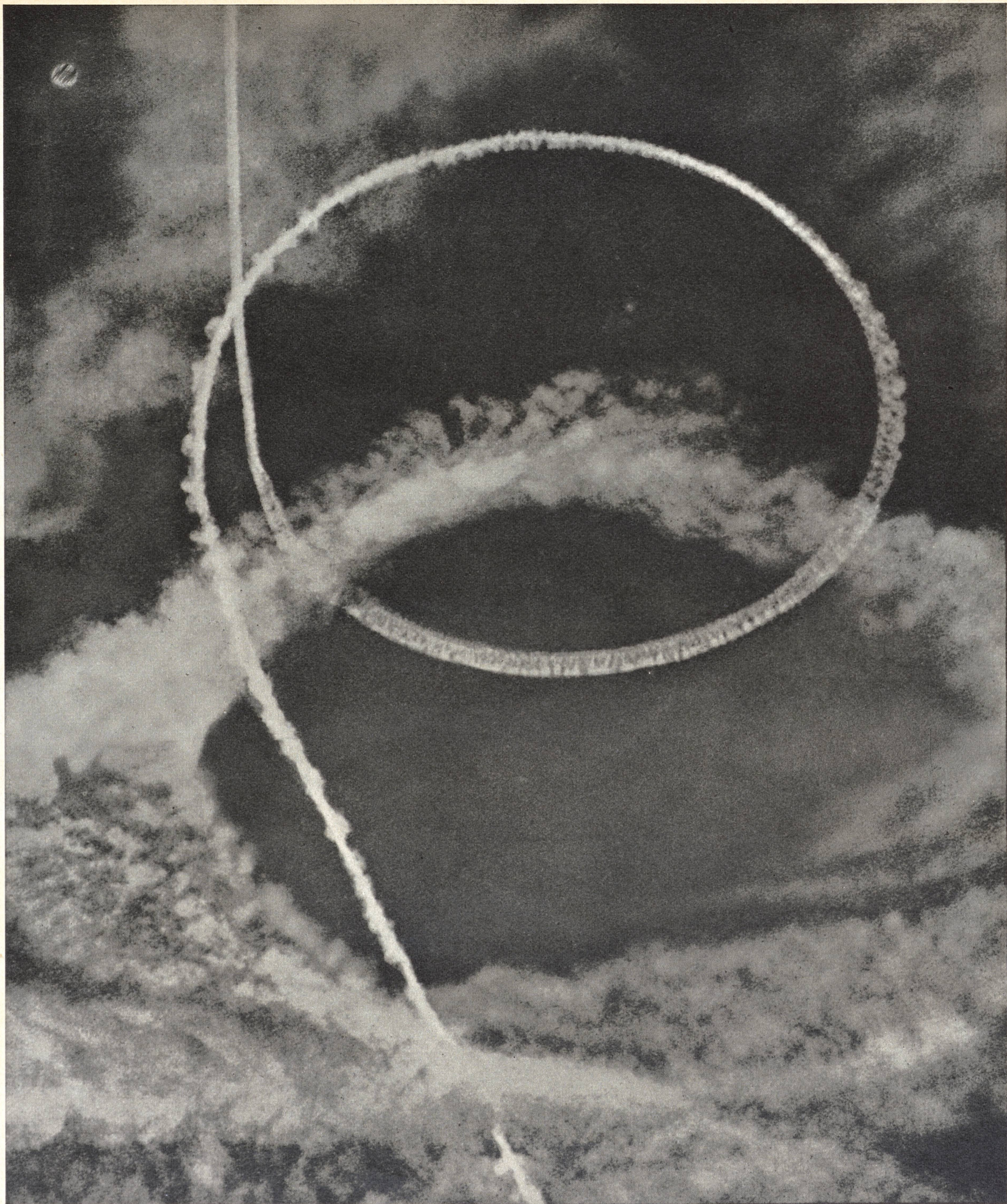
Krigens utvikling i Cyrenaika kunde kanskje her eller der influere på stemningen, men man forsto i Sofia og Bucuresti — og innsiktsfulle menn så det også i de øvrige sydøst-stater — at den britiske situasjon som helhet ikke hadde gjennomgått noen avgjørende forandring med vinterens krigsbegivenheter i ørkenen. De tyske sjøstridskrefter var hverken fjernet fra Atlanterhavet eller Tysklands armé og luftvåpen fra kystene mellom Narvik og Biskaya, italienerne hadde heller ikke mistet sin tillit til seiren, ei heller var, efter de engelske profetier, „Middelhavets himmel rensed for tyske stukas“. Londons intriger på Balkan kunde altså ikke være diktert f. eks av vissheten om en forestående seier over aksemaktene. Når England vilde forlegge Wavell-arméens nordfront til Bulgaria og Romania, så måtte denne tanke bare vurderes som resultat av stor fortvilelse.

*

Bulgaria kjenner England fra de dager da det blev befridd fra det osmanske herredømme og kunde oprette sin egen stat. London vilde aldri tillate at dets store rival Russland skulde få fotfeste ved Dardanellene, porten til Asia. Men russisk innflytelse mente englenderne å kunne se bak den nye bulgarske stat, og å holde denne nede syntes dem derfor av vesentlig betydning til flankevern av stredene. De drev igjennom at Berlinerkongressen i 1878 fulgte på freden i San Stefano, som hadde stukket op de bulgarske grenser. På denne kongress mistet den nyoprettede stat atter betydelige områder.

*

Bulgaria, som den stat der sto i brennpunktet for de britiske spekulasjoner i 1941, forkynte ved undertegnelsen av tremaktpakten, at det ikke hadde lyst til å stille sitt land til disposisjon for den sikre seierherres fiender. England har tapt sitt politiske spill på Kontinentet. Med utilfrets mine forlot Mr. Eden Aten uten å ha besøkt andre sydøsteuropeiske hovedsteder. Skal det politiske urosentrum, som London ennå ikke vil opphøre med å puste til, bli henlagt til Lilleasia?

Har en himmelskriver vært på ferde, og har han tegnet sin dristige looping på himlen med sitt røkkapparat ?

Det kunde være mulig. Men den kyndige himmelbetrakter ser snart at denne uvanlige hvite stripe høit deroppe på det blå firmament ikke forholder sig som kunstig låke, som fordeler sig og forsvinner. Stripen blir stående, vandrer med vinden, omdannes, fortetter sig og blir til en sky. Et fly har dannet den

Skyer dannet av motorer

Et bilde fra de siste kampdager: en sveit av tyske jagere kretser over Kanalen for å angripe fienden, hvor enn han måtte vise sig oppe i luften. Der er ingen Tommy å se vidt og bredt, og jaktiveren synes å være forgjeves. Da — plutselig danner det sig høit over den tyske sveiten hvite, rette striper tett ved siden av hverandre, 12—14 stykker, og først på disse striper opdager jagerflyverne at noen andre driver sitt spill der oppe

over dem. Det er fjorten Spitfires, som i ly av solen hadde håpet på å kunne lure sig til et overfall, og som nu er blitt forrådt av de hvite stripene, som deres egne fly har dannet.

Hvordan hender det og hvorledes forholder det sig med disse kondens- og tåkestriper der dannes på himlen som nye skyer ved motorenes gassutstrømninger og flyenes bevegelse? Disse — hittil upåvirkelige og, som eksemplet viser, slett ikke

Forræderske skyspor :

Den skyfrie flate av et høiliggende iståkedekke blev krysset av et fly. Vanddampen fra ekshausten har dannet en tett skystripe i tåken og...

... forvandlet hele feltet

til tynne skyhaler, som inneholder iskrystaller. Når de synker ned i dypere, fuktige lag, dannes ekte skyer

En taktisk skisse på firmamentet :

Tyske ødeleggelsesflys baner. De ledsager et bombefly på veien til England

Dannelsen av en sky optatt på et eneste bilde :

Man ser nedenfor til høire hvordan skystripen straks dannes bak flyet og angir dets spiralvei som en lang hale. Langsomt brer stripen sig, fortettes til en stor sky, som ikke lenger kan skjelnes fra de ekte skyer

ønskede — sky- eller tåkedannelser etter fly har vært gjenstand for tallrike forskninger og vitenskapelige undersøkelser. Man skjelner mellom en sublimasjon eller kondensasjon ved tilførsel av vanddamp, slik som det

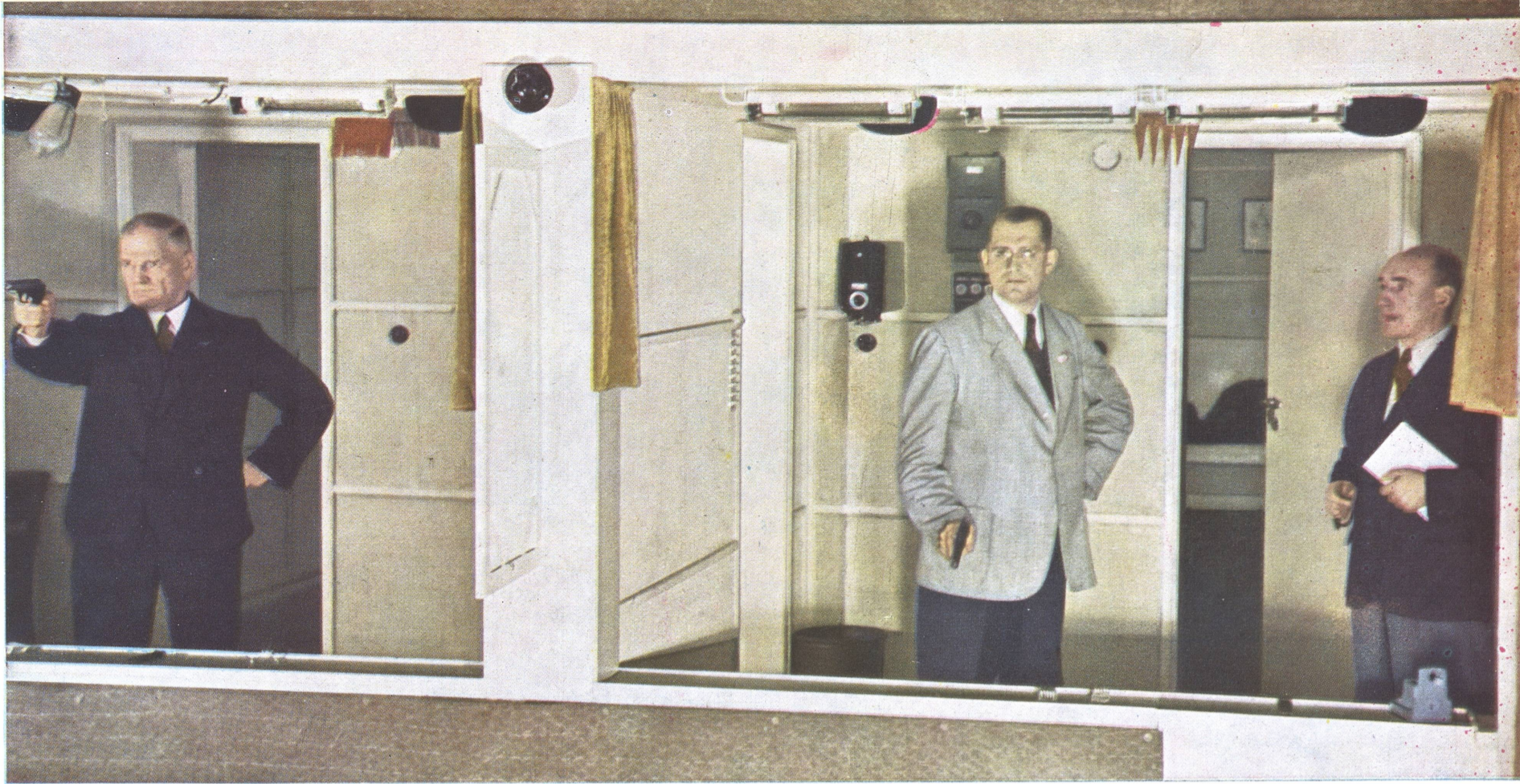
opstår gjennom forbrenning av gasene i umettede luftlag, videre kjenner man i fysikken til en sublimasjon eller kondensasjon i allerede overmettede, men kjernefattige lag ved ny kjerne-dannelse, og videre kan en regelrett

omdannelse av disse — kunstig fremstillede — skystriper under bestemte fuktighetsforhold følges av virkelige, naturlige skyer. Den hvite stripen etter flyet opstår i store høider ved tilsvarende temperaturer under 0 grad,

enten, ved hjelp av vanddampen i motorenes ekshaustgas, eller også uten denne på grunn av iståkedannelse ved de i ekshaustgasene opståtte kjerner og ioner. De små ispartikler, som stripen like så vel som de høie fjær-skyer består av, kan anta meteorologisk karakter, d. v. s. vokse videre til naturlige skyer. Det kan også skje derved at de synker ned i fuktigere luftlag og således vokser videre. Man kan altså med rette snakke om, at fly er i stand til å forårsake dannelse av naturlige skyer. For den oprinnelige tåkedannelse, den synlige hvite stripe, viser erfaringen to hyppighetsområder; den finner lettest sted fra ca. 6000 m. høide ved temperaturer på under — 20 gr. C., og fra 8000 m. høide ved — 40 gr. C. Det er naturligvis ikke alltid det er tilfelle, da særlige omstendigheter og forhold må treffe sammen. Vesentlig innflytelse har her graden av luftens fuktighet eller mettelse, samt sammensetningen av den anvendte bensin etter dens innhold av vannstoff. Motorenes ekshaust alene vilde ikke danne noen tåkestripe, og vilde ikke blande den med en bestemt luftmengde, slik som det skjer ved strømmen av flypropellen. Varmetilførsel vanskelig-gjør iståkedannelsen, så at altså innflytelsen av den varme luft fra flyets kjøler blir av viktighet.

Flyveren, som — kanskje langt inne i fiendeland — bemerker en tåkedannelse bak sig og frykter at den kan forråde ham vil forsøke om mulig å unngå den. Han kan derfor gå ned i et dypere luftlag med et annet mettellesforhold, eller han kan forsøke å minske det generende ledsagende fenomen ved bremsning av motoren og dermed tilsvarende forandring av ekshaust-luftblandingen. Også ved forhøielse av flyhastigheten ved samme eller mindre motørytelse er dette mulig. Spørsmålet om dannelsen av tåkehaler står også i en viss forbindelse med problemet om flytilisningen, som på grunn av forandring og rystelse av et dertil egnet luftlag ganske plutselig kan fremkalles, selv om dette hører til sjeldenhetene. De i sammenheng hermed gjennomførte undersøkelser av de meteorologiske forhold i den høiere troposfære, som er foretatt av tyske vitenskapsmenn, er stadig av stor verdi også for luftfartens sikkerhet. C. R.

Her drives skarpskyting

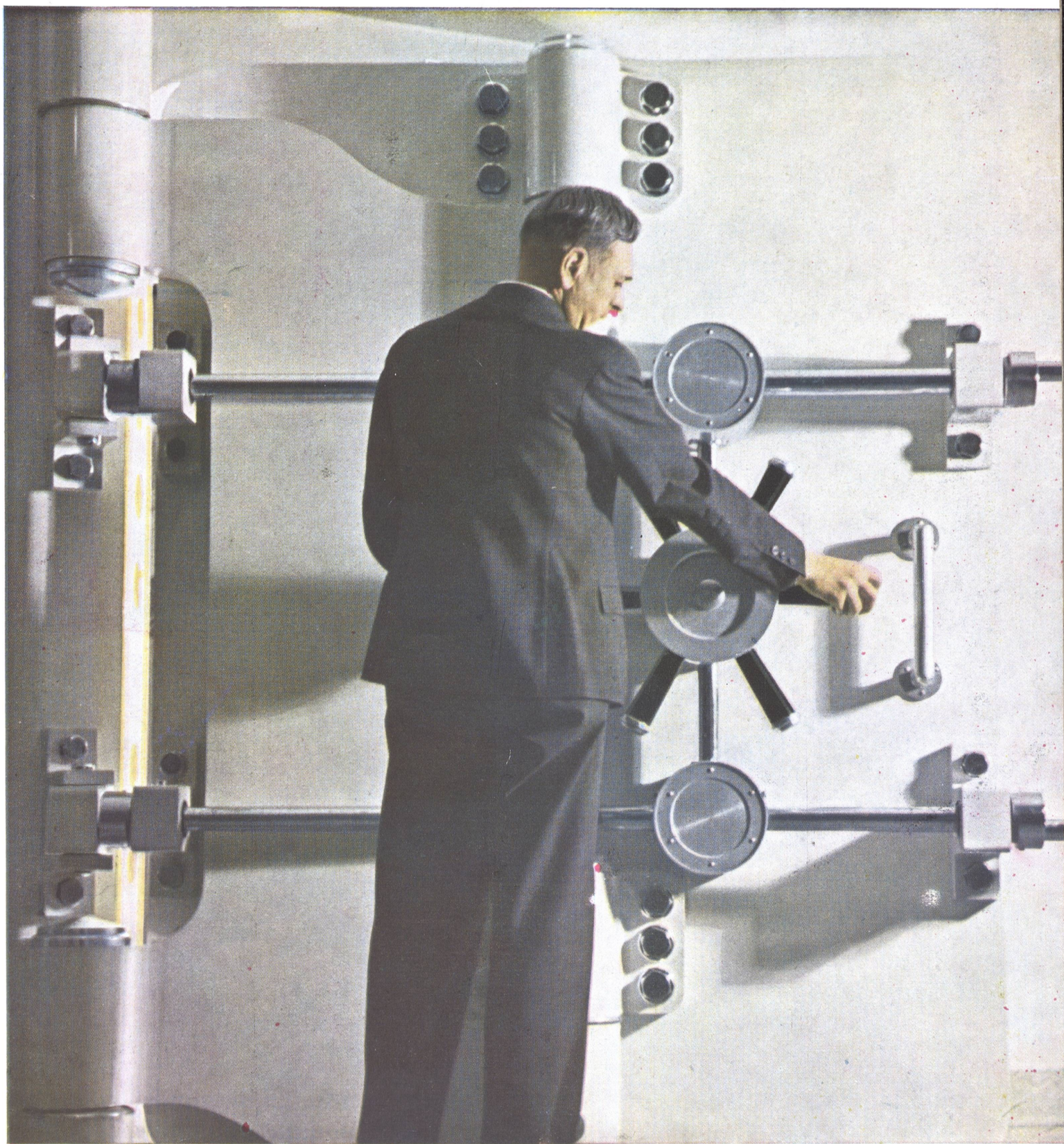
Riksbankens funksjonærsomledsager pengetransportene, er fremragende pistolskyttere. De trener daglig i den moderne innredede skytesal for å holde treffsikkerheten i orden. Tyveri? Overfall? Det er idag uaktuelle spørsmål

I RIKSBANK- NYBYGGET

i Berlin

Sikkerhet frem for alt: Tresorfestningen

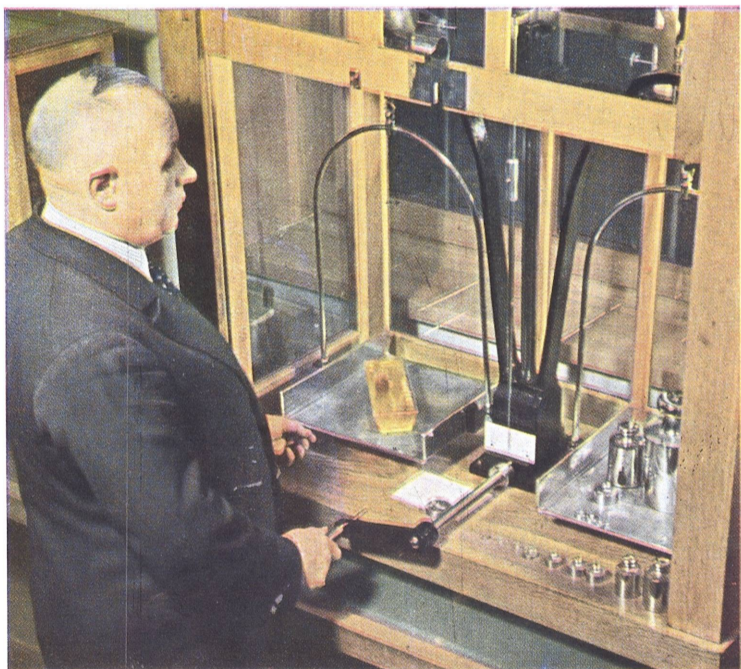
En av de kjempemessige panserdører som fører til de tre etasjedype tresorrum, der ligger inntil 14 meter under jorden. Hele denne underjordiske festningsblokk er omgitt av en avgrunnsdyb grav, som i tilfelle av fare kan fylles bare ved å dreie på en kontakt

Den rammede forbryter . . .

I skytesalen er der i forskjellige avstander skjult figurskiver, som kommer frem ved hjelp av en kobleinnretning. Funksjonæren må reagere lynsnart, forskuddet må falle senest innen fire sekunder

Gullets forværelse i det såkalte dagsrum

Hver barre av edelmetall blir først veiet, og derefter . . .

. . . kommer den ned i de nedre tresorrum

(Til venstre) Stenger av fint gull, handelsformen for det smeltede, ubearbeidede metall, som har en finhet av 998-999 ‰₀₀

De tyske tropper i Tripolis

Tyske vaktposter i Tripolis havn. Her betrådte de tyske tropper for første gang afrikansk jord

Troppeparade under palmer. En av de tyske panservogner, som like etter blev seierrik i den første kamp mot engelske tropper i ørkensanden

Med tropehjelm gjennom Tripolis' gater. I tette skarer trenger italienerne og den innlødte befolkning sig sammen i de gater i Tripolis, som de tyske tropper marsjerer igjennem for første gang

Den øverstbefalende for de tyske tropper i Afrika inspiserer troppene

Fotos: PK. H. Schneider

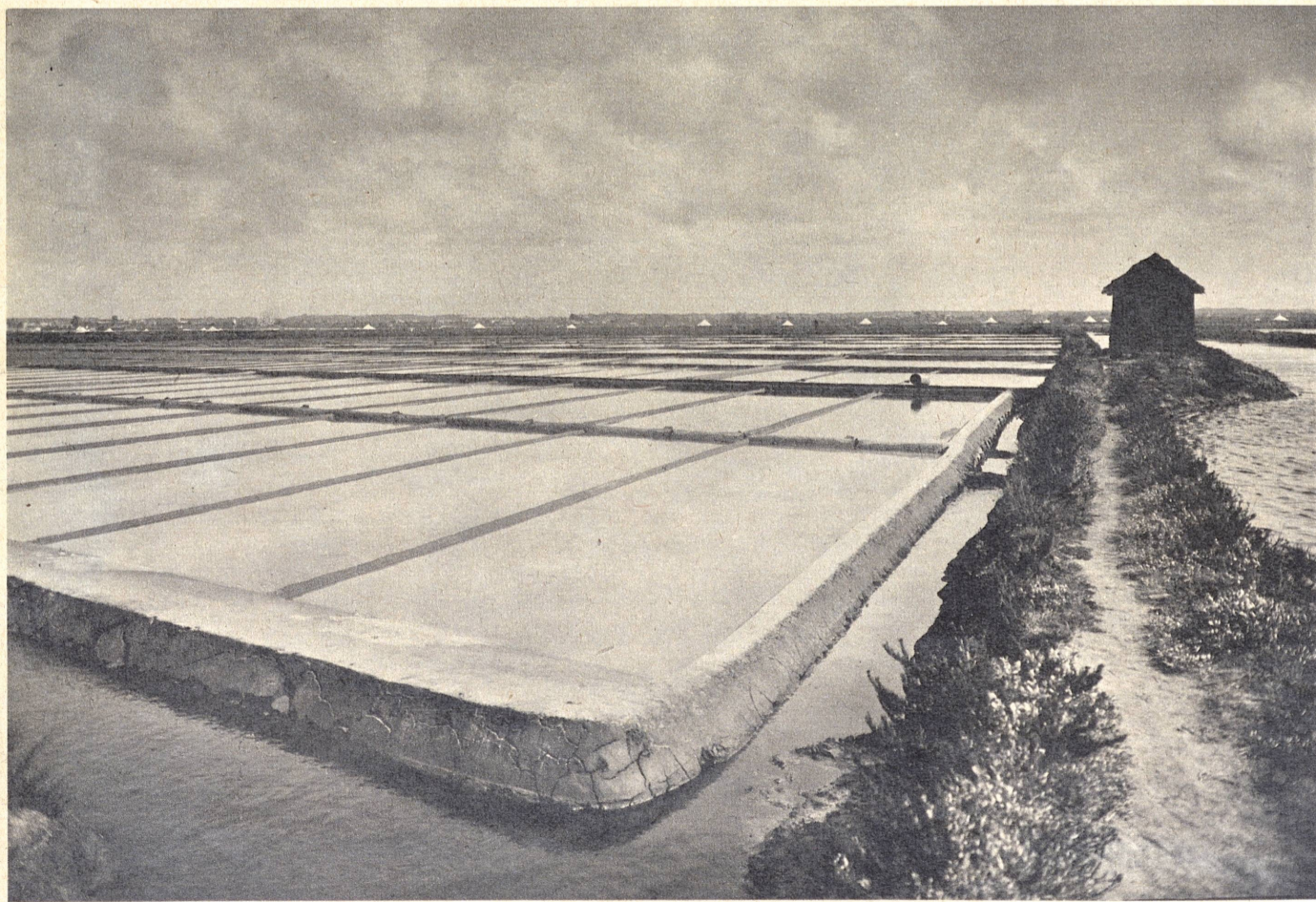

30 okser trekker „havets rikdom” på land. Et strandbilde fra den portugisiske fiskerby Nazaré. Fiskefangsten spiller en stor rolle for nasjonaløkonomien i „det siste land ved Atlanteren”. Der

blev for eksempel i 1938 eksportert over 30 millioner kilo sardiner i olje. En tredjepart av denne veldige eksport gikk til Tyskland. De barbente fiskere ser maleriske ut med sine kulørte, størrutete

skjorter og sine sorte toppluer, som de har trukket ned over det ene øre. Deres båter er malt i brokete farver og har lått sine navn etter kjente helgener. Det beste inntrykk av fiskefangstens

rikdom får man i de store fiskehaler i Lissabon. Hundrevis av kvinner og unge piker er her dag etter dag beskjeftiget med å sortere fiskene og å legge dem i lag i flate kurver,

„Signal”s
korrespondent besøker

Portugal

og beretter om land og folk

i 1941

En reportasje av
dr. Kurt Zentner

Akkurat som for 1000 år siden utvinnes her sjøsaltet i den laveste del av landet, som en gang blev kalt verdens ende ved solnedgang. Landskapet ved Aveiro er et flatt marskland, som er gjennomskåret av mange kanaler og som minner meget om Nederland. En tredjepart av lavlandet er optatt av rektangulære saltutvinningspaser, som synes uendelige. I flatbunnede, brokete bemalte elvebåter blir sjøsaltet fra Aveiro transportert til utskibningsstedene

Portugals største rikdomskilde

er landets ideale betingelser for vindyrkning. Langs elven Douro's buktninger i den nordlige del av landet er hver centimeter av skrånningene utnyttet til vinberg. Jo mer stenet grunnen er, desto fruktbarere er den, når den bare får den nødvendige kultivering. Herfra kommer den berømte portvin, som den portugisiske dikter da Garcia kaller „det prektige sendebud“, der bringer noe av Portugals glødende og strålende sol til ethvert land. Maleriske båter, som med sine oransjerøde seil kan sees på lang avstand, bringer vinen ned til Vila Nova de Gaia. Her ligger til stadighet omtrent 150 millioner liter portvin, som lagres i lange lave haller og som her i tykkmavede fat av gammelt Rigatre får sin siste, edle modenhet

Alle fotos: Leopold Fiedler

En av de betydeligste menn i Portugals historie

var Vasco da Gama, den udødelige portugisiske sjøhell, som opdaget nye sjøveier. I 1487-88 nådde Dias sydspissen av Afrika, det gode håps forbjerg. I 1498 fant Vasco da Gama sjøveien til India. Ennå den dag i dag blir det sted i Belem fremvist, hvor Vasco da Gama tilbrakte den siste natt før han tiltrådte sin opdagelsesreise og hvor han også blev mottatt da han kom tilbake i 1499

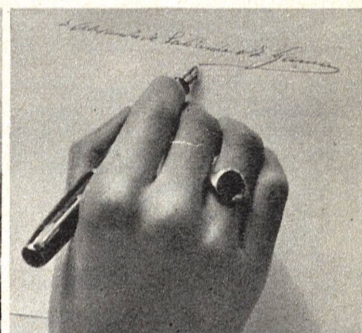
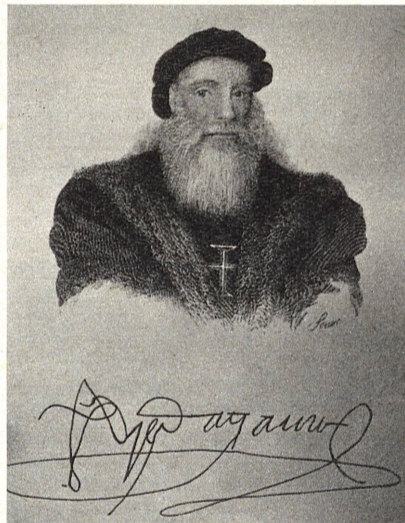
De kulturelle forbindelser mellom Tyskland og Portugal

I den tyske legasjon overrekker den tyske sendemann baron von Hoyningen-Huene diplomaten som æresdoktor ved det filosofiske fakultet ved Hamburgs universitet til professor Providencia e Costa og det Ibero-amerikanske institutts medalje til dr. Luis Cabral de Moncada. Begge professorer tilhører det verdensberømte universitet Coimbra, som har bestått siden 1307. Ennå i dag finnes der i Coimbra studenter, som med samme verdighet som skolarene i middelalderen bærer den sorte kjole med den omhengte sorte kappe. Men når studentene går til forelesningene om morgenen blander de kvinnelige studenters farverige blomsterkjoler sig med disse mørke skikkelser

En av Portugals elendommeligste industrier

er korkproduksjonen. I Syd- og Mellem-Portugal finnes de hovedsakelige områder, hvor korkeiken vokser. Treet må være 20-25 år gammelt, før man for første gang kan avskalle det inntil en viss høide på stammen uten å skade dets senere vekst. Først 9-10 år senere kan man alter gå till avbarkning, men først den tredje gang, etter ennå ytterligere 10 år, får man virkelig førsteklasses kork. Fra nå av blir kvaliteten stadig bedre, for så litt etter litt å bli dårligere, når trærne er blitt 100 til 120 år gamle. Det er hovedsakelig ilaskekork av barken på korkeiken som blir fremstillet i Portugal. I året 1938 eksporterte Portugal ikke mindre enn 124 millioner kilo kork

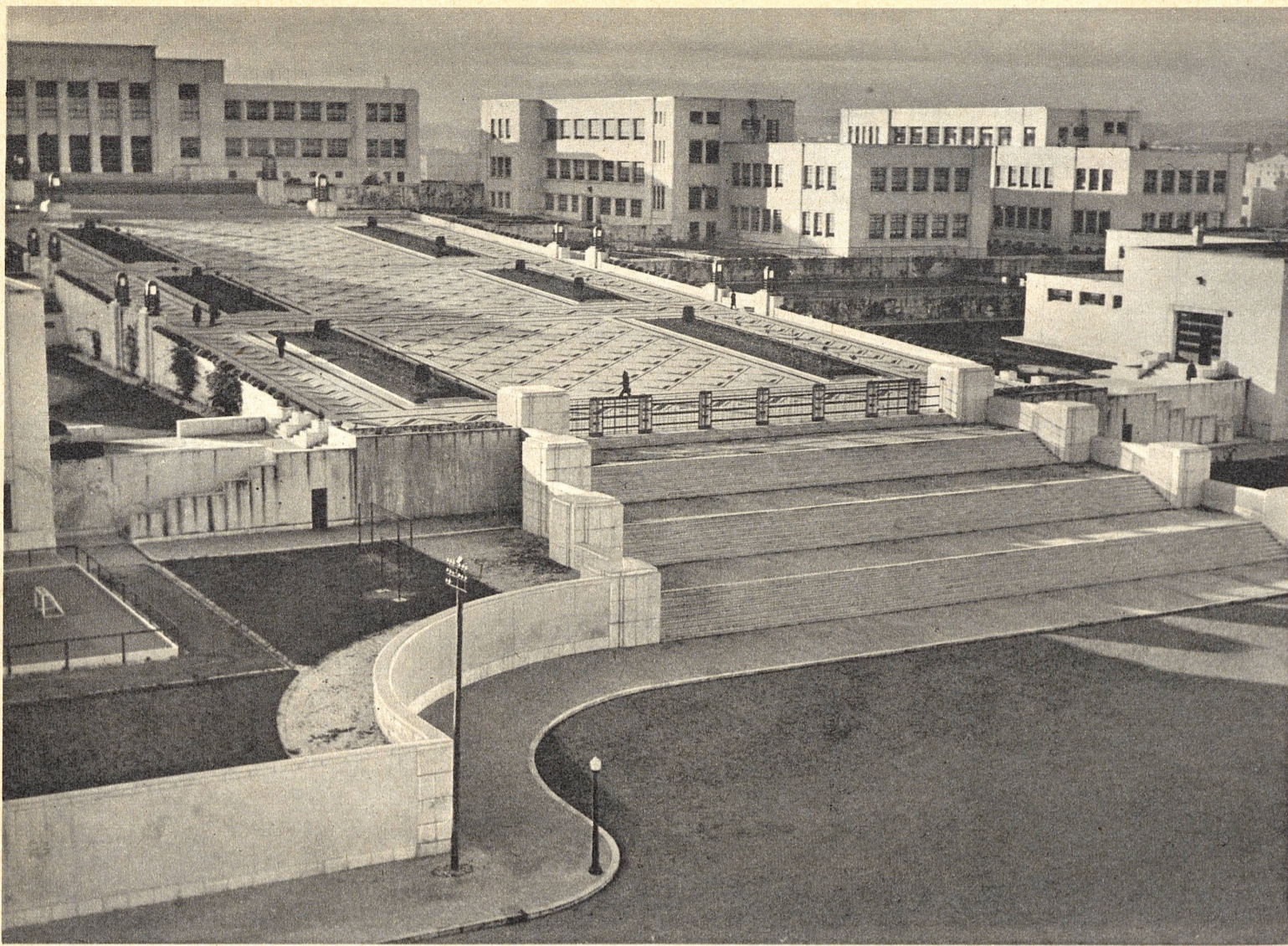
Den yngste etling av da Gammas slekt

lever ennå idag i Lissabon. Hans navn er D. José de Saldanha da Gama. Vårt bilde viser ham på en høide over havnen, over Tejo's blågrå bølger. Herfra var det hans stamfar dro ut i eventyrets uvissheit. Ennå idag bærer han på fingeren (på bildet til høire) forskningspionérens signet

Midtpunktet for hjertelige ovasjoner:

Statspresident general Carmona og ministerpresident Oliveira Salazar ved avslutningsfesten i teatret São Carlos i Lissabon i anledning av det uavhengige Portugals 800-årige beståen. Disse to menn har fullbrakt det under, av et ruinert og fullstendig bankerott statsvesen å skape en disiplinert og fremadstrebbende stat. President Carmona, som kom til makten etter arméens vilje, og hans ministersjef, som begynte sitt liv som en fattig blant de fattige, er et ideelt par. De er fullstendig enige i et opofrende uselvisk arbeid for fedrelandet. De utmerker sig begge to ved en uklanderlig livsvandel, begge fordrer kun det av andre, som de i dobbelt mon krever av sig selv

Kvinner og elskov inn-
tar en bred plass i den
portugisiske folkediktning,
der er som en farverik
blomstereng ved siden av
kunstdiktningens have. Ko-
stelige, små firelinjede stro-
fer, noe lignende de sydtys-
ke danseviser, går fra

**Et mønstergyldig eksempel på
regjeringen Salazar's gjenreis-
ningsarbeid!**

Den nye tekniske høiskole i
Lissabon. Ministerpresiden-
tens omsorg gjelder i første
rekke den unge generasjon.
Han har så ofte fremholdt i si-
ne taler, at en gjenreisning kun
kan bli av varighet når der ut-
dannes en elite på en bred ba-
sis. Smukke, vennlige arbei-
derkolonier, og frem for alt
moderne veibygning vitner om
regjeringens gjenreisningsvil-
je. Gatenes tilstand i det tidli-
gere Portugal var nesten ikke
til å beskrive. 75 % av dem
var helt ubrukelige for biltra-
fikk. Selv en reise fra Lissabon
til den i norden beliggende
vinby Porto var et risikabell
foretagende. Siden er over
9000 km av hovedveiene blitt
satt i stand og 1500 km nye
veier blitt bygget

Besøk i landets kunstsamlinger

Unge piker, medlemmer av Mocidade Feminina Portuguesa, en forening som er organisert omtrent på samme måte som BDM i Tyskland, på besøk i et av muséene i hovedstaden. Der blir lagt særlig vekt på ungdommens opdragelse i kulturell henseende

En filmstjerne — uten pudder og sminke
Slik traff „Signal“'s fotograf på Maria de Gra-
ça, en blottende ung filmstar, som er engasjert
i den nystartede portugisiske filmproduksjon
ved Praça de Commercio. Man kan trygt spå
den portugisiske filmindustri en stor fremtid.
Landet selv har riktignok bare 7 millioner
innbyggere og ca. 9 millioner mennesker i kolo-
niene, men det portugisisk talende Brasil blir
den hovedsakelige avtager

Høflighet og beskjedenhet
er de egenskaper som karakte-
riserer de unge portugiserinner.
Her ser vi en av dem under
palmene på den majestetisk
skjønne Avenida da Liberdade.
Alle disse unge piker særpre-
ges ved deres beskjedne, stille og
overmåte høflige vesen, helt
uansett hvilken stand de tilhører

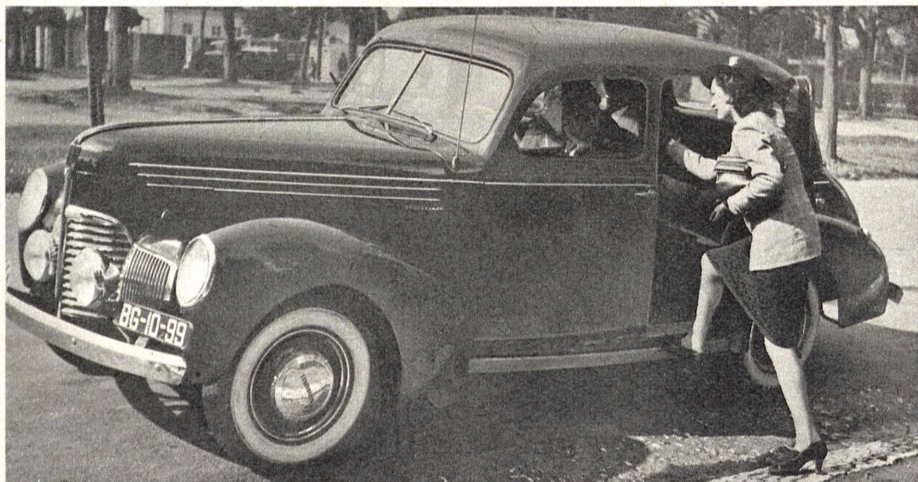
munn til munn. De er riktignok mer ly-
risk følsomme, enn egentlig lystige.
Her er en liten stubb til prøve: Den
unge mann forsøker å vinne sin pikes
hjerter, efter flere forsøk vinner han

hennes gunst og nå synger han lykkel-
lig: „Kjærligheten er som skyggen fra
muren derborte, den blir større for
hver en time, jo lenger man har hveran-
dre kjær“.

Storbritannias ambassadør setter pris på tysk kvalitetsarbeid

En avdeling av nasjonalgarden til hest blåser fanfaraner foran innkjørselen til statspresidentens bolig i slottet Belem. Sir Ronald Campbell, som nylig er blitt utnevnt til Storbritannias ambassadør, kommer for å overrekke sine akkreditiver til den portugisiske regjering. Han kjører også i dag i en... tysk Mercedesbil

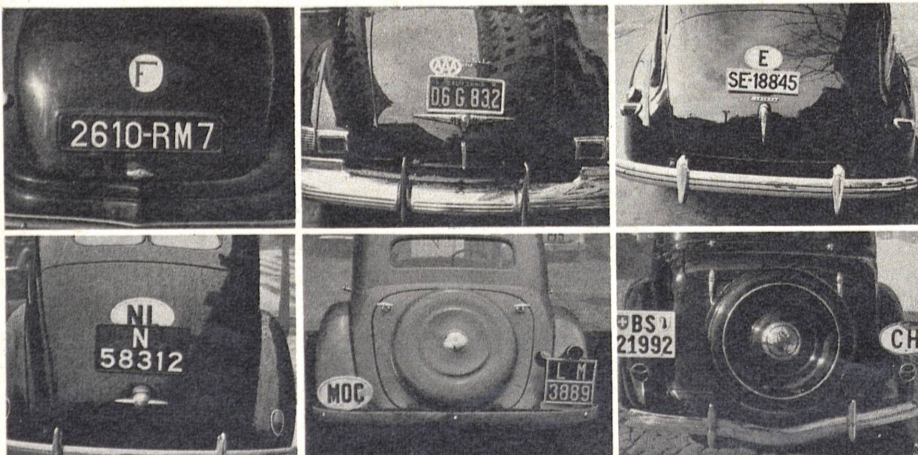
Lissabons flotte drosjebiler

I den portugisiske hovedstad står drosjebilene ikke på noen måte tilbake for privatbilene. De er elegante, utmerket vedlikeholdt, i proper stand og har nesten alle innmontert radio. Med en foruroligende hastighet, iherdig tuting, men med den største sikkerhet baner de seg vei gjennom Lissabons gater. I særlig faretruende situasjoner er man fristet til å rope til sjåføren „de vagar“: Kjør forsiktig!

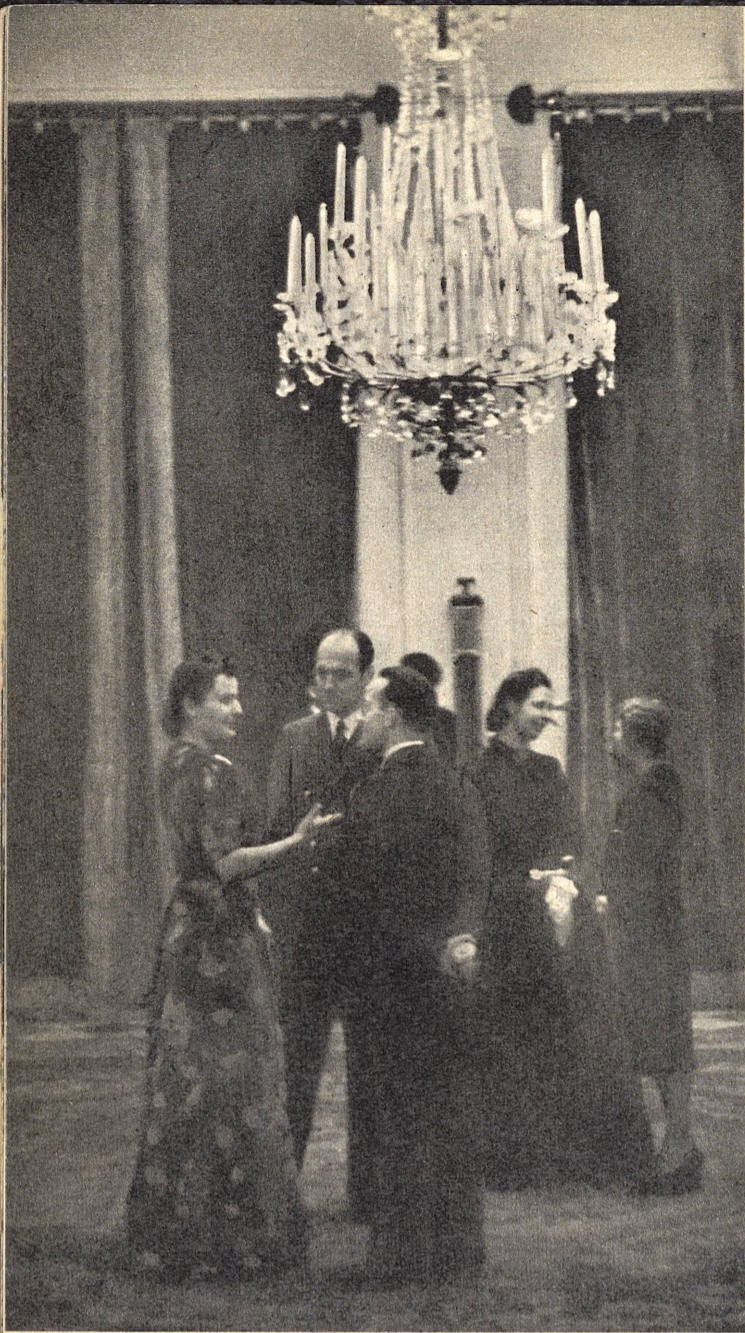
Kaféen er deres annet hjem!

Av og til kan man ikke finne en eneste plass i Lissabons kaféer. Lokalene er fulle av menn, som der leser sine aviser og prater. Man arbeider på kaféene, lører dagbok, ja — det diktes sågar også her. Mange greier å føre lange telefonsamtaler her i dette stemmevirvaret, i flyttbare telefoner, som bringes dem av kjappe piccoler. — Dette Portugal er forvirrende i sin farveprakt, men også imponerende i sin moderne struktur

Internasjonal biltrafikk?

Nå om dagen kan den opmerksomme iaktlager i Lissabons gater finne en broket samling av bilnummerskilt. „Signal“s billedreporter presenterer her et lite utvalg, som han har samlet i løpet av en halv times spasertur. Det er skiller fra Frankrike, Kalifornia, Spania, Nederland, Monaco og Sveits

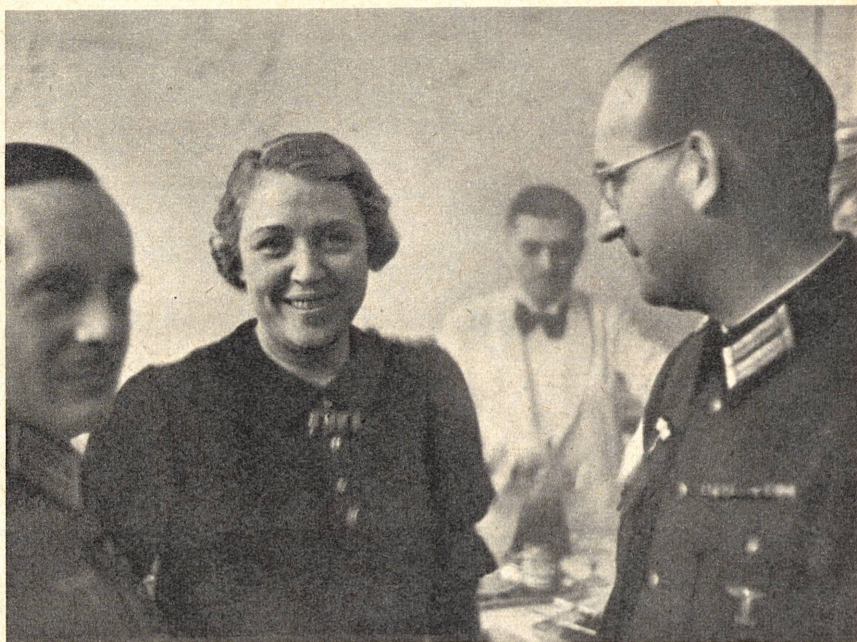

I anledning av Berlins Schillerteaters gjestespill i Comédie Française, hvor Schillers „Kabale und Liebe“ blev opført, ga den tyske ambassadør i Paris en mottagelse, hvortil også bekjente franske kunstnere var innbudt

I Paris:

Mottagelse hos den tyske ambassadør Abetz

Ambassadens mottagelsessalön, som ligger i Rue de Lille og ved Quai d'Orsay. Paléet tilhørte tidligere dronning Hortense, Napoleon I's steddatter

Oberst i. G. Speidel, sjef for kommandostaben hos den militære befalhavner i Frankrike (til høire), i samtale med den berømte franske Wagnersangerinne Germaine Lubin, som av der Führer var engasjert til Bayreuth

Ambassadør Abetz (til venstre) i livlig konversasjon med den tyske scene- og filmskuespillerinne Gisela Uhlen og generalkonsul Schleier

Den store tyske karakter-skuespiller Paul Wegener (foran kong Friedrich Wilhelms III's bilde) sammen med generalkonsul Schleier

I „De fire årstiders sal“. Til venstre fru Abetz i samtale med madame Feuillère og Schillerteatrets inrendant Heinrich George

Paris—Berlin i gemyttlig diskusjon. Madame Feuillère, fra teater Hébertot, — hun er vår tids beste „Kameliadame,” — og intendant Heinrich George

Pariser - operaens berømte russiske ballettmester Serge Litar sammen med Gisela Uhlen

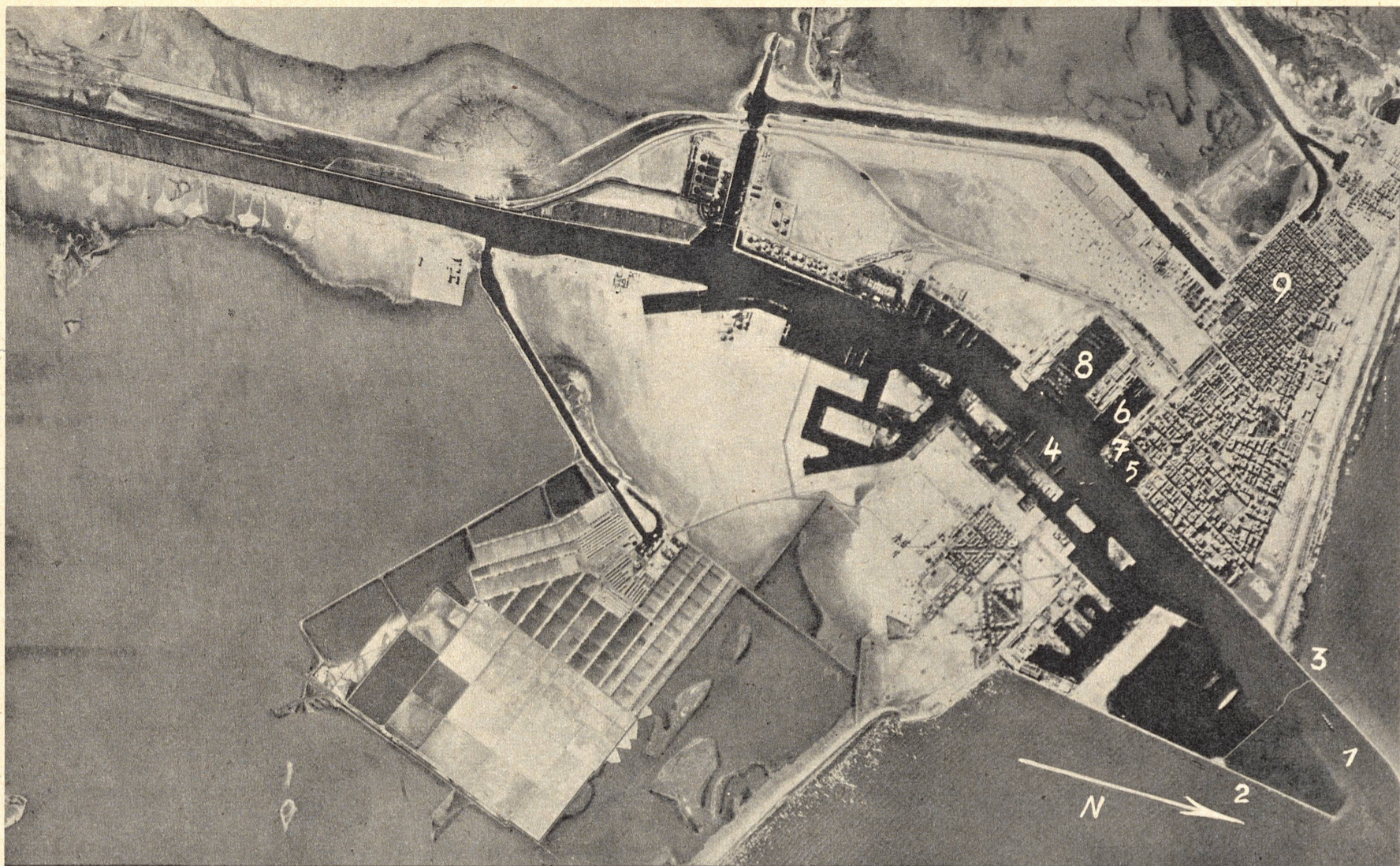

I ambassadens hvite marmorsal. Ambassaden er en av Paris's mest stilrene bygninger. Napoleons bror kjøpte paléet og lot det ombygge for 1 1/2 mill. gullfrancs. Det tilhører den tyske stat siden 1818

Fru Abetz, den tyske ambassadørs hustru (til høyre) og Else Petersen fra Berlins Schillerteater i livlig samtale med den franske skuespiller Louis Salou

Mottagelsen er til ende. Gjestene i ambassadens trapperum, hvor det henger verdifulle Aubusson-tepper på veggene

En av Englands viktigste pulsårer blottlagt

Middelhavsporten til Suezkanalen

Et tysk fly har brakt med sig hjem dette enestående klare og orienterende foto fra Port Said og inngangen til kanalen. To veidige bølgebrytere beskytter havnen. Den vestlige bølgebryter (1) er 5 1/2 kilometer lang og brukes som demning mot Nilslammet, den østlige er 2 kilometer lang (2). Ved innseilingen står byens kjennemerke, monumentet over Lesseps (3). Østenfor kanalen ligger Suezkanal-selskapets dokker og verfter, kull og petroleumshavnen. Nummerne 4, 5, 6 og 8 betegner den indre havns hovedbasseng, som er opdelt i en handelshavn, arsenalhavn og den såkalte Sherifhavn. Mellom de to havner ligger kanalselskapets bygning (7). I stor avstand fra havnen ligger den muhammedanske bydel (9). Det fremgår av bildet, at der er opstått forskjellige slags nye lager i Port Said. Foto: PK. Kröll

Det er umulig å gjøre noe galt —

når De har et kamera som IKOFLEX III. La oss anta at De legger en filmrull i dette 6×6 cm. speil-refleks-kameraet, i samme øieblikk sjalter billedtellerverket sig automatisk inn — og etterat filmen er spolet igjennem sjalter det sig selvstendig ut igjen. Det registrerer samvittighetsfullt alle optagelser fra 1 til 12. Et signal (F) viser at kameraet er ladet, et farvet signalfelt — sort, hvitt eller rødt viser om lukkeren er spent, filmen belyst eller om den innebyggede selvutløser er trukket op. Men ikke nok med de optiske signaler. Filmtransportveiven som er koblet sammen med lukkerspenneren, er sikret ved en sperreinnretning som forhindrer dobbeltbelysninger eller blanke filmer,

og den nensomt arbeidende apparatutløser forhindrer forvandlede bilder. Kan man gi mer sikkerhet? Men også ellers er dette presisjonskameraet IKOFLEX III ypperlig utrustet: Med det særdeles lyssterke Zeiss Tessar 1:2,8, en compur-rapid-lukker med hastigheter fra 1 til 1/400 sek., en innebygget selvutløser, en strålende klar „lyssamlende“-mattsive, firedoblet lupe, en stor van Albada sportssøker med selvstendig paralakse-utligning, og meget annet. Nærmere opplysninger om IKOFLEX III — og også om de to enklere modeller IKOFLEX I og IKOFLEX II fåes til enhver tid gjennom Zeiss nærmeste Ikonforhandler: Generalagentur for Norge Nils J. Skarpmoen, Oslo, Dronningensgt. 36.

Mesteroptagelser med disse tre: Zeiss Ikon kamera, Zeiss objektiv, Zeiss Ikon-film!

Parat til den avsluttende kamp

Av oberst Ritter von Xylander

I forrige nummer skildret forfatteren, hvorledes England efter Frankrikes sammenbrudd sto alene og hvilke alvorlige slag de tyske våpen til sjøs og i luften tilføide den britiske motstander. I den følgende sluttartikkel i vår serie om den nåværende krigs betydning og forløp, omtales de videre begivenheter i de siste måneder. Den munner ut med å konstatere at Tyskland har utnyttet tiden

England begynner luftkrigen mot sivilbefolkningen

Luftkrigen mot den engelske øi var som hittil, også efter Frankrikes sammenbrudd, blitt ført utelukkende mot militære mål fra tysk side. Engländerne som stadig unngikk angrep om dagen, fortsatte dog til tross for gjentatte advarsler med å kaste bomber mot den tyske sivilbefolkning. De øket og forsterket endog disse og trengte herunder frem mot en av Berlins forsteder. Natten til 1. august kastet de bomber over Hannovers sentrum og natten til 6. august over de indre bydeler i Hamburg. Samtidig hadde de begynt å kaste ned store mengder av små fosfor-brannskiver for å sette fyr på skoger, korn på hesj og bondegårder.

Der Führer, som inntil da ennå nølet med gjengjeldelse for å begrense mest mulig krigens utvidelse til sivilbefolkningen, kunde på grunn av denne op treden ikke lenger forsvare denne tilbakeholdenhet. Han ga ordre til en sterkere innsats av luftstridskreftene. Fra den 8. august av rettedes disse angrep mot havner, rustningsbedrifter og flyplasser i Sydengland. Store kampseskadrer fløi, dekket av jagere, inn fra det nye opmarsjrum som var erobret i vår felttoget. Det engelske forsvar med jagerfly, sperreballonger og luftvern kunde ikke forhindre stor virkning av spreng- og brannbomber mot målene på jorden. Under de luftslag som opsto led engländerne store tap overfor de tyske jagere og ødeleggelsesfly, som var dem overlegne i yteevne. Alene den 18. august skjøt ødeleggereskadren Horst Wessel ned 51 motstandere. Eskadren Richthofen hadde fra krigens begynnelse inntil 25. august be seiret mere enn 250 motstandere, Mølders jagereskadre inntil 23. august mer enn 500, hvorav 40 alene falt på dens kommandørs kappe og der sammen med andre offiserer som majorene Galland og Wick og kaptein Oesau blev utmerket på særlig måte for deres store nedskytningstall. Alt i alt tapte engländerne i tiden mellom 6. august og 1. september 1627 fly og 177 sperreballonger mot et tysk tap på 415 fly. Ennå betydningsfullere var imidlertid de skader som var anrettet under angrepene. Havnenes brukbarhet og rustningsbedriftenes yteevne var allerede sterkt innskrenket.

Det britiske forsvar kunde ikke trenge igjen nem med konsentrerte motangrep. Selv om natten blev det bare med spredte angrep som imidlertid natten til 26. august strakte sig til Berlin, tok som mål noen byer i det indre Tyskland og under krenkelse av Sveits nøytralitet strakte sig ut over Alpene til Norditalia. Særlig ettertraktede mål for de engelske flyveres angrep var også Frankrikes, Belgias og Nederlands havnebyer, angrep som rettet sig mot angivelige invasjonforberedelser, men heller ikke her oppnådde noen militære resultater. Svake fremstøt av engelske flåteenheter mot disse kyster mislyktes likeledes som følge av virkningen fra de innbygde batterier, likesom de fiendtlige innflyvninger ofte blev stanset av luftvernild og nattflyvernes angrep. Selv om de av engländerne anrettede skader ikke kunde innfluere på krigsførselen, så krevde dog den fortsatte bombardering av sivilbefolkningen en ytterligere skjerpelse av gjengjeldelsen.

Storangrep mot London

Under ledelse av riksmarsjal Gøring begynte så natten til den 7. september storangrepet mot London. Disse angrep var hovedsakelig først rettet mot dokkene, men hadde også som mål trafikknretninger og andre innretninger av militær viktighet. I den derpå følgende tid foregikk toktene dag og natt, skjønt der i midten av september intraff det vanskeligste vær. Hele området ved Themsen fra London ut til munningen, som var av den største betydning for landets forsyning, blev satt under den hårdeste ild, lagerhus og verker blev herunder i stor utstrekning ødelagt.

I de neste uker vekslet storangrep på London med angrep mot andre viktige byer for landets oprustning og forsyning. Således blev der i november i det hele foretatt 23 storangrep på England med nedkastning av 5055 tonn sprengbomber, av hvilke 13 med 2664 tonn var rettet mot London, 3 med 762 tonn mot Birmingham, 3 med 500 tonn mot Southampton, 1 med 503 tonn mot Coventry, 1 med 356 tonn mot Liverpool, 1 med 160 tonn mot Bristol og 1 med 117 tonn mot Plymouth. Ved disse masseangrep var virkningen betraktelig. Ved å gjennomføre dem i løpet av korteste tid var også deres virkning på befolkningen særlig stor. Angrepene med sprengbomber blev supplert med angrep med brannbomber. Ved siden herav fortsatte man med varige angrep med mindre antall fly mot de samme og andre mål i hele Syd- og Mellemengland, men også på den nordlige del av østkysten. Ikke mindre enn 1692 tonn sprengbomber var herunder blitt anvendt i november.

Hva disse tall betyr fremgår tydelig av en sammenligning med de bombemengder som engländerne i samme måned kastet ned over tysk riksområde. Bare 430 tonn eller 15. delen av den tyske oppbygdelse var blitt satt inn av britene. Den britiske motorindustri med dens for oprustningen så viktige bedrifter var blitt rammet hårdt under angrepene på Coventry likesom også de havner som ved siden av London ennå hovedsakelig kom i betraktning. Ennskjønt været i desember atter var ugunstig, fulgte der igjen enkelte storangrep mot de samme viktige mål for å få forhindre at skadene blev reparert. London oplevde natten til 9. desember det værste angrep siden disse begynte. Det blev fortsatt i hele 24 timer. Sheffield og Manchester kom i denne måned til blant de byer i industriområdet som gjentatte ganger var blitt belagt med mengder av bomber, likesom også Liverpool natten til 21. på ny blev hårdt angrepet. Efter at der i juledagene ikke hadde funnet sted noen kamphandlinger fra noen av sidene, blev London angrepet den 30. desember, denne gang med særlig sterk brannvirkning, slik at engländerne sammenlignet denne dag med dagen for den store bybrann i 1666. I begynnelsen av januar blev Cardiff og Avonmouth, som har betydning som vesthavner, likeledes tatt med blant de store mål, da denne kyst på øien under den fremadskridende ødeleggelse av de sydlige og østlige havner stadig mer blev anløpt av transportene.

Det tyske luftvåpen åpenbart overlegent

Manøvre dyktigheten hos de tyske flyvere, som stadig endret taktikk, vanskeliggjorde overordentlig

forsvaret for engländerne. Tyskerne viste sig meget mindre avhengig av været enn sine motstandere. Også tilisingen syntes å skaffe dem mindre bekymring. Var luftvernet for sterkt om dagen, så angrep de med lette kampfly som med sin større hastighet kunde unnvære beskyttelse av jagere. Å kaste bombene om natten og gjennom skydekket skaffet dem åpenbart ikke store vanskeligheter. De dristigste enkeltprestasjoner av stukasflyvere, der ikke engang brydde sig om ballongsperringene og som fra lav høide ramte særlig viktige mål, overrasket likeledes gjentatte ganger britene. Der blev kastet ned større og virksommere bomber.

Det tyske luftvåpen var — selv om den britiske propaganda anstrengte sig for å bestride dette — åpenbart overlegent overfor det engelske, ikke bare tallmessig, men også hva angår prestasjoner. Dets tap andro til ca. en tredjedel av de britiske. Dets virkninger overtraff imidlertid langt de skader som blev anrettet på tyske byer. For inntil årets slutt var der gjennomført 80 storangrep og 325 andre angrep mot viktige steder og anlegg i den engelske rustningsindustri og 350 foretagender mot havnene. Den tyske krigsmarine mistet imidlertid fra 25 juni til slutten av desember bare 3 torpedobåter, 5 minesøkere, 8 ubåter, 12 mindre krigsfartøi mot et tap for den britiske krigsmarine på 190.000 B.R.T. som alene Tyskland hadde forårsaket.

Det eneste engelske forsøk i vinter på om dagen å fly til Frankrike med større flyavdelinger endte den 5. februar 1941 med et tap på 17 britiske fly, takket være den øieblikkelige innsats av det tyske forsvar. Luftvernet hadde en stor andel i dette. Også for denne våpenart blev der den 31. januar innstiftet et kampmerke for særlige prestasjoner.

Luftvåpnets gjengjeldelsesangrep har alvorlige følger

Overfor dette intraff der i England som følge av de tyske luftangrep store vanskeligheter. De rammede byers økonomiske liv blev rystet. Trafikkvesenet, frem for alt banetransportene, kom i uorden. Beskyttelsesrum var ikke til disposisjon i tilstrekkelig antal. Omsorgen for de evakuerte var utilfrettsstillende. I undergrunnsbanen, som i London hyppig blev anvendt til underbringelse av innvånerne, var de sanitære og moralske tilstander rystende og forpleiningen slett ordnet. Alarmene var så hyppige at arbeidet stanset helt. Derfor måtte man gå over til å innføre et alarmsignal nummer to, hvorefter arbeidet først blev innstillet når den mest direkte fare truet. Under de tallrike branner den 30. desember viste innvånerne i London sig så lite beredt til å hjelpe til med slukningen, at den plikt som hittil hadde manglet til å utføre slikt arbeid måtte innføres. Pressen ropte på diktatoriske forholdsregler til omsorg for de som var drevet ut av sine hjem. Hvilke tall det herunder dreide sig, om viste allerede i begynnelsen av oktober meddelelsen fra ernæringsministeren om at der allerede var opprettet 58 forpleiningsstasjoner i London og at ytterligere 200 var planlagt. Efter det store angrep på Manchester blev der opprettet 26 fellesleire. Også tallene på de sivilpersoner, som var drept og såret under luftangrep, ga et holdepunkt for de forefalte tap. Inntil utgangen av året blev der meldt om ca. 20.000 døde og dessuten 13.000 som var omkommet ved ulykker.

Den engelske sensur undertrykte alle meddelelser om tilbakevirkningen på den sjelelige motstandskraft likesom den forøvrig sørget for offentliggjørelsen av sterkt sannhetsstridende meddelelser angående luftstridskreftenes tap på begge sider og minskningen av den britiske handelsflåte. Opgaver som stammer fra engelske offentlig-

Fortsettes side 31

Alt for nasjonen!

I det følgende forteller „Signal“ om hint politiske parti, som blev dannet i Tyskland for 21 år siden og fra første dag av, gjennom sin revolusjonære ånd, rev det tyske folk med sig og skapte verdens mest moderne sosialstat. Det vil

derfor sikkert interessere å få et overblikk over Det Nasjonalsosialistiske Tyske Arbeiderpartis organisasjon og den ånd, hvorav den er født, og det mål, hvorfor den arbeider, og derved kanskje få rettet på mangen falsk forestilling

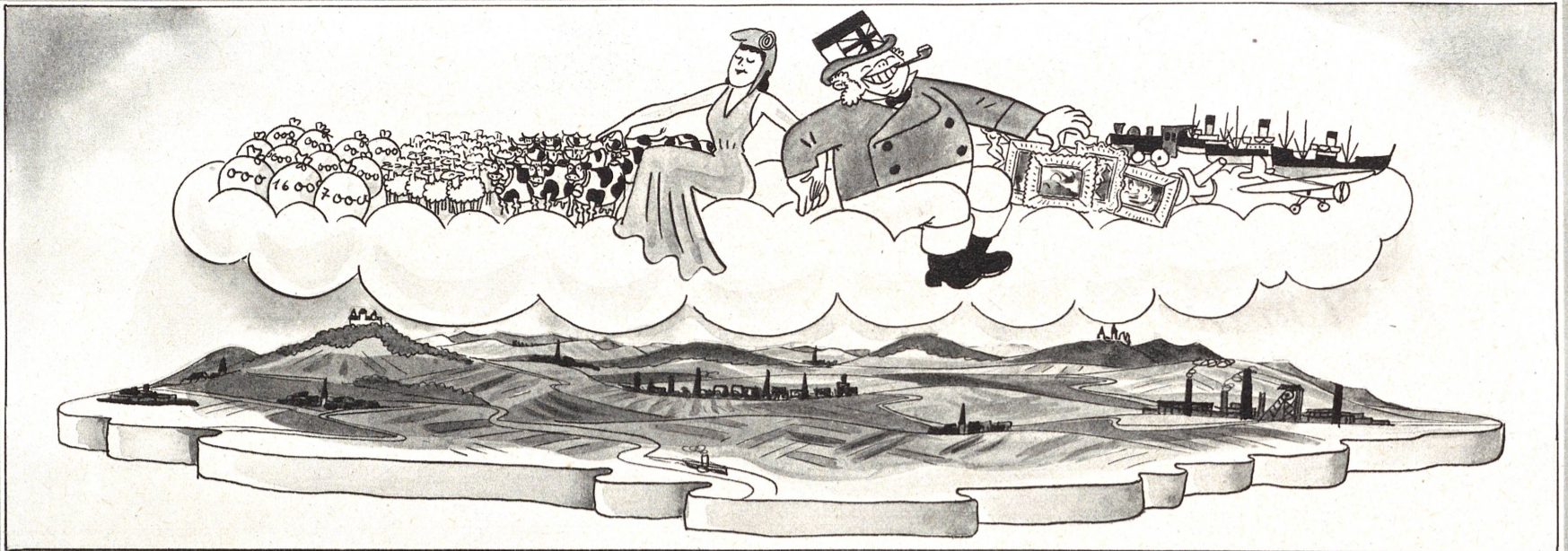
Dette er den siste og viktigste oppgave, som er stillet det Nasjonalsosialistiske Tyske Arbeiderparti:
å sikre den tyske mann arbeidsglede og et lyst liv, den tyske kvinne en vakker og verdig tilværelse, det tyske barn en lys fremtid!

Siden verdenskrigens dager har dessverre Europas nasjoner ikke måttet få høre at der ved det Nasjonalsosialistiske Tyske Arbeiderpartis vugge sto et 60-millionerfolks håpløse elendighet. Verdenskrigen var ført mot Tyskland med umenneskelige midler. Versailles-diktatet syntes på ubestemt tid å vilde forlenge fattigdom og slaveri for millioner av mennesker. Det i verdens-

historien uhørte skjedde: man tok æren fra det tyske folk og stemplet det til et slavefolk. For å hjelpe dette folk sto en mann op og besluttet sig til å bli politiker. De tyskere, som hørte hans første taler, vil aldri glemme, hvordan denne mann i motsetning til alle politikere i den tid ikke agiterte for en gruppe av interessenter, men for å bringe folket inn i en nasjonal bevegelse. Han

smigret ikke og lovet ingenting, men til sine tilhørere sa han de enkle, klare og eldgamle sannheter, som naturligvis er hårde nok: han sa, dere må være enige, dere må være flittige, dere må være ærlige, modige og hensynsløse mot dere selv. Han sa til det tyske folk, at det først måtte skaffe orden i sit eget hus for å kunne vinne sin frihet og ære tilbake. I denne ånd

skapte han den nasjonalsosialistiske bevegelses organisasjon, storstilet og storartet, fra første dag av bestemt til engang å bli det tyske folks nye og helt originale organisasjon. Et begrep om denne organisasjons enestående karakter kan man kanskje danne sig, når man tar de krefter i betraktning, som den hadde å kjempe mot:

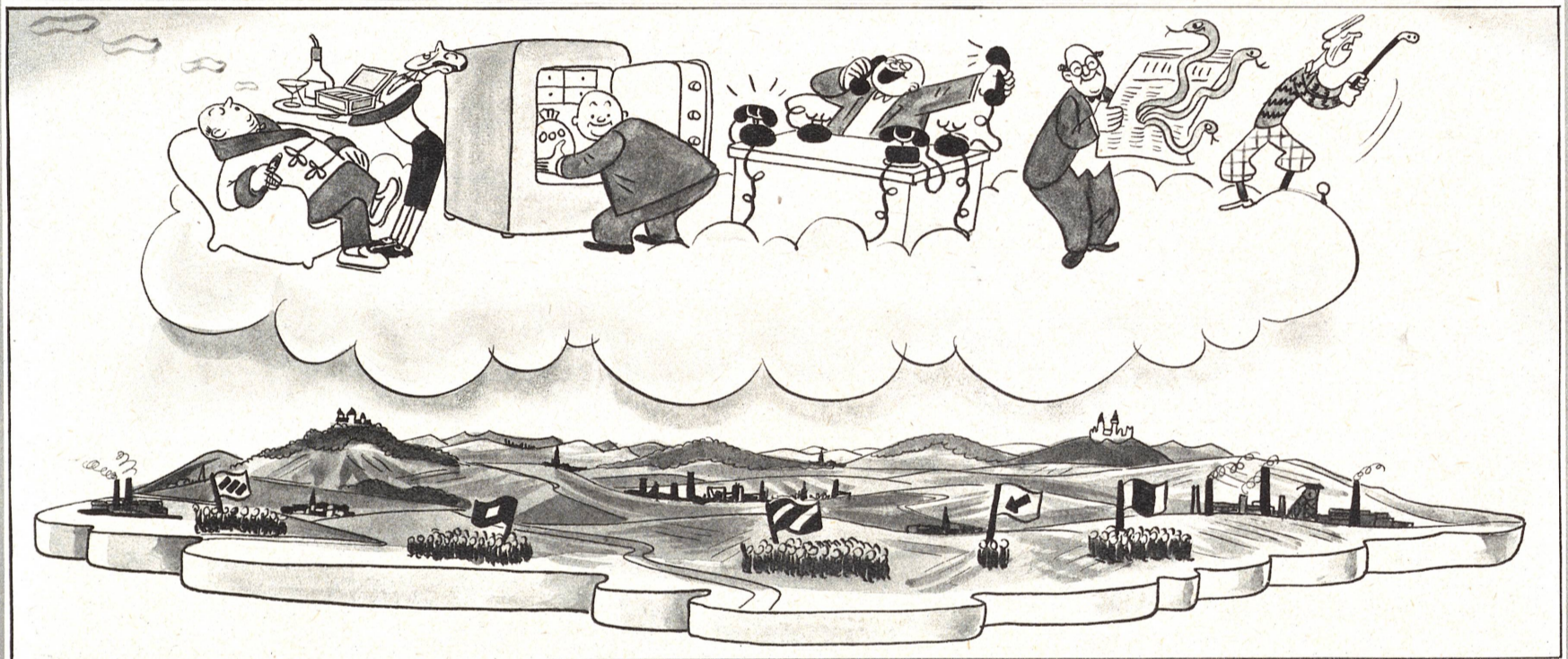

Dette var Tysklands utenrikspolitiske stilling, da det nasjonalsosialistiske Tyske Arbeiderparti bygde op sin organisasjon

Efter en fireårig krig, hvori Tyskland med sine få forbundsfeller sto mot hele verden, hadde det tyske folk nedlagt sine våpen i tillit til den amerikanske president Wilsons løfter og i tro på tilsagn fra regjeringer, som under demokratiets

maske drev en hensynløs maktpolitikk. Versailles-diktatet var bestemt til å gjøre Tyskland til slave for all fremtid. Det blev berøvet sine våpen, sin krigs- og handelsflåte, blokaden blev opretholdt. Titusener av kvinner og barn sultet den-

gang ihjel i Tyskland. Krigskontribusjonene var umåtelig store. De var også lastsatt på ubestemt tid. Gjelden skulde vare evig. „Freden“ var blitt sluttet i Clemenceaus ånd, og han hadde sagt: „Det er 20 mill. tyskere for meget i verden“

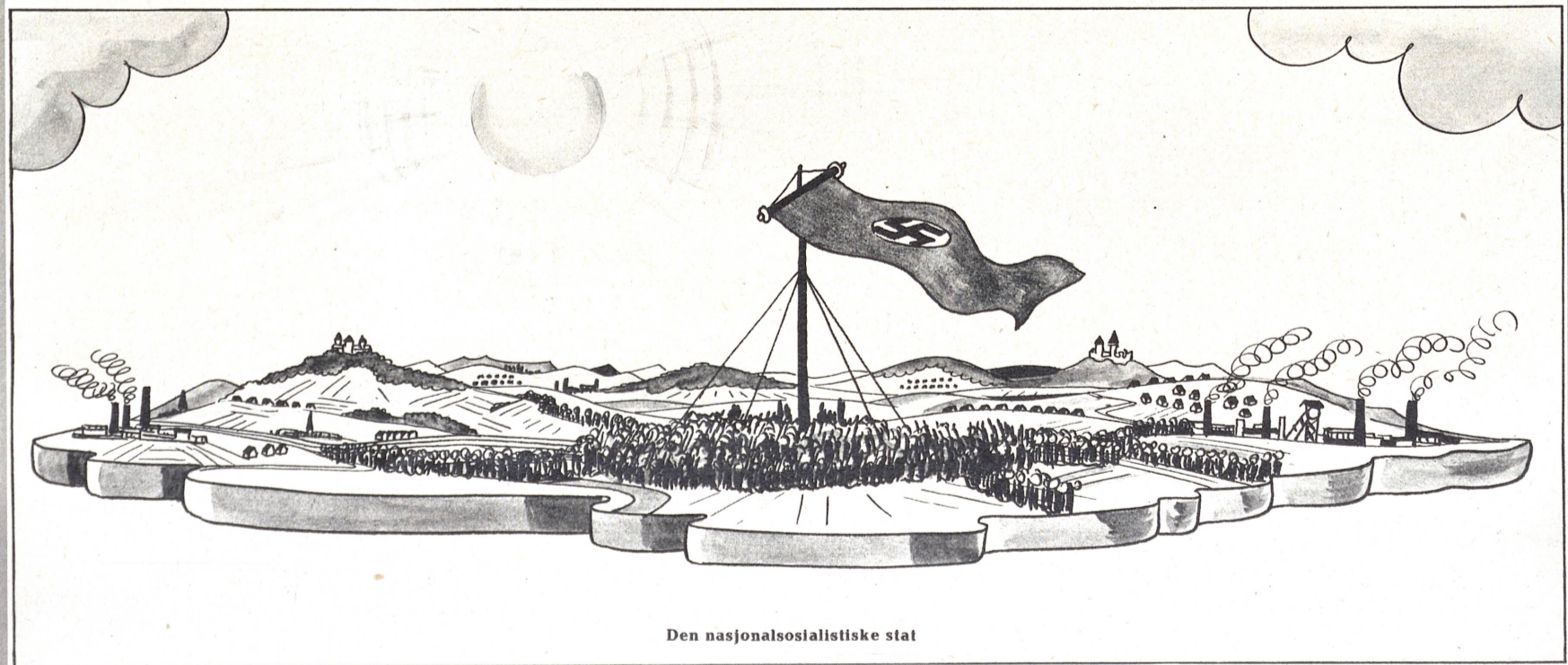

Dette var Tysklands indre tilstand, da partiet overtok makten:

Det regjeringssystem, som de daværende fiendtlige stater offisielt og med alle propagandamidler hadde påtvunget tyskerne som forutsetning for fredslutningen, førte med sig et meget stort antall av Interessentgrupper, som satte sitt eget beste over det felles vel. Hovedsaken var den enkeltes fordel og den, som

— ganske likegyldig med hvilke midler — kom til rikdom og makt, rådde over millioners skjebne. Et sådant system kunde ikke være egnet til igjen å gjøre et utarmet folk fritt. Ingen var klar over denne situasjon tidligere enn Adolf Hitler. Han samlet om sig likesinnede, modige og handledyktige menn og

sluttet dem sammen i en organisasjon, der ikke alene var en kamporganisasjon mot det bestående kaos, men også innebar strukturen til en regjeringsform, som var egnet til å sammentatte alle krefter i et arbeidende folk, for at fruktene av dette arbeid skulde komme ikke bare den enkelte, men alle til gode

Den nasjonalsosialistiske stat

Partifellen

Partifellen — den mann, som man treffer overalt i Tyskland og som kjennes på merket på venstre jakkeopslag, er blitt et stående begrep og en velkjent skikkelse i det tyske liv. Han kan være en arbeider, som brolegger gaten, han kan være sjåføren som kjører på den, og han kan være kjøpmannen eller fabrikanten, som sitter i bilen. For optagelse i partiet spiller den sosiale stilling ingen rolle. Partifellene tiltaler hinannen med „partifelle“ uten „herr“

I en af partiets lokalgrupper:

Høitidelig optagelse av et nytt medlem

Med den høire arm hevet til tysk hilsen blir troskapsløftet uttalt: „Jeg lover min Fører Adolf Hitler troskap. Jeg lover å vise ham og de førere, som han bestemmer for mig, aktelse og lydighet til enhver tid“. Derpå overrekker lokalgruppelederen den nye partifelle medlemsboken med de ord: „I Førerens navn, vis partiel troskap som hittil.“

Nationalsoz. Deutsche Arbeiter-Partei

Mitgliedsbuch No. 38555

Vor- und Zuname *Paul Heise*
 Stand oder Beruf *Polizist*
 Wohnort (siehe auch S. 12-15) *Berlin*
Friedrichstr. 43 *Grünauer* strasse
 St. *Stadtdistrikt*
 Geburtstag *10. Juni 1892*
 Geburtsort *Loschwitz b. Dresden*
 Eingetreten am *14 Juni 1926*
 Buchausgabe
 München, den *21. Juni 1927*
 Für die Reichsleistung:
[Signature]
 Vorsteher *[Signature]*
 Mitglied

Partiets medlemsbok

Nedenfor til venstre står Førerens egenhændige underskrift. Boken har nr. 38555. Medlemmet er altså en gammel kamfelle og innehaver av det gyldne partimerke, hvilket er blitt tildelt alle partifeller, som har nummer under hundretusen

eller tittel, og hilser med „Heil Hitler“ og hevel hånd efter gammel tysk skikk. Den, som blir partimedlem, trer ikke inn i noen forening, men blir forkjemper for den tyske frihetsbevegelse, og det vil si meget mer enn å betale medlemskontingent og gå på møter. Han overtar dermed plikten til å stille sin egen person i annen rekke og sette alle sine krefter inn for folkets vel. Efter der Führers vilje skal bare de beste nasjonalsosialister optas som medlemmer i NSDAP. Han vil, at partiet skal være et fellesskap av politisk kampvilje. Enhver tysk borger av tysk blod kan optas. For å holde den uskikkede borte, går imidlertid enhver søknad til den nærmestboende blokkleder. Denne må ikke sende søknaden videre, før han har dannet sig et klart og nøiaktig bilde av ansøkeren. Dennes formuesforhold og stilling spiller her overhodet ingen rolle. Avgjørende er kun hans gode rykte og karakterstyrke. Prinsipielt skal unge folkfeller foretrekkes.

Medlemstall inntil maktovertagelsen:

1919	.....	6	1929	.....	176 000
1925	.....	27 000	1930	.....	389 000
1926	.....	49 000	1931	.....	806 000
1927	.....	72 000	1932	.....	1 200 000
1928	.....	108 000			

Den Første Partifelle

Ingen kunde dengang ane, at Adolf Hitler ut fra denne begynnelse skulde skape NSDAP.'s (Det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderparti) millionbevegelse, at han skulde stige op til å bli fører for et folk på

Adolf Hitler, født den 20. april 1889 i Braunau ved Inn, sønn av en østerriksk tollebedsmann, 1914 krigsfrivillig i det 16. bayerske reserveinfanteriregiment „List“, fire år ved fronten, to ganger såret, får jernkorset av 1. klasse, går ut av hæren som korporal og trer 1919 inn i „Det tyske arbeiderparti“. Dette hadde på den tid seks medlemmer. Således fikk det nye medlem Adolf Hitler nummer 7

80 millioner, grunnlegger av det Stortyske rike, feltherre i den nåværende krigs slag og skaper av en ny europeisk ordning. I kassen til „Det tyske arbeiderparti“, som ikke var mer enn en forening med uklare mål, befant sig dengang en formue på 7.50 riksmark. Man hadde ikke noe annet enn god

tro og god vilje. Det nye partimedlem er en ukjent korporal som har sine erfaringer fra en vanskelig ungdomstid. Hans far døde tidlig. For arkitektstudiet som han stiler mot, må han tjene penger som håndverker. Det er ellers ingen forskjell på ham og de andre, men — han er den fremtidige fører

1. Blokken

(det finnes 539774 blokker) omfatter 30-40 familier — det minste område, som NSDAP tar sig av. Blokklederen, som er medlem av partiet, bistår familiene i sin blokk, hjelper dem ved sykdoms- og dødsfall og økonomisk nød, kontrollerer boligforholdene og formidler spørsmål og klager videre til det ansvarlige partisted. I krigstid besørger blokklederen fordeling av rasjoneringskortene

2. Cellen

(det finnes 121406 celler) omfatter 4-6 blokker, ca. 200 familier. Cellens leder har blokklederne under sig. Han sørger for (se tegningen) partiets opslagstavler, nabohjelp ved alderdomssvakheter og sykdom, småbarnhjelpen og nå i krigstid også for renhold av fortovene, innsamlingen av gammelt papir og råstoff, renovasjon samt avlesning av vareledninger, og endelig for luftvernet

3. Lokalgruppen

(det finnes 30601 lokalgrupper) I storbyene 1500-3000 familier, i landområder flere kirkesogn. Lokalgruppens leder samler blokk- og celleledernes oppgaver sammen. I hans hånd ligger dessuten gateinnsamlingene for vinterhjelpen, den månedlige „enretts-middag“, mindre utstillinger og foranstaltninger for partiet, så vel som sports- og skolevesen innen hans område. Lokalgruppen har alt egne kontorer med fast mottagelsestid

4. Kretsen

(det finnes 890 kretser) Den omfatter hele byer eller i storbyer hele bydeler og på landet flere landsbyer. For sin krets vedkommende bringer kretslederen til utførelse de instruksjoner som kommer fra distriktet. Hans medhjelpere interesserer sig f. eks. (se tegningen) for pene hvileplasser og lyse, rene arbeidssteder i industrielle bedrifter, for nye småkolonier, for teater, kunstutstillinger og spesielle filmforestillinger, for sunnhetspleie og presse, for skole, militærspport o.s.v.

5. Gauen

(det finnes 43 gauer) den største område-enhet i Riket. Distriktslederen mottar sine retningslinjer direkte fra der Führer og i henhold til disse fullfører han de store sosiale, kulturelle, økonomiske og propagandamessige planer. På tegningen: KdF-sjøbad, opmarsj ved en nasjonalfest, et feriehjem for funksjonærer, et feriehjem for mødre, oppdragelsesanstalter for partiungdom, store bebyggelser for et industriverk, nyanlegg av vannveier o. s. v.

Et blick inn i partiorganisasjonens underverk

Partiets organisasjon er skapt av kamptidens praktiske behov, men den er fra første stund av blitt innstillet på partiets store statsidé, nemlig den idé, å få fatt i hver enkelt, for å sette ham inn for det felles beste, hvilket jo også er hans eget personlige vel. „Signal“'s tegner forsøker her å fremstille organisasjonens meget omtalte og beundrede grunnstruktur. Den minste enhet er blokken. Derefter kommer cellen, lokalgruppen, kretsen og „gauen“. Blokken tar sig av den enkelte

familie, mens cellen omfatter livet i en eller flere gater, og lokalgruppens grenser går om en hel bygd eller i byene om flere bydeler. I kretsen ligger f. eks. en middelsstor by med ca. 250.000 innbyggere, i landdistrikter en hel rekke av bygder og småbyer. Gauen svarer i størrelse til en provins, og i Riket finnes der mange gauer, der i størrelse eller folkemengde er større enn en europeisk småstat. Gauen er den største forvaltningsenhet i partiets organisasjon. Hit strømmer

umiddelbart det initiativ, der utgår fra Riksledelsen. Her blir den politiske kraft — for å bruke et eksempel — tatt fra høyspenningsledningen og fordelt på gauens forskjellige kretser. Kretsene regulerer så strømmen etter det lokale behov og leder den videre til lokalgruppene. Her forgrener atter linjene sig og til hver celle løper en „kabel“, som forsyner gate- og husgrupper. I blokken strømmer imidlertid kraften til hvert eneste hus, så at til sist hver enkelt av 80-

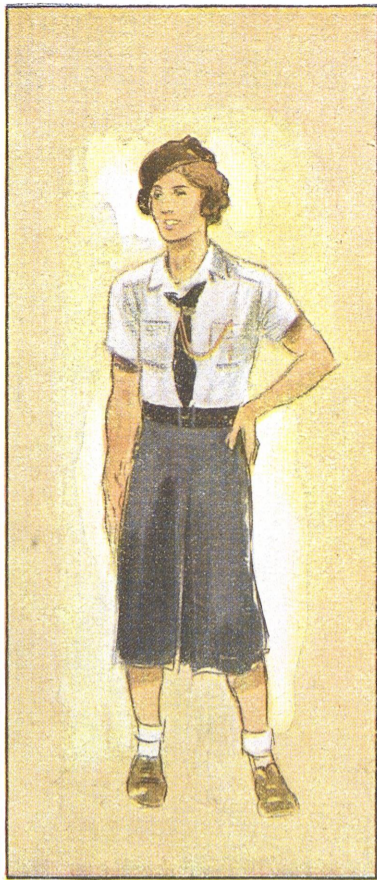
millionerfolket har sin forbindelse. Hele nettet er i den grad sammensluttet, at — for å fortsette dette eksempel — en eventuel kortslutning nesten automatisk merkes i den neste sentral og kan meldes videre til Riksledelsen. Dette partiets organisasjonssystem er sterkt og samtidig smidig nok til å gripe enhver tenkelig, politisk vesentlig livsytning i et stort folk, på samme tid som det kan lede nye impulser inn i ethvert av livets områder. Systemet fører alle de oppgaver,

som er stillet partiet, mot deres virkeligjørelse: alt av skapende initiativ f. eks. i sunnheitspleien, i ungdommens oppdragelse, i forsorgen for det arbeidende menneske, (som f. eks. forbedring av arbeidsvilkår, arbeidsplassens forskjønnelse, rekreasjonssteder, ferie og lønsspørsmål o. s. v.), alt av revolusjonerende tanke, som skal bringes inn i håndverket, i industrien, i handelen eller bondestanden — alt dette flyter gjennom partiorganisasjonens kanaler

En leirsjef

for den kvinnelige arbeids-tjeneste. All kvinnelig ungdom har ett års arbeidstjenesteplikt

Sommerdrakt

for Bund deutscher Mäd- el, som alle piker mel- lem 10 og 21 år tilhører

Ungfolkets tambur

Ungfolket er en underavdeling av Hitlerungdommen. Til denne hører alle gutter inntil det 18. år

Marine-Hitlergütt

En egen avdeling av HJ med et skoleskip og egen liten flotilje

Arbeidsmann

i riksarbeidstjenesten. All mannlig ungdom gjør ett års arbeidstjeneste

Kretsleder i NSDAP

De politiske le- deres rang sees på opslagene

ff-Oberscharführer

Det er ff's oppgaver å beskytte der Führer og Rikets indre sikkerhet

S.A.-Standartenführer

Tjenesten i SA er soldatmessig og frivillig. Enhver tysker mellom det 18. og 45. år kan tjenestgjøre i SA

Troppsfører

i NS-flyverkorpset. Et frivillig flyver- korpset med den oppgave å utdanne den tyske ungdom i seil- og motorflyvning

Oberscharführer

I NS-motorkorpset. Ved siden av SA står denne motoriserte enhet som et selvstendig korpset

Partiets uniformer og distinksjoner

Partimerket

For alle medlem- mer av NSDAP

Det gylne ærestegn

For de første 100000 medlemmer. Blir dessuten utdelt av der Führer og er den høieste sivilorden i Riket

Blodordenen

For deltagel: e i kampen i novem- ber 1923 i München og for særlig offer av blod og frihet

Tjenestedekorasjonen i bronse

For 10 års aktiv tjeneste i partiet

Tjenestedekorasjonen i sølv

For 15 års aktiv tjeneste i partiet

... og bilder fra de forskjelligste områder, hvor

NSDAP's

menn og kvinner har sitt virkefelt

Siden 1933 er det tyske språks ordforråd blitt forøket. Der er kommet til nye ord for begreper som hittil var ukjente. Videre har tidligere betegnelser endret sin betydning. Således forstår man f. eks. under betegnelsen „Pimpf“ en ti-til tolvårig guttepike med korte bukser og brun skjorte, fregner på nesene, med en uhyre appetitt når han er ferdig med sine øvelser. Enhver kjenner „Pimpfen“. „Kraft durch Freude“ er ensbetydende med en feriereise til fjells, en „Faust“-forestilling i byens beste teater, eller en søndagstur med rutebilen ut på landet. Derfor har hvert av bildene på disse sider en bestemt betydning, hvert av dem viser et avsnitt av nåtidens liv og har en symbolsk betydning.

Folkebil

Alle kjenner den, og etter krigen kommer hundretusener av dem til å trafikere landeveiene. Den er konstruert for arbeidere og funksjonærer etter der Führers ordre av den tyske Arbeidsfront, og koster 975,— riksmark. Den kan kjøpes ved hjelp av et sparesystem med ukentlige innbetalinger på 5,— riksmark. Bilen er et lite vidunder hva yteevnen angår. På riksautostradaen kan den kjøre med en jevn hastighet på 100 km i timen. Dens bensinforbruk er omkring 6½ liter

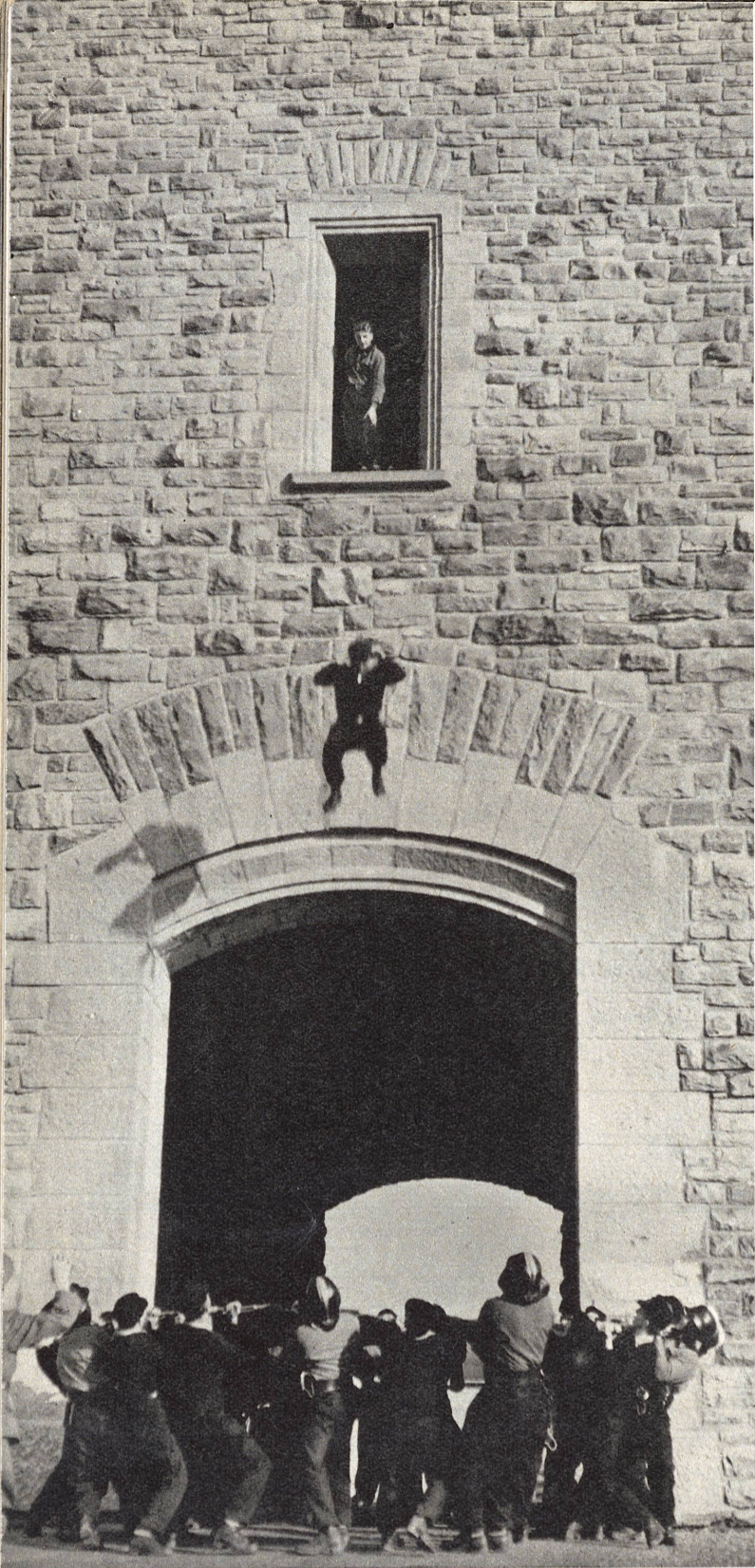

„Wilhelm Gustloff“ er et av KdF-flåtens skib. Det gikk av stabelen i mai 1937 og har på sine reiser siden ført uttallige folkefeller fra hvert fag ut til fremmede land. Den er utstyrt med alle de bekvemmeligheter og all den luksus som fins på en moderne passasjerbåt: teatersal, svømmebad, sportsdekk. Den har plass til 1500 passasjerer. Alle kabiner vender ut mot sjøen. Å reise med dette skib koster allikevel bare 5—7 mark om dagen

Den tyske kunsts hus i München

Her åpnes hvert år i juli måned den tyske kunstutstilling. Der Führer og hans stab er de første som besøker den. Fotoer fra åpningen og fra de „seks tusens festoptog“ er da å se i alle aviser. I ukevis strømmer folk gjennom utstillingshallene ... og den siste utstillingsdag er også det allersiste bilde solgt

Prøve på mot!

Mor får hjerteklapp og far rynker pannen. Og gutten ler og springer 10 ganger etter hverandre fra 10 meters høide ned i seilet, balanserer over en avgrunn og hopper bakk over tre hester. Hvor foregår dette? — I Hillerjugend-leirene, i Ordensburgene, i skolene, overalt hvor gutter i Tyskland får sin utdanning

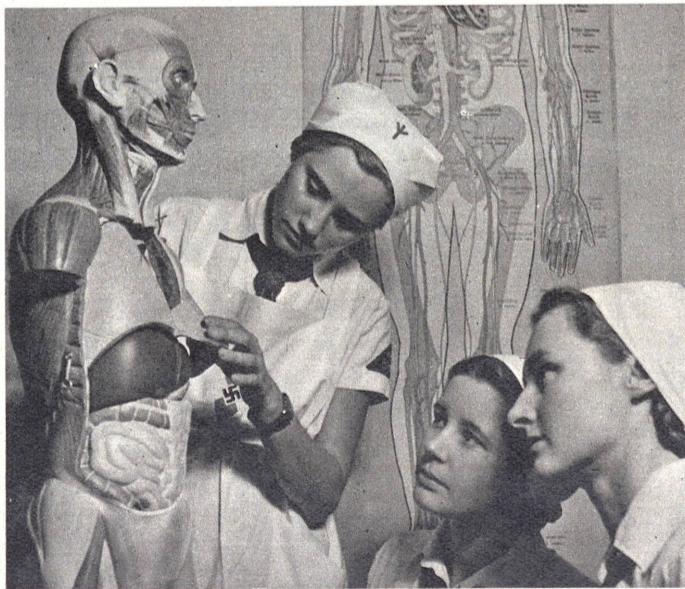

Hva visste man for ti år siden om „omflytting“? Nå mener man hermed kjempeverket, som førte 500.000 tyskere tilbake til moderlandet, at Romania, Ungarn og Bulgaria lot utskifte sine bosteder og godser ved grensen slik at farlig konfliktstoff mellom folkene derved blev ryddet av veien

En BDM.-pike er et ungt kvinnelig vesen i drakt

Hun er iført blå jakke, hvit bluse, merke på ermet og må ofte gjøre tjeneste. Innbyr man henne til en teaterpremiere, viser hun sig, tiltrekkende og klædd med god smak. Tyske pikers forbunds kledemønstring er derfor en vanskelig eksamen for modistene. Pikene er ytterst kritiske

De viktige år: mellom 17 og 21

I denne tid må det unge menneske erverve sig en sterk tro på livet og skjønnheten ved en harmonisk personlighet. „Tro og skjønnhet“ heter derfor den partiorganisasjon som tar sig av ungdom i denne alder. Foredrag og demonstrasjoner står på dens program og særlig også sunnhetsspeilen

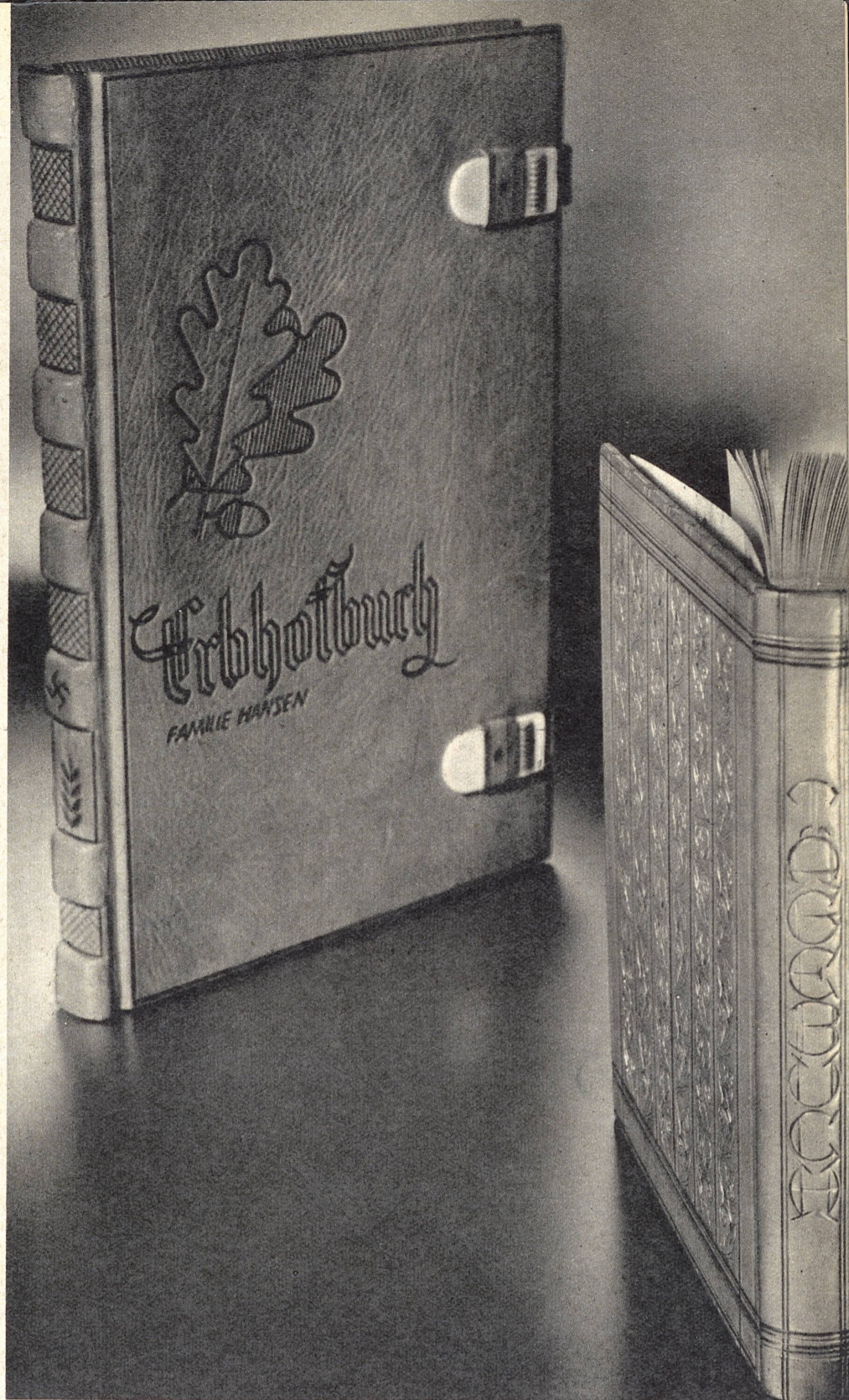

Her har den tyske arbeidsfront vært i arbeid!

Enhver som i den siste tid med jernbane eller bil har reist gjennom Tyskland, har sett slike beboelsesanlegg i nærheten av større industribedrifter. Den tyske arbeidsfront (DAF.) har organisert byggingen av dem. Her bor bedriftenes arbeidere og funksjonærer. Husets kjøpepris idr de som lån, og avbetalingsratene er små

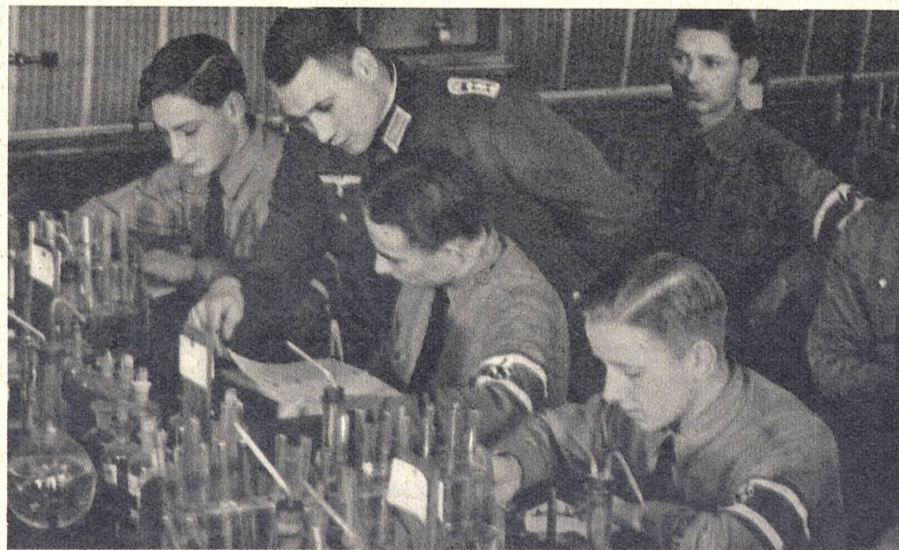

Millitærspport. I Stadion mellom sleggekast, 100 m-løp og stavhopp: SA-mennene marsjerer inn, og dermed får skuespillet på grønsværet et nytt trekk: Hekkene blir til høie vegger som må tas i sprang fra siden, vanngtaver danner hindere i konkurranseløpet. Inn imellem gjelder det så plutselig å kaste håndgranater og å skyte. Som ved fronten ...

Odelsgårdsboken

Efter den nye tyske arvegårdslov er et gårdsbruk som er stort nok til å ernære en familie og ikke større enn 125 hektar en arvegård. Bonden som driver den kan ikke selge den, stykke den op eller belåne den. Han er bare sine forfedres og etterkommeres tillitsmann og må forvalte den for dem. Han må la den gå udelt i arv videre. I odelsgårdsboken skriver generasjon etter generasjon sig inn. Det eksisterer mange hundre arvegårder som gjennom århundrer har været i den samme families eie. Den nye lov hjelper dem til å bevare sin eiendom

Langemarck-studiet

Den 10 November 1914 fant mange tyske krigsfrivillige studenter helledøden ved Langemarck. Efter dem har Langemarckstudiet fått sitt navn. Unge arbeidere, bønder og funksjonærer som har trang til og evner for universitetsstudiet blir forberedt for dette i 18 måneders kurser. Hva de ikke kunde lære i folkeskolen, kjemi og fysikk, språk osv. blir tatt igjen i Langemarckstudiet. Undervisningspensumet er innstillet helt på det fremtidige erhverv, all overflødig kunnskapsballast blir unngått. Kursene er gratis

Opover bergskråningen, stadig høiere og høiere, stamper fire mennesker i sneen . . .

Et ensomt beliggende hus høit oppe i fjellet har vært innesnedd noen dager. Adkomsveien kan ikke passeres. Beboernes forråd er sluppet op. Nu griper en bestemt partiorganisasjon inn, nemlig NS Folkevelferd. Denne organisasjon hjelper overalt fra hånd til hånd, hvor statens omsorg ikke straks kan nå hen. Således vandrer mennene her avsted med kull — og potetsekker på ryggen. Sammen med dem går NSV-søsteren som er utdannet i lægehjelp og sykepleie

Over Fujijamas lavastøv nedover i dalen . . .

I Hitlerungdommens organisasjon skal de tyske gutter bli politisk opplyst og bli gjort legemlig sterke. De skal få ansvarsbevissthet og skal lære å adlyde og betale. Og de skal ikke lære verden å kjenne bare fra bøkene. „Hitlerjugends“ utenlandskontor sender mange av dem til utlandet, til fremmede folk og fremmede land

*Til venstre:
En girl-tropp? — En varietéforestilling?—
Nei! Unge bondepiker fra bondesportskolen Burg Neuhaus. Her lærer de hvordan man ved gymnastikk holder sig ung og vakker, tross lungt legemlig arbeid. Burg Neuhaus er stiftet av riks-bondeløderen*

*Til høire:
„Brudeskolen“
„Min tilkommende må kunne allt: koke, steke, bake, sy, vugge og opdra barn, — men hun må også være pen, og velpleiet,“ sier de unge menn i Tyskland*

SLUTT

Fortsatt fra side 19

Parat til den avsluttende kamp

gjørelser gir dog et innblikk i den virkelige situasjon. Mangelen på fraktrum blev stadig større. Det nære østen stillet stadig flere krav til sådant. Det lyktes italiernerne nesten fullstendig å sperre passasjen gjennom Middelhavet. Kun sterkt sikrede konvoier formådde å komme igjennom. For deres beskyttelse måtte imidlertid Middelhavsflåten hver gang foreta en større operasjon, da den ene halvdel midtveis måtte avløse den andre. For nesten alle transporter i denne ruten blev det derfor nødvendig å gå omveien om Kapp det gode håp. Beslagleggelsen av Norges, Danmarks, Nederlands, Frankrikes og Belgias skib som befant sig innenfor britisk maktområde og befraktingen av den greske flåte ga en meget mindre tilvekst enn der hadde vært til disposisjon i verdenskrigen. De britiske verfters kapasitet, som i 1918 hadde nådd et maksimum på 1.3 millioner B.R.T. av nybygg, men nå ikke overskred 1 million, strakk ifølge de meddelser Wilkies ga det amerikanske senat bare til å dekke en tredjedel av den avgang som skyldtes fiendens inngrep.

Englands økonomiske og finansielle stilling blir vanskelig

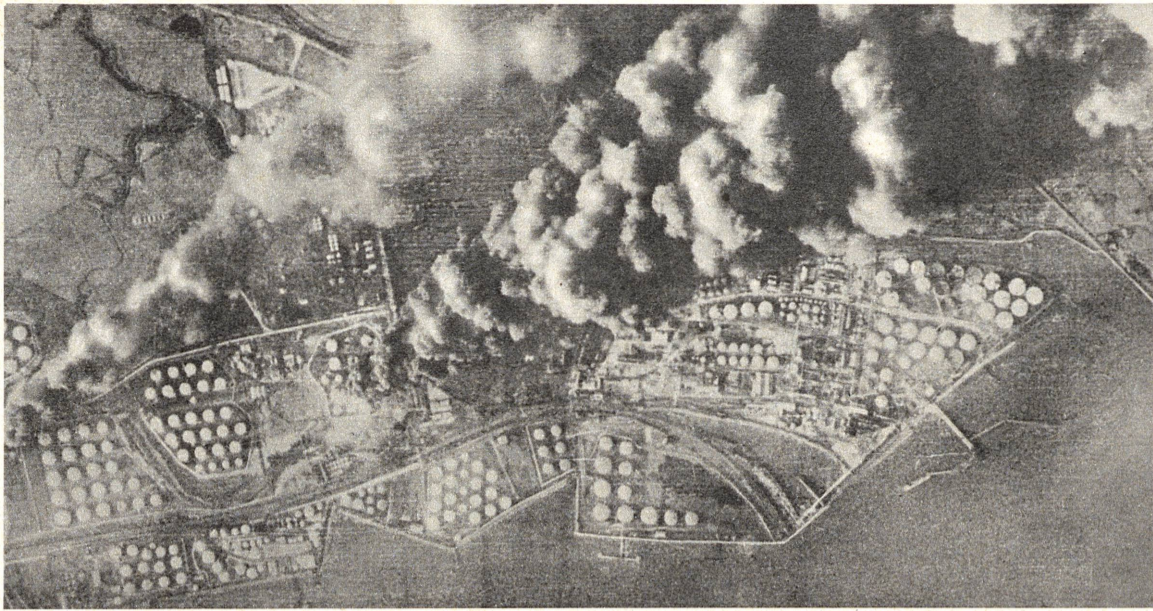
Endog i den engelske presse kom der sterke røster til orde om den alvorlige fare, skjønt regjeringens beretninger bestrebt sig for å sette fraktrums-tapet ned til det halve av de tyske opgaver. Den virkelige stilling talte for åpent til ugunst for fiendens beregninger. For rasjoneringen av levnetsmidler blev stadig utvidet og nådde et betraktelig omfang for de kretser som ikke var vant til noen tvang. Fra begynnelsen av 1941 holdt ernæringsministeren stadig flere taler, hvori han pekte på nødvendigheten av ytterligere innskrenkninger og skibsfartsministeren understreket tillike utilstrekkeligheten av det disponible handelsskibsrum. For heller ikke til industrien formådde handelsflåten lenger å bringe hjem de nødvendige råstoffer. I februar 1941 fremla representantene for bomull- og ullindustrien planer for stans av betraktelige deler av fabrikkene på grunn av råstoffmangel. Selv rustningsindustrien var ikke i stand til å arbeide med full kraft og så sig nødsaget til å si op endel av arbeiderne. Denne kjensgjerning var likeledes merkbar på det store antall arbeidsløse som i februar 1941 enda andro til mer enn 700.000, utilstrekkelig produksjon av fly, kanoner og motorkjøretøier av alle slags.

Enda et betenkelig tegn var Storbritannias finansielle situasjon. Allerede 20. juli 1940 hadde finansministeren ved fremleggelsen av budgettet betegnet den finansielle situasjon som „i bunn og grunn farlig“, Efter hva „Times“ den gang skrev så kom han imidlertid ikke til noen gjennomgripende løsning. Bladet bebredet ham for begunstiggelse av krigsspekulantene og for et usosialt skattesystem. I et kringkastingsforedrag den 23. september kom den finansielle sakkyndige Keynes inn på nødvendigheten av strenge forholdsregler for å forhindre en inflasjon. Under fremleggelsen av ytterligere to ekstraordinære kreditter til en høide av 1600 millioner pund uttalte finansministeren den 7. februar 1941, at de ukentlige utgifter under krigen siden oktober 1940 hadde øket fra 64 millioner til 73 millioner og fortsatt var i stigende i en sådan grad at en vurdering av de ukentlige utgiftstall i begynnelsen av det nye finansår som begynner 1. april vilde være umulig. Med en krigsutgift på 3.3 milliarder pund i inneværende budgettår er krigen allerede blitt den dyreste som England noensinne har ført. Av særlig betydning var også det nesten fullstendige forbruk av tilgodehavender i De Forente Stater, slik at bestillingene der ikke lenger kan betales.

Churchills stilling styrket, men . . .

Ved å sette inn all sin handlekraft og ved å bedra folket i ganske betenkelige grad forsøkte ministerpresident Churchill å bortforklare for England dets virkelige stilling. Hans posisjon i ministeriet var blitt styrket efterat Chamberlain den 3. oktober gikk ut av regjeringen. Denne statsmann som var ansvarlig for krigens utbrudd døde like efter. I det engere krigskabinett hadde Churchill ubetinget den avgjørende stemme.

Så enkel var ikke hans posisjon overfor dominions og India. Fristaten Irland vegret sig til tross for hårdt press å stille sine havner og flyplasser til disposisjon for England og traff mange forholdsregler for også å verne sin nøytralitet mot de sterke engelske stridskrefter som samlet sig i Nordirland. I regjeringkretser i de andre dominions blev der uttalt ønske om gjenoprettelse av et rikskrigskabinett som der imidlertid ikke blev tatt hensyn til foreløbig. I Kanada fylte riksplanen for utdannelse av flyvere på langt nær de stillede forventninger. Selv om det også lyktes for året 1941 å gjennomføre en 4 måneders tjenesteplikt, så var det fortsatt bare tale om frivillige, hvor det gjaldt avsendelse til oversjøiske områder. Den sydafrikanske ministerpresident Smuts stilte riktignok tropper parat til angrep på Etiopia fra Kenia, men blev hindret i sine videregående planer av nasjonalistene. Også Australia og New Zealand, som hadde sendt tropper til det nære østen, holdt tilbake sterke deler av sine stridskrefter av hensyn til situasjonen i Stillehavet. I India strandet forsøket på å få innfødte med i viskongens råd på avvisningen av indernes krav om dominion-status. De britiske forsøk på å vinne arabernes tillit hadde bare et måtelig resultat, samtidig med at

Thames-Haven i flammer

Under ledelse av riksmarsjal Göring begynte natten til den 7. september 1940 store angrep på London. De var her særlig rettet mot dokkene... Vårt bilde viser de store branner i oljelagrene i Thames-Haven ved London om morgenen etter den 7. september

erklæringer fra den tyske og italienske regjering til gunst for de arabiske lands uavhengighetskamp vant anklang der.

Inntil september 1940 var Storbritannias stilling i det nære Østen blitt ganske betenkelig. Etter bortfallet av de franske støttepunkter var den britiske flåte skilt i to deler, av hvilke den vestlige bare kunde støtte sig til Gibraltar og den østlige til Alexandria, Haifa og Cypren. Italienerne kunde stadig opretholde sin forbindelse mellom moderlandet og Libya. I Etiopia hadde visekongen sikret grensene mot Kenia og Sudan og i en dristig operasjon, som varte uavbrutt i 18 dager, bemektiget sig britisk Somali. Herfra truet han tilgangen til Egypt gjennom Rødehavet. I Nord-Egypt brøt

marskalk Graziani i september med stor suksess inn ca. 100 km. til Sidi el Barani. Etter hvert lignet den britiske stilling i det nære Østen en innesluttet festning.

Den britiske regjering besluttet sig nødtvunget til å forlegge tyngdepunktet for sin krigerske virksomhet til det nære Østen, General Sir A. Wavell, som hadde kommandoen der fik tropper fra moderlandet, India og Australia og hans armé blev i sterkt omfang motorisert. Herunder fikk Wavell det oppdrag å foreta et utfall fra Egypt for å sprengne innkretsningen. Hellas blev utsett til å stille sjø- og luftvernspunkter til disposisjon for det britiske rike. Ved underretningen om dette fordret Italia av Hellas forsikring om at det vilde

avvise det engelske krav. Etter avvísningen av ultimatumet marsjerte Italia med de tropper som sto parat i Albania inn i Hellas. Overfor overlegne styrker og sterke befestninger og meget ugunstig vær stoppet den italienske operasjon op. Derpå fulgte et tilbaketog til Albania, hvor det i den hårde vinter blev til en stillingskrig i de nakne høifjell.

I mellemtiden var general Wavells tropper blitt ferdige i Egypt og angrep marsjal Graziani, der enda ikke hadde fått de motoriserte stridskrefter, som han hadde forlangt til fortsettelsen av sin offensiv. Som følge av den engelske overlegenhet førte operasjonen til tapet av Cyrenaika mellom 8. desember og 9. februar. Fra januar av satte englenderne også inn med et sterkt angrep fra Sudan i retning av Massaua og trengte frem til Agordat, mens italienerne trakk sig sammen til fofsvar av det etiopiske høiland og derfor også vek unna for de engelske fremstøt fra Kenia.

De engelske troppers hell blev utnyttet propagandistisk av den britiske regjering. At det ikke er avgjørende, men at snarere fastlegningen av så sterke deler av den britiske militærmakt i områder som ligger langt borte fra moderlandet bringer med sig en alvorlig fare for dette, blev oversett eller med hensikt fortiet.

Hvorledes tingene i virkeligheten ligger an for England viser det stadig gjentatte rop om hjelp til de Forente Stater. Bare i en understøttelse derfra ser Storbritannia muligheten for en redning. At en hjelp overhodet først kan bli virksom efter lengere tid, blir ikke tatt i betraktning. Fremdeles tror de ledende menn i England at tiden arbeider for dem. Hvor fortvilet de imidlertid ser på sitt rikes tilstand fremgår av overgangen til avhengighet av USA.

38 Hk. traktor
50 Hk. beltetraktor

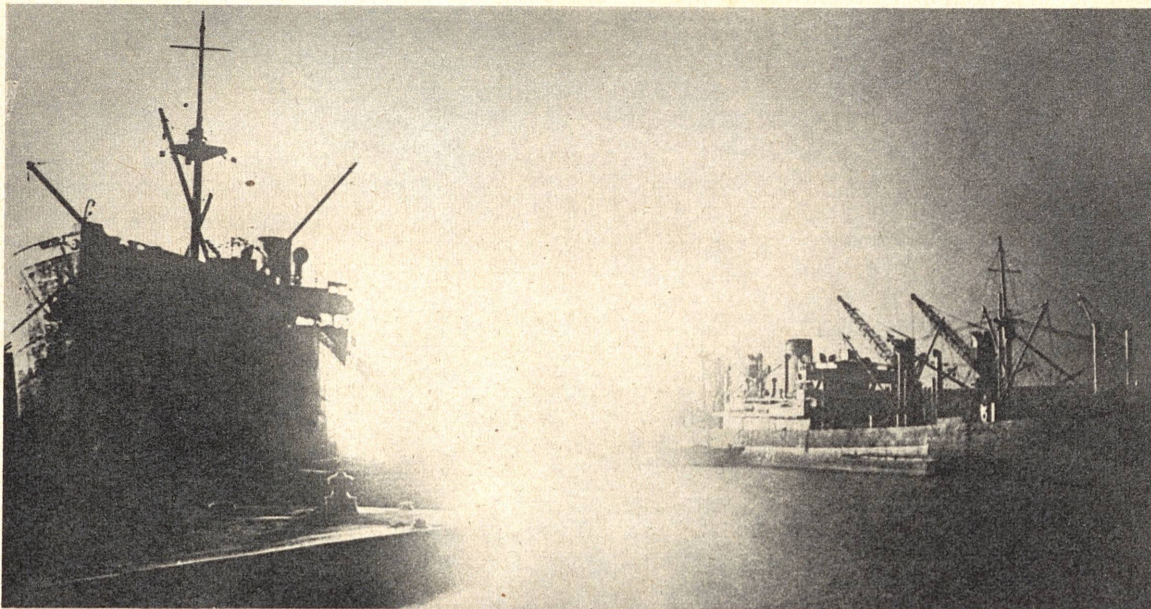
HANOMAG-HANNOVER

Tyskland har utnyttet tiden

Det tyske Rike har utnyttet den tid da dets landtropper er i ro til — likesom i vinteren 1939/40 — ytterligere å styrke sin forsvarsmakt. I alle tre deler av forsvarsmakten kom der til store forsterkninger, erfaringene fra krigen hittil blev utnyttet og lagt til grunn for utdannelsen. Enda større og bedre enn ved begynnelsen av 1940 står Rikets militære kraft seiersbeviset parat til nye aksjoner. Dets utrustning er blitt utbygget. Krigsøkonomien trådte med den annen fireårsplan, hvis ledelse den 18. oktober blev overdradd riksmarskalk Göring, inn i et nytt utviklingstrinn. Den tyske finanspolitikk hadde stått sin prøve. Finansieringen av krigen var sikret uten innførelse av nye skatter eller forhøielse av disse, som takket være den sunne økonomi gikk inn i stadig større mengde. Muligheten av å kunne senke renten for Rikets gjeld, først fra 4½ pct. til 4 og derpå til 3 midt under krigen, beviser hvor gunstig situasjonen på penge- og kapitalmarkedet er og hvor sunne Rikets finanser er.

Samtidig fortsatte utviklingen av den utenrikspolitiske situasjon. Dens grunnlag blev Tremaktpakten som den 27. september var blitt undertegnet mellom Tyskland, Italia og Japan, og hvori Tysklands og Italias ledelse blev anerkjent ved opprettelsen av en nyordning i Europa og Japans i Østasia. Slovakia, Ungarn, Romania og Bulgaria sluttet sig til pakten efterat motsetningene mellom Romania, Ungarn og Bulgaria før var blitt fjernet ved Tysklands og Italias inngripen. Med Romania følger videre overenskomster om en tiårsplan til oppbygging av det rumenske erhvervsliv og avsendelsen av tyske utdannelsetropper til denne stat, som under sitt nye regime arbeider for å få en ende på fortidens kaos. Gjennom avslutningen av disse overenskomster og gjennom videre forhandlinger med Sovjet-Samveldet øket Det tyske Rike sin forsyningsikkerhet.

Londons havner og dokker i brann

Dag og natt varte det tyske luftvåpens gjengjeldelsesangrep på den britiske hovedstad i september 1940. Kaianleggene med sine kjempemessige lagerhus var i mange netter et eneste flammehav, der lyste op hele østkanten av kjempebyen som var det full dag

Med overenskomsten med Japan fulgte der i det fjerne Østen en ytterligere svekkelse av den britiske anseelse, der allerede hadde lidd sterkt på grunn av tilbaketrekningen av engelske tropper fra Nordkina som hadde funnet sted i august. Ved ordningen av forholdet mellom Thailand og fransk Indo-Kina optrådte Japan allerede virksomt i rollen som den ordnende stat i det østasiatiske rum.

De to forbundsfeller i Europa opprettholdt stadig kontakten med hinannen. Under flere sammenkomster mellom utenriksministrene, militære befalshavende så vel som mellom der Führer og Il Duce blev alle spørsmål om den felles politiske og krigerske virksomhet drøftet og ordnet. Innsatsen, først av italienske flyvere i Kanalen og

derefter en del av det tyske luftvåpen omkring årsskiftet på italiensk område, var et pant på felles ytelse i kampen mot den felles fiende.

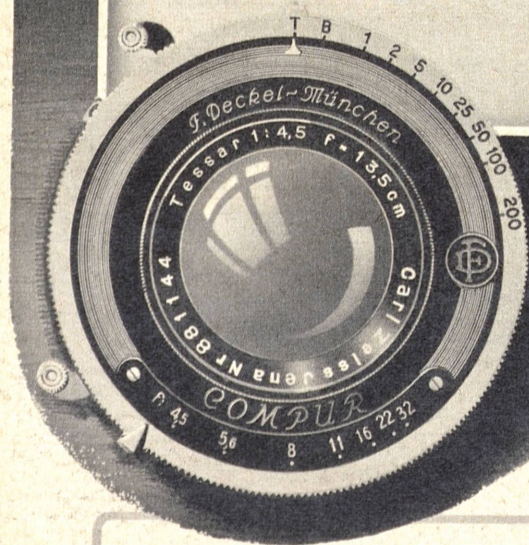
Den tyske forsvarsmakt og det tyske folk står beslutsomt rede til efter der Führers vilje å føre denne kamp i den kommende tid til avgjørende avslutning. Den krig, som England har villet, må Storbritannia kjempe til ende alene. Allerede nå er det tvilsomt om dets skryt: „We have got the men, we have got the ships, we have got the money too“ enda holder stikk. Det tyske Rike har alle midler til krigsførselen. Men til syvende og sist bringer de sjelelige krefter avgjørelsen i krigen. I Tyskland står fører og nasjon sammen i urokkelig seiersvilje.

Naturlige øieblikksbilder

garanteres med det lyssterke og skarpt tegnende

ZEISS-TESSAR

Deres kameras falkeøie

Brosjyrer og opplysninger fåes i alle fagforretninger

CARL ZEISS
JENA

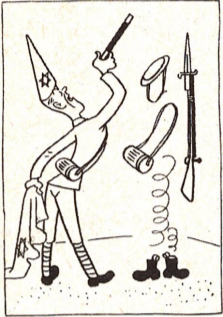
CARL ZEISS + JENA

„SISTE NYTT“

En illusjonist

„Daily Mail“s korrespondent i Kairo melder om en mirakelmann, som kan få arméer til å forsvinne. Han heter Jasper Maskelyne og nedstammer fra en berømt familie av tryllekunstnere og varieté-illusjonister. I fredstid fikk han vakre unge piker til å forsvinne på åpen scene — nå er han løytnant i Egypt og leder en skole for militær kamuflasje.

Helt begeistret forteller reporteren om denne armé-illusjonists kunst — for eksempel om det eksperiment som demonstrerte at sortkledde negerkvinner er vanskeligere å skjelve i

mørket enn britiske blondiner i tropedrakt (noe som vi uten videre vilde ha trodd på, også uten eksperiment)...

Hvorledes det nå enn er: tryllekunstneren kan bare få sin egen armé til å forsvinne og det også kun tilsynelatende.

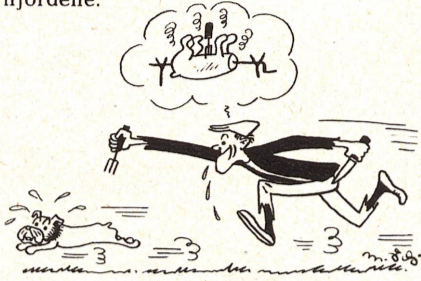
Det er riktignok et „godt nummer“ — men bare litt for gammelt, efter at det i fjor lyktes den tyske armé å få den britiske armé til å forsvinne fra Europa.

Og det ikke bare tilsynelatende, men virkelig og definitivt!

Hundevenner — reis på landet!

Fra mange kommuner på landet i England kommer der klager over at

ville, omstreifende hunder i stort antall hjemsøker inngjerdede marker, ødelegger planteveksten og angriper fårehjordene.

På den annen side klages der i engelske aviser mer og mer over at „hundevenner“ i hovedstaden har fått en merkelig lyst på å få tak i herreløse hunder.

Her må der da kunde finnes en utvei. Hvis nå de ulegitimerte hundefangere vilde henlegge sin virksomhet ut på landet, så vilde alle være vel hjulpet.

De har forbedret sig

Lord Horer, formannen i den britiske komité til undersøkelse av sunnhetstilstanden i luftvernskjellerne, underrettet Empire Society om at der fantes bombesikre rum, som barn ikke hadde forlatt på en hel måned. I et slikt rum hadde gamle mennesker opholdt sig i fire måneder i ett trekk.

Sannsynligvis dreier det sig her om tidligere beboere av de beryktede Londoner Slums, som ikke har lyst til å vende tilbake dit.

Og allikevel intet lært

En delegasjon av amerikanske frontsoldater fra verdenskrigen vendte

tilbake fra England og erklærte at de vilde anbefale at der ytes England en mest mulig vidtgående hjelp.

Da de amerikanske frontsoldater for noen år siden demonstrerte foran Kapitol i Washington for å gjennomføre sine krav, blev de beskytt med tåregass og deres teltleir nedbrent.

De har imidlertid tilsynelatende ikke tatt det så ille op

Innlysende

Ved det amerikanske universitet Illinois førtes der livlige debatter angående en intervensjon i krigen fra USA's side.

Det var delte meninger om saken: professorene var for det meste for en inngripen, studentene imot.

Hertil erklærte senator Wheeler, at det var ganske naturlig, at professorene, som jo var for gamle til å gå med i krigen, var av en annen mening enn de unge studenter.

Et forhatet hip om folkefelleskap

I Ilfracombe i det engelske grevskap Devon er der en flyktningsskomité, som har med å skaffe plass til de barn som er evakuert fra Bristol. Med hvilket resultat, fremgår

av følgende bevegdeklage, hvorved komitéens formann, F. G. Reed, vender sig til offentligheten:

„Arbeiderne med sine små, trange boliger forholder sig eksemplarisk, men folk som lever i store egne hus vegrer sig simpel-

ten for å ta imot barn. Av 250 barn kunde vi bare skaffe plass for 80; det hender ofte, at huseierne ikke en gang lukker op for oss, når vi ringer på, skjønt vi med sikkerhet kan gå ut fra at de er hjemme...“

Mr F. G. Reed synes å ha glemt, at et nytt, sosialt tenkende England først skal opprettes efter krigen.

Columbi egg

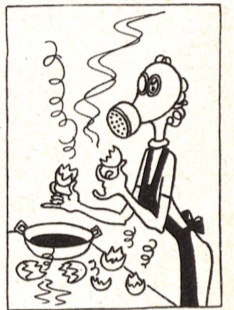
I England er alt vel og bra. Eggene er bare litt for dyre. Men fra påske blir dette også ordnet: eggeprisene blir lavere, efter hva parlamentssekretæren for landbruk, Mr. Williams, meddelte i Londons kringkasting.

Eller er kanskje eggeproblemet ikke bare et prisspørsmål? En Londoner husmor fra South Devon skriver i „News-Chronicle“ av 24. februar: „Når vi, som er fordrevet fra London på grunn av bombene, spør, efter egg her på torvet, får vi bare hånlige blick til svar. Vi må se på hvordan byens egne folk kan få kjøpt et halvt snes egg, mens vi ikke kan få et eneste egg...“

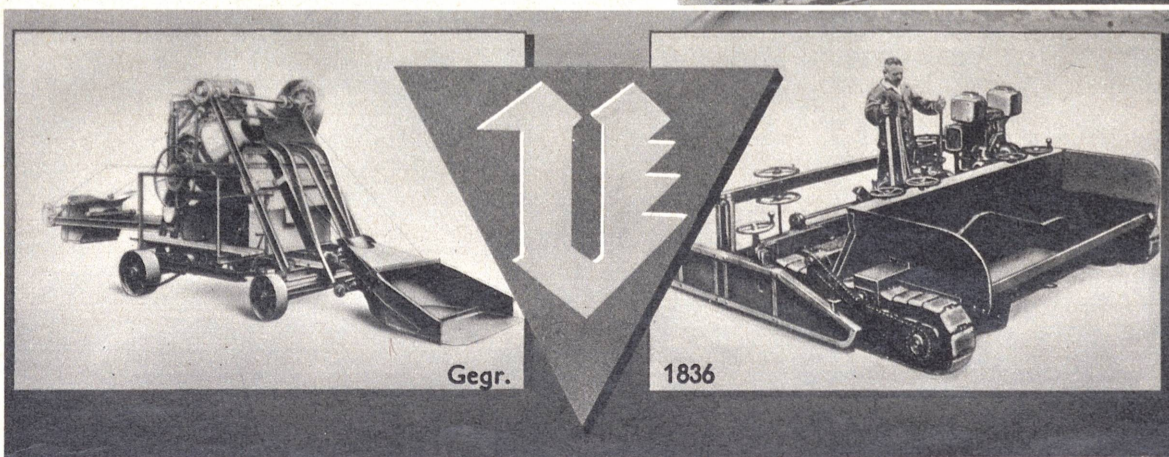
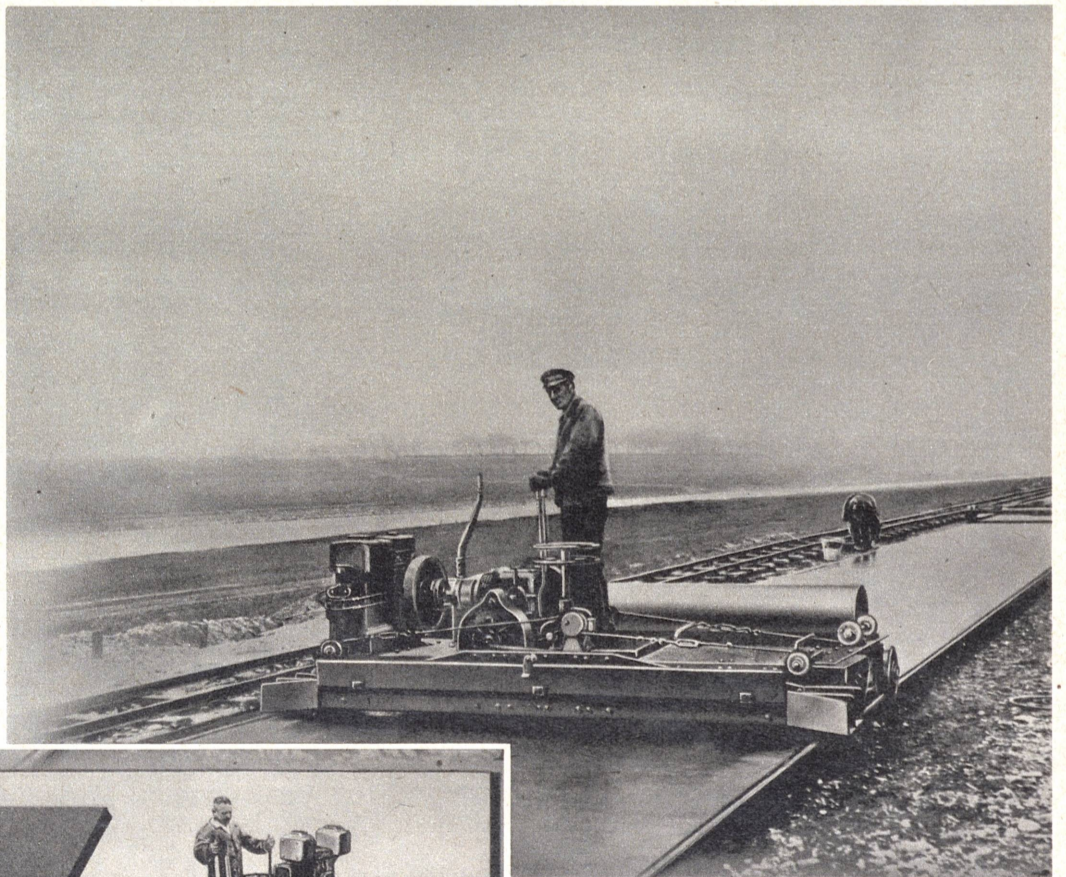
Men innvånerne selv er heller ikke tilfreds. Dette frem-

går av et brev til samme avis (den 28. februar): „Jeg kjøpte nylig noen egg. De var fra Uruguay og de var alle råtne. Så kjøpte jeg kina-egg — disse var også uspiselige. Kan der ikke gjøres noe ved dette?“

Saken er alt ordnet. Fra og med påske blir eggene som sagt billigere — helt likegyldig om de er uspiselige eller ikke å opdrive.

VÖGELE VEIANLEGGSMASKINER

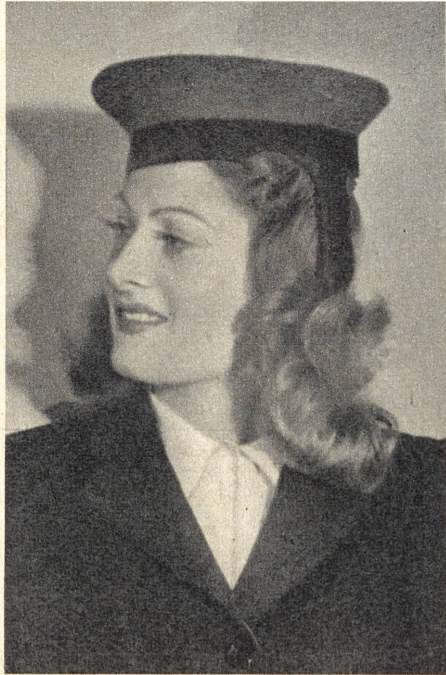

JOSEPH VÖGELE
A. G. MANNHEIM

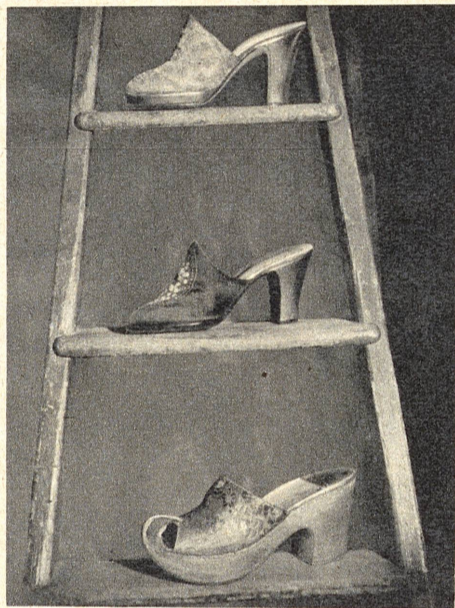
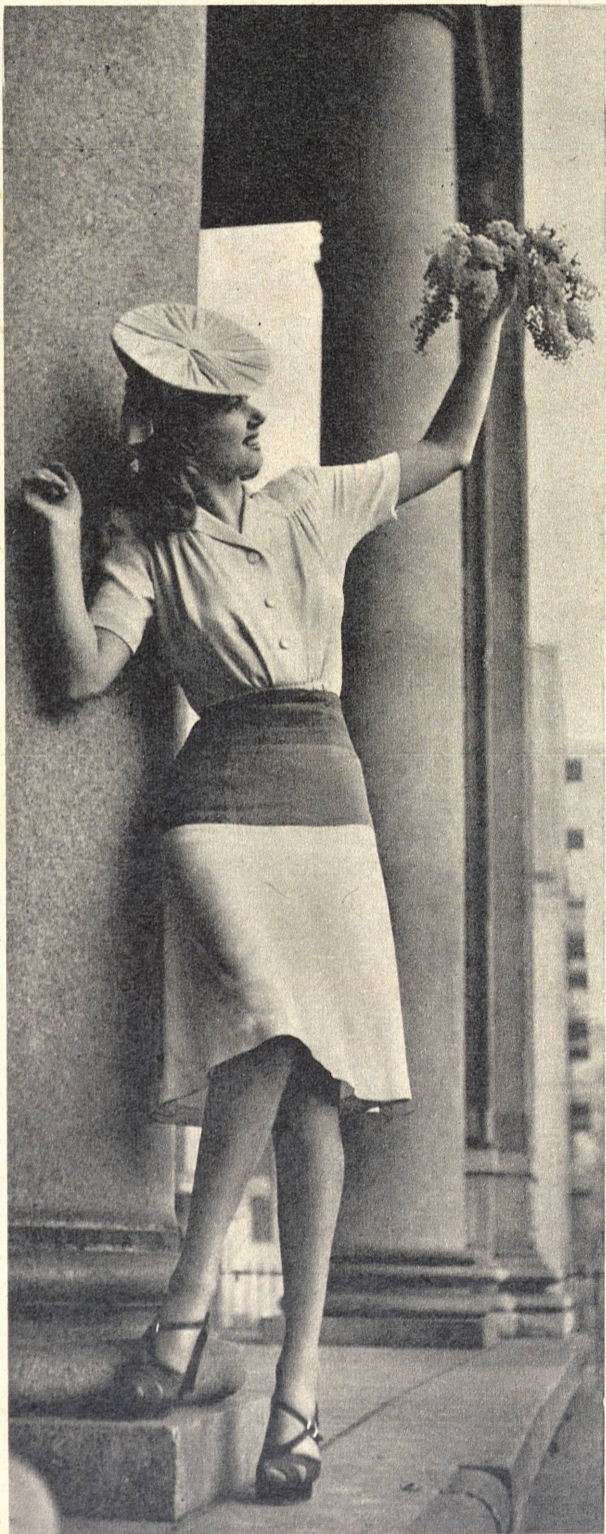
Telefon: 45 241 • Telegram-Adresse: Bahnfabrik

Elegant og dekorativ
En meget moderne, stor hatt, som i en farvesammensetning i rødt og sort virker både enkel og raffinert

Kjekk og charmant
Ungpikestilen, som et motehus i Milano betoner i hele sin kolleksjon, har i matroskappen en yndig „representant.“ Den lave livlinje er også interessant

Nøy, fantasifulle former for hussandaler
Materialet består av silke- og gullbrokade, til sålene anvendes helst kork

Den moderne sko med kilesåle
Den foretrekkes av italienerinnene, som i all slags vær uanektet bruker de letteste sko. Tåen ligger fri, helen er også fri og blir bare holdt fast med remmer

Lang, lett husdrakt i turkisfarvet chiffon, garnert med broderier og blonder

Motens linjer i Italia

En sommerkjole
Den effektfulle farvevirkning av røde og blå tverrstriper på snehvitt stoff gir ungpikestilen en overraskende og interessant moderne betoning. Hatten har igjen form som en matros lignende lue

Her ser De to bilder fra en tilsynelatende uforklarlig fotohistorie: Det ene er tatt en sommerdag, det andre viser det samme motiv, men er, som det synes, fotografert en vinternatt. Men — det hele er en liten fotografisk spøk. Begge bilder er tatt en solskinseftermiddag i løpet av ett minutt. Dagbildet blev optatt paa en alminnelig ortokromatisk film. „Vinterbildet“ derimot blev tatt på en infrarød plate fra samme sted, nøyaktig 60 sekunder senere. For å fremstille „natten“ brukte fotografen ett mørkerødt filter, som ikke alene slukte himlens blå, men også nesten hele lyset. De infrarøde lysstråler blir kastet tilbake av den grønne engen og løvet. Dette ser paa bildet ut som rim. Når himlen, slik som tilfelle er her, er riktig strålende blå, blir den helt sort, og derved forsterkes inntrykket av et nattbilde. Paa bilde nr. 10 har fotografen med hensikt sløitet figuren i forgrunnen, for å forsterke inntrykket av at bildet er tatt på en helt annen tid av døgnet.

**Lag
to
av
ett!**

Sommer og
vinter, dag
og natt — på
ett minutt!

GEORG ELERT:

Falsk radiomelding

„Signal“ bringer idag en historie som er helt sannferdig. Den handler om en tysk sjømanns stillferdige og kloke bedrift; hvorledes han klarte å komme ut av en nesten håplos situasjon, som var forårsaket ved en annens feiltagelse. De bør lese, hvordan det hele gikk for sig

Det kommer en mann inn i rederiets kapteinsrum; en liten, spinkel mann i almindelige borgerlige klær, han holder hodet litt på skakke, er litt rund i ryggen og har temmelig langt hår. Han gir i det hele inntrykk av å være en meget beskjeden fyr som like som ber en om ikke å ta det ille op at han er til. Hvem vilde tro at denne mann er kaptein ombord i et ordentlig dampskib? Men Paul Swan er virkelig en av de beste skibsførere man kan tenke sig. Han skriker nesten aldri op og det er sjelden han mister fatningen om noe går skjævt. Han er en av de kapteiner som man allikevel uten videre lyrer, som med all sin høflighet er „strenge men rettferdige“ som det heter på sjømannsspråket. Swan trer altså inn i det temmelig sparsomt utstyrte værelse, der tjener som opholdsrum for kapteiner og førstestemaskinistene når de venter på sine inspektører på rederikontoret. Inventaret består bare av en bokhylle, noen røstoler og på bordet står en miniatyrfleggstang med kompaniflaget.

„Er deksinspektøren allerede kommet?“ spør han en bred, sværlemmet mann, som sitter ved bordet og blar i en bok for å fordrive tiden. Mannen med det skallete hode ser op, han er fører av kompaniets skib „Adelgunde“. Et skjær av forundring går over hans glattbarberte, litt fete ansikt: „Nå, Paul, har du brakt skuten din lykkelig i havn i et nøytralt hull? Er du også kommet hjem med jernbanen, akkurat som jeg? Min ‚Adelgunde‘ ligger i Catania.“

„Min ‚Launa‘ ligger i Hamburg i Hansahavnen.“

„Hvorledes henger det sammen? Du var jo på Vestafrikakysten.“

Kaptein Swan tier og nikker. Han ser nesten ut som om han holder på å sovne inn. Plutselig farer han med et rykk i været og roper over til kameraten med en stemme som man ikke vilde ha tiltrodd den vesle spinkle karen:

„Hør her... nu skal jeg fortelle dig noe. Jeg vil bare si dig det, at det var den værste reise jeg noengang har gjort. På grunn av radiotelegrafistens dumhet... nei, det vil si det var radioapparatets skyld som ikke gjengav et ord, ... altså, nok om det, jeg kom fra fransk Senegal, hvor alle mennesker snakket om krig; men de opførte sig ikke en gang uvennlige eller uhøflige, båten blev gjort klar, og vi dampet ut; hvis du vil ha nøie greie på det, så var det den 2. september ved sekstiden om kvelden, da det så smått begynte å mørkne.

Da jeg dampet utover og havne-lysene forsvant bak mig, hadde jeg en dump anelse om at det snart vilde

smelle og jeg kan nok forestille mig noe hyggeligere enn å være underveis med min skute i krigstider. Nå, du vet jo, vi må reise dit vi blir sendt helt bortsett fra alt som kan inntruffe. Og ved Gud, vi lyrer ordre. Jeg har ligget i revolusjonære spanske havner og det var ikke akkurat noen fornøielse å heise hakekorsflagget der. På mine senere Spaniaturer var jeg i de nasjonale havner og det smakte heller ikke som ren honning, når du for eksempel må snike omkring utenfor havnen og vente på morgenen til en vakbåt finner dig og roper: „Følg mig“, for å løse dig gjennom minebeltet; for miner er alltid noen ubekvemme saker, som ofte river sig løs eller som i hvert fall ligger og driver omkring, alt efter som venn eller fiende har lagt dem ut...

Men la oss la fortiden fare. I Spania blev man jo litt herdet. Og senere levde man jo også i stadig forventning om at noe snart vilde hende. Det var nok av stormsignaler, men tross alt seilte vi som før, du og jeg og alle våre kamerater...

Kaptein Swan fører med hånden gjennom det tykke, krøllete hår; efter en liten pause fortsatte han sin beretning i en roligere tone: „Altså, det var omtrent ved begynnelsen av morgenvakten, da radiotelegrafisten hadde sittet sine foreskrevne ti minutter i radiokahytten, da fløiter det ovenfra. Jeg farer op av søvnen, tar hørerøret og lytter. Radiotelegrafisten, tredjemann, melder kort: „Norddeich sender et iltegram.“

„Kom hit med det“. Jeg jumper ut av køien. Da står han allerede i døren. Jeg tar seddelen ut av hånden hans og går bort til skrivebordet, hvor koden er innlåst. Jeg leser og leser, men jeg kan ikke riktig tyde hva jeg leser. Kun så meget: „Anløp uopholdelig neste havn“. Ellers intet. Den neste havn? Ikke en gang et navn er nevnt. Bare „neste havn“. Det er det hele.

Jeg sier til mig selv: Hvis krigen virkelig er brutt ut, så vil man ikke telegrafere så dumt, men anløpe nærmeste neutrale havn, derfor tar jeg tredjemann ordentlig i forhør: „Herr Hundrieser, har De nu også forstått altså sammen riktig?“

„Javel, herr kaptein“.

Ordre er ordre. Jeg går øieblikkelig op i kartrummet på kommandobroen, hvor førstestyrmann har vakt. Jeg vil se litt på kursen og kartet. Hvis vi setter op farten litt, så vil vi i morgen ligge rett overfor den vesle plassen i Vestafrika hvor vi av og til pleide å laste inn palmenøtter og jordnøtter. Jeg tenker som så: min ‚Launa‘ er ikke riktig fullastet enda. Kanskje vi skal innom for å hente noe mer. Den slags

forekommer jo. Men jeg var ikke særlig høi i toppen da jeg satte kurs inn mot kysten og ga ordre ned i dypet til å sette mer fart på. Da solen gikk op over kysten, kunde jeg se landemerkene og finne innseilingen. Det var ikke ti mil igjen til bølgebryteren.

Vi damper innover, heiser nasjonalflagget og jeg lar losflagget gå op på signalmasten. Står på broen og venter. Intet rører sig. Ingen motorbåt med den kjente „P“ er å se. Nå, tenker jeg, de er vel ikke stått op enda. Det er jo også i det tidligste laget. De begynner ikke å røre på sig før ved ottetiden der. Jeg bestiller altså min frokost, går ned i kahytten og spiser sammen med

førstestyrmannen og førstemaskinisten efter først å ha gitt ordre ned i maskinen til „langsom fart“. Efter et kvarters tid er jeg atter oppe. Vi nærmer oss innseilingen mer og mer, men ingen los er å se.

Da jeg ikke sånn uten videre vil gå inn uten los, lar jeg ankeret falle og blir foreløbig liggende utpå. Venter og venter. Klokken blir åtte og den blir halv ni. Om det ikke kom noen los, så må da ågenten i det minste dukke op. Ingen dukker op, intet skjer. Jeg begynner å bli urolig. Men jeg kan ikke se bort fra radiomeldingen som uvegerlig befaler å sette kurs mot „neste havn“. Og jeg vil da ikke utsette mig

„Er dekkingsinspektøren allerede kommet?“ spurte en bred, sværlemmet mann, som satt ved bordet og bladde i en bok for å fordrive tiden...

En av dem på land, sannsynligvis en tollsoldat, hever geværet og lyrer løs...

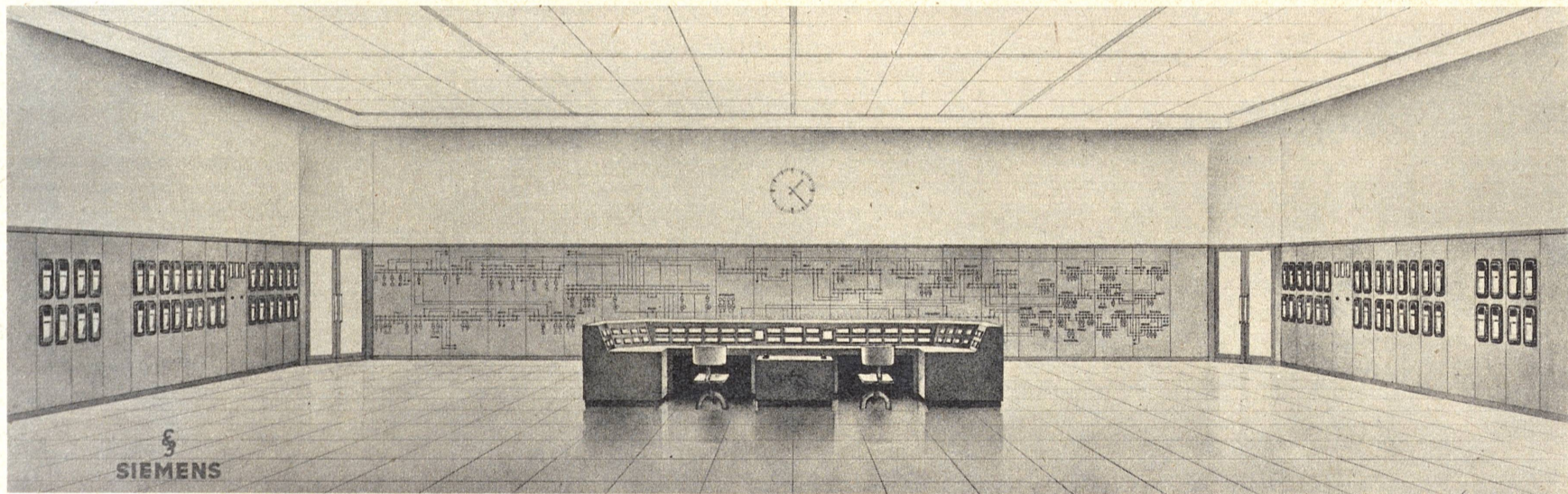
for ubehageligheter ved ikke å lystre ordre? Det kan det ikke være tale om.

Da jeg hørte klokken slå ni fra et kirketårn, lot jeg hive inn anker, for nu hadde jeg besluttet mig til å gå inn, også uten los.

Et øieblikk farer den tanke gjennom hodet på mig, at jeg kanskje kunde sammenkalle et skibsråd for å rådslå hva vi skal gjøre, for situasjonen var jo kritisk. Jeg tenkte litt over det, men så husket jeg på, at det dog er skibsføreren som til sist har det fulle ansvar, tross alle avgjørelser, som et skibsråd måtte kunne treffe. Hva skulde altså et skibsråd være til. Da

er det bedre jeg gjør det jeg har fatt ordre til.

Vi glir langsomt innover innseilingen. Solen steker allerede. Lett kruset ligger sjøen der, små skumtopper vandrer bortover, en bris fra land setter inn efter hvert. Det er på høie tid, at jeg søker mig ut en plass. Du kjenner vel ikke den havna? Nå, altså først kommer som vanlig bølgebryteren, så en liten ytre havn, endelig midt i byen, eller rettere sagt landsbyen, kommer det egentlige havnebassenget med gode og solide kaier og åpne lågerskur, sånn som en kan se det på dette bildet her. Men det som ikke fremgår av bildet, er

Her virker „Kraftens herre“: Fordelingsstasjon ved et kraftverk.

(Verksfoto Siemens)

Kraftens herre

Menneskehetens hunger efter kraft er umettelig: over 500 milliarder kilovattimer, som fortiden produseres på jorden, er ikke nok for å stille den. Overalt blir reale og fantastiske prosjekter overveiet og gjennomarbeidet for å tvinge vannets, kullets ja sågar vindens kraft inn i tjenesten for de store fremtidsoppgaver. Avstanden mellem produksjons og forbrukssted spiller her ingen rolle, for den overvinnes ved hjelp av den moderne hoispenningsteknikk. Den i fjellene utbygde vannkraft er alt i lang tid blitt overført til fjerne byer og industristrok og det vil engang i fremtiden uten tvil bli mulig, at Afrikas vannrike elver f. eks. kan hjelpe til med Europas kraftforsyning.

Høie master bærer de ledninger, som forbinder et lands forskjellige kraftverk, og forteller, at det enkelte kraftverk ikke er sig selv nok, men kun et ledd i kraftforsyningen. I det moderne kollektive samarbeid arbeider alle kraftverk på en felles samleledning og denne forsyner abonnentene i industri, håndverk og husholdning med elektrisk kraft. Dette samarbeid medfører mange tekniske og økonomiske fordele. I vannrike forår blir varmekraftverkene avlastet, forstyrrelse i et kraftverk merkes ikke av abonnenten reservekraft kan innspareres på de gunstigste steder i ledningen. Pumpesamleverk kan magasinere den kraft, som i øieblikket ikke brukes, derved, at vannet pumpes op i en høitliggende dam hvor fra det, når strøm trengs atter slippes ned og driver turbinene. På ethvert ledningsnett er et sted med den viktige oppgave å sørge for den riktige innsettning av det enkelte kraftverk, så at enhver strømforbruker får sin kraft på den

gunstigste måte. Her virker „kraftens herre“, som i det nokterne fagspråk kalles belastningsfordeler. Akkurat som feltherren setter sine tropper inn, fordeler han kraften til de steder, hvor den i øieblikket trengs. Hans myndighet er nesten fantastisk: får han f. eks. melding om, at endel av maskinene i et stort elektrisitetsverk vil falle ut om noen minutter, så behøver han bare å trykke på en liten knapp. Dermed setter han i en avstand av ofte mange hundre kilometer en uhyre maskine igang, som i løpet av vel et minutt, er ferdig til å levere den manglende kraft kanskje i en størrelse av 30 — 40 tusen kilovatt ampère.

I denne viktige virksomhet står alle tekniske hjelpemidler til disposisjon for kraftens herre. På en stor lysende tavle ser han hvilke ledninger og maskiner står under strøm. Hans arbeidspult inneholder de nødvendige instrumenter, som angir ham de elektriske krefter på de forskjellige punkter i ledningsnettet. Ennå mer interessant er de innretninger som en ikke ser. Over høifrekvente bølger som så å si glir langs med hoispenning- ledningene, mottar han meldinger og målinger og på den samme vei forlater hans disposisjoner kraftforsyningens hjerte. I et mangeårig arbeid har Siemens-Werke utviklet innretningen til fjernbetjening og fjernopsyn av kraftledningsnettet til den nuværende fullkommenhet. Over alt i verden beviser elektriske anlegg, at her som på andre områder pre terer den tyske elektroindustri største og alsidigste foretagende et monstergyldig arbeid.

Da kommer jeg til å se bort på kaien, hvor det foregår noe, som jeg synes ikke er særlig hyggelig. Ved hjelp av kikkerten ser jeg, at det dreier sig om en lett mitraljose, som blir trukket av et esel og ledsaget av et dusin soldater...

at det er så trangt i det indre bassenget, at en båt som „Launa“ på 4000 B.R.T. har vanskelig for å snu derinne, særlig fordi bassenget er fullt av forskjellige svære lektere og brenningsbåter.

Jeg står på broen, førstestyrmann foran som han pleier, annenstyrmann akterut, tredjestyrmann hadde jeg satt ved roret, for på grunn av det farlige revir vilde jeg gjerne ha en ved roret som jeg kunde, stole på. Hva tror du nå skjer, da jeg passerer innløpet til den indre havn og stirrer efter en som kan ta imot landingsrossen eller som i det minste kan anviser mig en liggeplass? En eller annen fyr på land, antagelig en tollsoldat, hever en muskedunder og fyrer løs. Hans helt mot strekker imidlertid til bare for et eneste skudd, og det var vel forresten ikke så meget helt mot, men mer en følge av noen negrers nervøse, ophissede innbyggingskraft. De avholder både ham og de andre, bare med geværer og pistoler bevæpnede tollmenn og bysoldater fra å løse flere skud.

Disse negrene skriker nemlig, idet de peker på to trebukker, som står på bakken ombord og som tømmermannen tilfeldigvis hadde kastet en presenning over: „Bare ikke turr ham! Det er en handelskrysser! Ser dere ikke de to kanonene foran på bakken? Han vil skyte på byen vår!“ — De skulde bare vite, at det eneste våpen jeg har ombord er en pistol med fire eller fem patroner. Den ligger i skrivebordet mit.

Jeg vet nu nok efter tollsoldatens skudd og skrålet fra negrene. Jeg vet nu, at vi befinner oss i krig og at „Launa“ er forlatt hvis jeg ikke kan opprettholde illusionen om de to kanonene i det minste så lenge til jeg har fått snudd og kommer velbeholden ut av det indre basseng. Ingen særlig behagelig følelse, hva?

Jeg hadde ikke lang tid til å tenke mig om på. Men det hender jo ofte tilsjøs. Imidlertid, min panne er våt

av sved, det kommer ikke bare av den stekende sol men... la mig si det som det er, det var simpelthen av angst for skibet. Jeg signaliserer gjennom maskintelegrafene: „Full fart akterover“. Et blikk bortover kaien får mig til å puste lettet. Sannsynligvis tror de at min manøver skal bety, at jeg nu vil gå over til angrep med båten. Alle sammen løper avsted og søker dekning bak palmefiberballene og jordnøttsekkene, som ligger bortunder skurene.

I de følgende minutter har jeg ikke tid til å bry mig om det som foregår på land. Jeg må konsentrere alle mine tanker om den vanskelige manøveren. I mitt hjerte sender jeg op en lønlig bønn om at ingen må røre ved presenningen over de to bukkene, men jeg våger ikke å gi noen tilsvarende kommando forover av frykt for å bli misforstått. Som en vill sprellmann hopper jeg fra den ene bronokken til den andre, derfra til maskintelegrafene og roper mine styrekommandoer over til tredjestyrmann. Jeg må klare alting selv heroppe, for som du vet, er det i slike tilfeller bare kapteinen og rormannen som står på broen ombord i våre båter. Hver eneste mann, forut og akterut er i full sving.

Manøveren lykkes mig ikke så særlig glimrende. Båten min er sterkt utsatt for landbrisen, da den ligger nokså høit. En gang gir jeg noen lektere noen skrammer, så knuser jeg en brenningsbåt. Dette optar folkene på land som utpekulert ondskap, for de setter i et rasende skrå og løper bortover gangbroene for å bringe sine skrøpelige farkoster i sikkerhet.

Imidlertid har jeg nesten fått snudd skuta mi. Til syvende og sist skraper den inn på en liten råskonnert, som ligger ved bryggen på den andre siden av havnen — foruten „Launa“ det eneste skib på havna. Skipperen, som først full av angst sto på dekket med korkefenderen i hånd, er den første som får syn for saken, for han opdager

hva mine to „kanoner“ egentlig er for noe. I et nu basunerer han ut nyheten i alle vinde. Nu blir folkene på land kjepphøie og jeg, for det skal jeg si dig, svetter enda mer. Nu begynner allerede noen toldere å skyte. Men allikevel — pokker ta — med nød og neppe klarer jeg å komme gjennom utseilingen til den ytre havn og damper forsiktig, så jeg ikke skubber inn på noen steds, i retning av det vesle fyrtauret. Da kommer jeg til å se bort på kaien og der får jeg øie på noe som jeg ikke riktig liker. Ved hjelp av kikkerten opdager jeg, at det dreier sig om en lettere mitraljose, som blir trukket av et esel og ledsaget av noen dusin soldater. Å jo, jeg forstår godt hva de har fore. De har til hensikt å besette det ytterste hode på moloen for i siste øieblikk å avskjære mig tilbaketoget. Jeg roper gjennom telegrafene: „Full fart forover!“ Og ganske overflødig tilføier jeg: „Sett på all den damp dere kan“.

Hvorfor har de ikke spent for en bil i stedet for det dumme eslet? Det sto nemlig biler bortover kaien. Men nei, det blir ved eslet og det var min redning.

Eslet traver imidlertid også ganske fort og haler godt inn på oss. På få minutter vil det vise sig om dekket vi årt skal bli bestrøket av kuler eller ei. Nu stopper de ute på pynten av moloen, nu bringer de mitraljosen i stilling og i det øieblikk passerer jeg forbi og „Launa“ viser skytterne sin pompøse bakdel. Da den første salve smalt, hadde vi et forsprang på hundre favner. Og det står ingen hverken på akterdekket, på båtsdekket eller på de andre lette oppbygninger. Hver i sær står i god dekning oppe på broen eller på fordekket.

Kaptein Swan stryker sig over pannen ved tanken på de avskyelige timer og synes å falle i staver, til føreren på „Adelgunde“ gir ham et puff: „Nå, og videre? Hvorfor gikk du så ikke straks til Kanariøiene? Det vilde da ha vært mye enklere enn

å gå til Hamburg? Du måtte jo regne med at de vilde sette efter dig med krigsskib, for radio har de jo i ethvert hull“.

„Ja, til å begynne med vilde jeg også til en av de øiene, til Palma eller Teneriffa, jeg hadde allerede satt av kursen. Men så lot de mig dampe i fred hele dagen om enn de telegraferte som noen ville fra negerbyen. Da tenkte jeg som så: Nå har du et ganske pent forsprang og du klarer kanskje å komme gjennom til den Tyske bukt, hvis du holder dig langt utpå. Og jeg klarte det. Om natten med blendete laterner naturligvis og om dagen la jeg ikke kikkerten ut av hånden. Det bar rundt Færøiene, ned langs Norskekysten. Om dagen gjemte vi oss, om natten seilte vi videre. Saken var den: jeg hadde kull nok og provianten strakk til.“

„Ikke dårlig, det må jeg si, Paul“ rote kameraten, „du har sandelig vært en forbannet tapper kar.“

Paul smilte litt og sa: „Nei, så særlig tapper var jeg nå egentlig ikke. Ærlig talt, angsten sat mig ofte i nakken og en natt drømte jeg, at „Launa“ var gått på en mine og at den gikk først i luften og så ned i Guds store kjeller. Virkelig modige mennesker drømmer ikke slikt noe, de tenker ikke på noe i det hele tatt. Som for eksempel min maskinassistent, som i all ro tok de bilder jeg viste dig, mens angstens sved sto på min panne...“

Nå, jeg forsøkte altså å trekke mig anstendig ut av affæren og det er jo så noenlunde lykkes mig. Og dertil kom at „Launa“ som jeg nu fører på det åttende året, lå mig meget på hjertet. Jeg hadde ikke holdt ut å se båten ligge å råtne langsomt op i en fremmed havn.“

For en kort stund forstummet de to menn; Swan bladde åndsfraværende i et hefte. Da blev døren revet op og et kontorbud ropte: „Herr kaptein Swan, deksinspektøren og sjefen ber Dem komme inn og avgi rapport.“

**Gnistene
spruter gjen-
nem regnet**

Midt i gatetrafik-
ken er sveiserens
arbeidsplass. I all
slagsværer han på
erde for å utnytte
de små pauser i
ferdselen til å re-
parere sporveis-
skinnene

I de savoyiske alper

få kilometer fra den norditalienske industriby Turin, ligger i 2000 m høide vintersportsstedet Sestrières. De langveis synlige egenartede tårn på hotellene er kjennemerket på denne „sportsøien“ i sneen

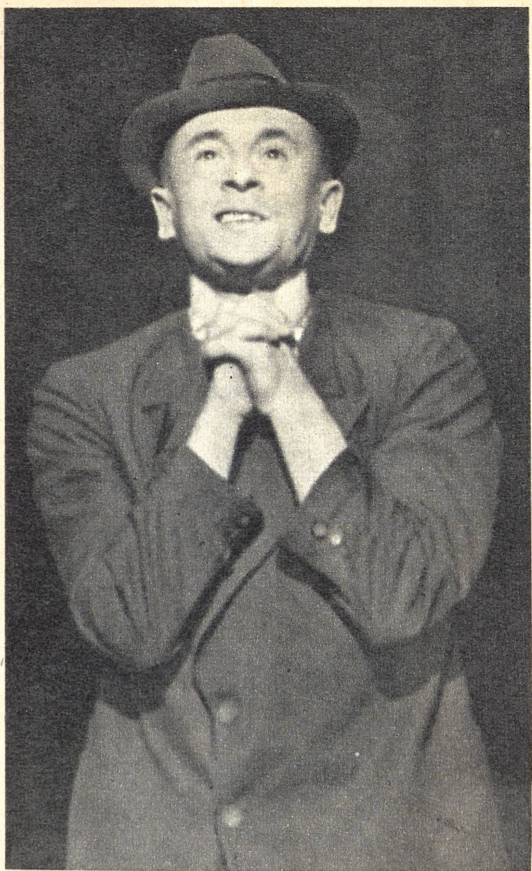
I vår-solen!

Efter lang opstigning og kort, stormende utforløp nyter den lille ferierende dame solen i Sestrières i fulle drag på en hotelterasse. Hennes tanker beskjeftiger sig kanskje allerede med den muntre selskabelighet, som om aftenen fører gjestene sammen i de mondene selskapsværelser. (Bildet til høire)

RØDT TÅRN— og hvite tinder

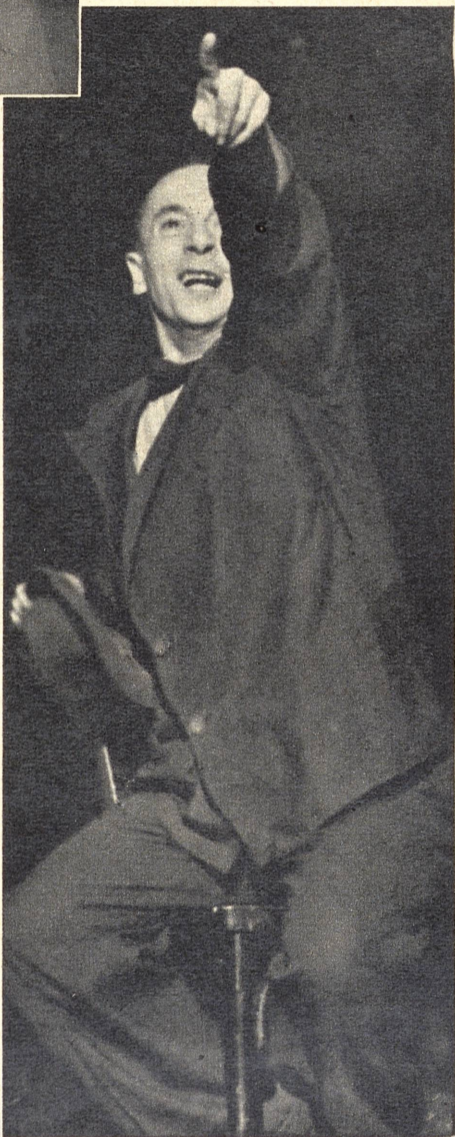
Skriket etter ANITA

Det blir mer romantikk
på varietéene

Alexis, hverdagens romantiker. Han klager sin nød over Anita for publikum. Med en stor tragikers virkemidler forteller han om Anita som må danse for pengenes skyld, skjønt hun er så trett

Man merker i vår tid en viss hang til det som er underbart og romantisk. Filosofene og psykologene sier at vår tid kjennetegnes ved en bortvenden fra det intellektuelle. Pseudo-saklighetens epoke er overvunnet og er ved å bli avløst av hjertelighetens tidehvert, nutidens mennesker er mer tiltrukket av sjelens enn av hjernens krefter.

Hvis dette virkelig er et tidens tegn, så må det først åpenbare sig i menneskenes trang til spill og lek. På teatrene viser det sig vel til å begynne med bare som et krisefenomen. De unge dramatikere vet ennå ikke riktig hva de vil. I filmen merker man denne vilje til romantikk noe tydeligere, særlig i lystspillene. Også på varietéscenene sporer man denne hang til romantikk. Den har naturligvis ennå ikke formådd å skape en helt ny stil, men merkes bare i enkelte kunstners opvisninger. Vi vil her presentere tre representanter av denne art: Ben Dova, Marvelli og Alexis —

„Anita, du!“ skriker han. Han mener å ha opdaget henne i en av losjene. Publikum er opskaket og merker først litt etter litt at Anita aldeles ikke eksisterer...

en akrobat, en tryllekunstner og en komiker.

Når Ben Dova dør — ler publikum

Amerikaneren Ben Dova er en av verdens beste akrobater. Først arbeidet han som trapeskunstner sammen med en partner. Den gang var han ennå ikke Ben Dova. Han blev først en

Fortsettes side 46

... Alexis gjør sig bare lystig over en sentimental schlager. „Her avspiller der sig en ganske annen tragedie. Jeg er kontraktmessig forpliktet til, mine damer og herrer, å underholde Dem i tyve minutter.“

Det som alle berusede drømmer om, det gjør Ben Dova til virkelighet. Han smiler salig, der han står på hodet på gateløkten

Deres selskapsvenn fra morgen til kvell,

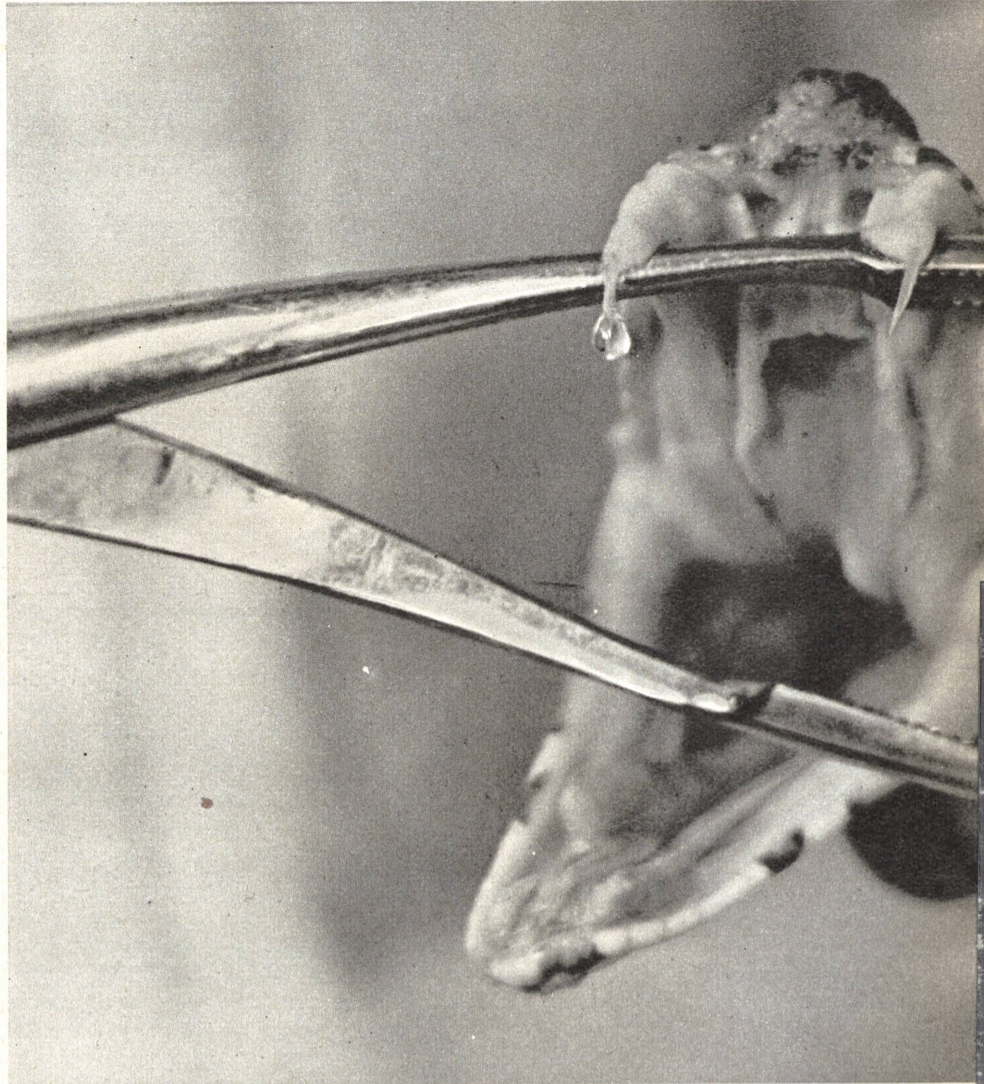
som forvenner Dem med sin underholdning fra hele verden. Telefunken-Specialsuper Safir (T 065 WK/GWK). Det gis i dag en rekke radioapparater, som De nok kan like, men Telefunken Safir vil bli en god venn for Dem. Den tilhører en av Telefunktens Verdensmusikanter i den nye Radioserie 1940/41 og som sådan helt igjennom bygd for god gjengivelse. Det er ikke uten grunn at den uforlignelige Telefunken — tone er blitt et begrep for den høyeste tonekvalitet hele verden over. Denne 6-krets-femrørmottager med den store rekkevidde hele døgnet rundt og særlig på kortbølgeområdet har dessuten den mest moderne betjeningskomfort. I sitt kostbare edeltres kabinett er den det billigste musikk-instrument for det velutstyrte hjem.

Telefunken — den nyeste teknikk — basert på den lengste erfaring

De avgjørende oppfinnelser dokumenterer Telefunktens historiske betydning for radioens utvikling fra de første famlende forsøk til den nåværende herskerstilling i teknikkens verden. Telefunktens stålør — den harmoniske serie — hvormed Telefunktens rørfabrikasjon har passert de ethundre millioner beviser atter Telefunktens verdensbetydning i tidens radioteknikk.

TELEFUNKEN

Giftslanger som blir „melket“ 26 ganger i året

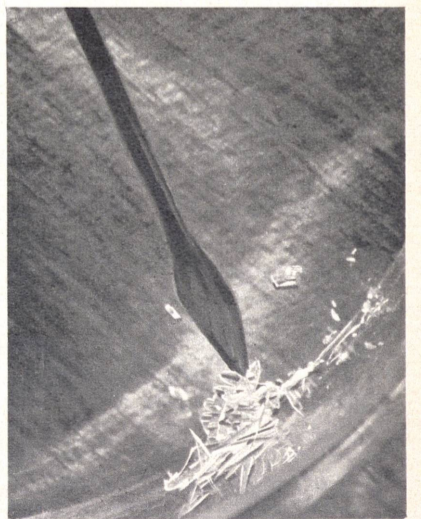

En dødelig dråpe — kan redde livet. En indisk kjedeslange med åpnet svelg. Med en metalltang blir den vannklare gift presset ut av kjertlene gjennom de innhulete gifttenner akkurat som gjennom kanylene på en injeksjonssprøite. Alle dyrene i „slangefarmen“ blir „melket“ en gang hver annen uke. Denne slangearts tørrete, krystallinnende gift virker blodpløsende og øker styrkingsevnen. Man benytter den for å stille farlige blodtap, hvilket er av stor betydning, spesielt for de syke som lider av blødningen

De hellige slange stiller smertene. Den egyptiske Ureus-slange, faraoenes hellige slange, blir likesom de andre giftslanger tappet for sin gift. Man lar den slå sine gifttenner i et lag moll som er spent over et glas. Mollaget gjør herunder tjeneste som hudvev. Den utøver ved bitet et sterkt trykk på kjertlene og skyver tankjøttet så langt tilbake at intet av den kostbare gift går tapt. Den gift som denne Ureus-slange leverer annen hver uke, utgjør i tørret tilstand omtrent $\frac{1}{2}$ gram. Det dreier sig her om en nervegift som i første linje anvendes som smertestillende middel

Tørret gift — dobbelt så farlig. Cirka fem dråper slangegift i krystallinsk tilstand. Den tørrete og derved sterkt konsentrerte gift er helt ufarlig når man tar på den med fingrene. Hvis der imidlertid fins den minste rift i huden så virker den på grunn av sin konsentrasjon meget sterkere enn i naturlig, flytende tilstand

Utvinning av gift i en slangefarm i Berlin

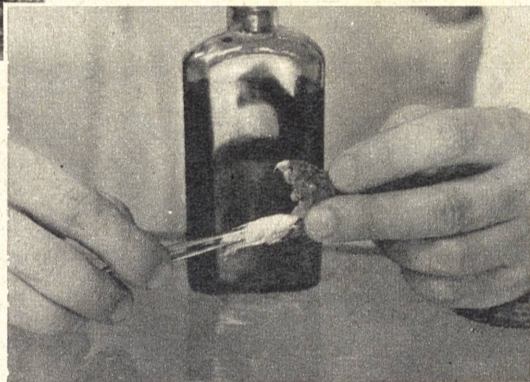

Kosmetikk i terrariet. Alle dyrene i denne slangefarmen, som befinner sig i sjette etasje i en forretningsgård i Berlin, får hver dag åtte minutter „høifjellssol“ som er et viktig surrogat for den manglende tropesol. Men slangehygiene består ikke bare i dette. Noen dager før de skifter hud — og dette skjer omtrent tre ganger i året — får dyrene et bad, som varer fire-lem timer og som virker befordrende på hudskiftet. Dessuten...

... blir giftennene fra tid til annen godt pusset. Til forebyggelse av munnråte blir tennene og tannkjøttet på alle slangene — her dreier det seg om en sandhuggorm — rensel med et spesielt desinfeksjonsmiddel. For å opprettholde dyrenes almene sunnhetstilstand blir deres næring tilsatt kunstige vitaminer. Således kommer de mest moderne ernæringsvitenskapelige erfaringer også disse små levende „gittfabriker“ til gode

I sjette etasje i en forretningsgård i Berlin befinner Asid-seruminstituttets „slangefarm“ sig. Her blir det under opsyn av fagfolk holdt forskjellige arter av slanger, som med den gift de avgir er til nytte for menneskenes sunnhet. Slangegift er blant annet et av de viktigste smertestillende midler vi kjenner. En ellers dødbringende dråpe blir her ved mangedoblet fortykning og etter hensiktmessig bearbeidelse av lægen til et våpen i kampen mot smerten. Også ved behandling av epilepsi har man oppnådd gode resultater ved bruk av slangegiftpreparater. Men også de blodopløsende og derved blodstørkende egenskaper som slangegiften besitter, blir utnyttet på det medisinske område og med god virkning anvendt i praksis. Under det omhyggeligste tilsyn oppfyller således disse slangene den oppgave som menneskene har satt dem. I motsetning til deres oprinnelige natur bringer de her velsignelse istedenfor død.

20 gram gift har en verdi av 7000 mark. I dette reagensglass befinner der sig omtrent 1400 dråper Ureus-slangegift i tørret tilstand. Denne mengde er tilstrekkelig til 200000 injeksjoner. Hermed kan mennesker 200000 ganger bli beltridd for de heftigste smerter. Den tilsvarer den giftmengde som er avgitt i nesten to år.

Jod-Kalikloca

Tannkremen som legene anbefaler

inneholder 0,0075 % organisk jod, av hvilket ca. 0,000035 g jod absorberes av tannkjøttet under tannpussingen og fordeles i legemets indre organer.

Jod-Kalikloca er en behagelig skummende tannkrem av beste kvalitet (uten klorsur kali!) med en serdeles velsmakende og forfriskende aroma. Den minimale mengde organisk jod er tilstrekkelig til en varig desinfeksjon av munnhulen (videnskapelig påvist) og beskytter tennene såvel som tannkjøttet mot sykdommer, og da særlig mot den i hele verden utbredte paradentose.

Dessuten er **Jod-Kalikloca** anerkjent av legene som prophylacticum mot forkjølelser, alderssymptoner (arterieosklerose) og virker stimulerende på alle organer.

Opplysninger og brosjyrer fåes gjennom videnskapsavdelingen i den kjemiske fabrikk

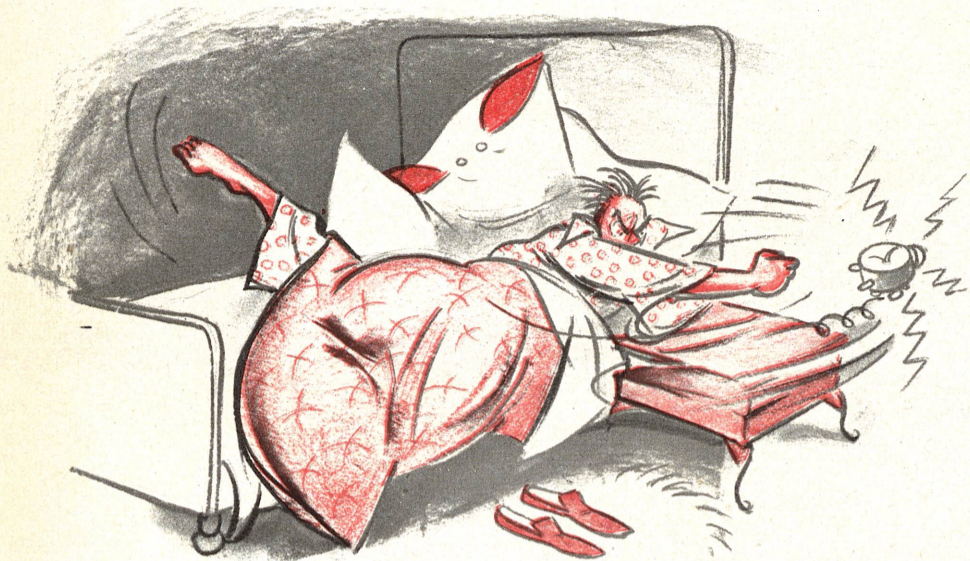
Queisser & Co., K.G., Hamburg 19

Hvordan er karikaturtegnerne?

L. v. Malachowski sier: **Det er mennesket som egger mig!**

Vår tredje reportasje om karikaturtegnerens hemmeligheter:

„Signal“ beretter igjen om en karikaturtegner. Denne gang forteller L. v. Malachowski, en for våre lesere alt velkjent tegner, hvordan han lever og arbeider. Han kastet sig med glede ut i oppgaven, og det han har tegnet, er blitt det nøiaktigste bilde av ham selv! Det stikker en vitalitet i ham, som alltid forbløffer. Det er merkelig å betrakte ham ved arbeidet. Lynsart dukker tankene opp i ham. Han blir overrumplet av sine innfall og ser ut som om gode demoner ryster ham og sloss om ham. Plutselig farer hans hånd i været for så å falle triumferende ned på tegneblokken — og hvor ofte senkes den ikke rolig og svært forlegent igjen! Hans fornuft har på et øieblikk prøvet det som innfallet hvirket ham, og ideen synes ham å være for dårlig! Så sitter han der igjen, dystert og grublende, venter på en ny og klokere demon... og det varer ikke lenge, så lyser øinene hans igjen. Å se denne mannen med de solide musklene der han sitter åndeløs på sprang, gnistrende av opphisselse, det lar også legmannen ane at det ikke er bare barnemat å lage gode vitser. Tilfredsstillelsen når det lykkes, er naturligvis enorm. Den gir erstatning for alt. Til denne verdens virkelige gleder må man også regne den nydelse som karikaturtegnerne føler når gode innfall dukker opp. Egne innfall naturligvis! Bare egne!!

Det er mennesket som egger mig — i dets vrede...

... og alle dets svakheter!
(Selvbedraget ved Patience-leggingen!)

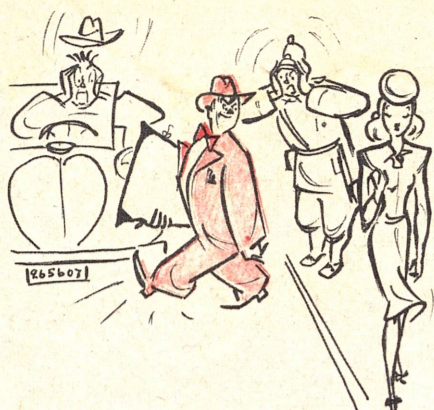
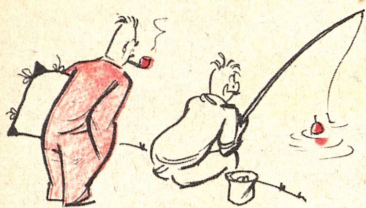

Mennesket egger mig
i dets illusjoner!

På alle måter holder jeg mitt studium vedlike! Ofte tegner jeg med tilbundne øine omkapp med min datter og øver mig i å tegne "mener"!

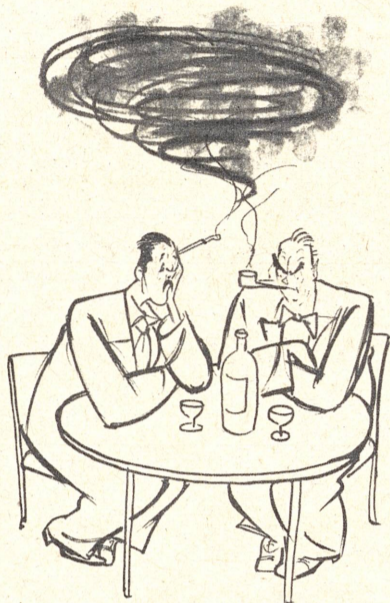
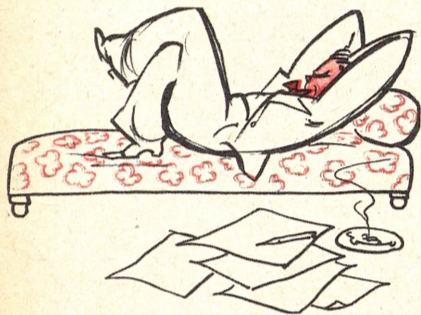
Og mennesket egger mig — i dets glede...

Det finnes ingenting som ikke vilde kunne vekke min sterkeste interesse! Også på gaten går jeg alltid med øinene vidt åpne! Og denne uhyre anstrengelse, (bildet til høire) denne møie...

Jeg betrakter alt som er av interesse!

Man aner ikke hvor mange fornøielige timer jeg har!

Jeg har stor fornøelse av å vente på et vittig innfall i all ro og mak!

Hvis det varer for lenge for mig, henter jeg en venn hit! Da er vi to om å vente — og det går da virkelig svært lystig for sig!

... å studere livet og mennesket nøie er for mig: A r b e i d e! Mens alt annet som er nødvendig, å lage vitser og tegne... det er for mig en ren fornøelse!

Å tegne er for mig bare en livlig underholdning!

Allt ved de første strøk begynner jeg å le...

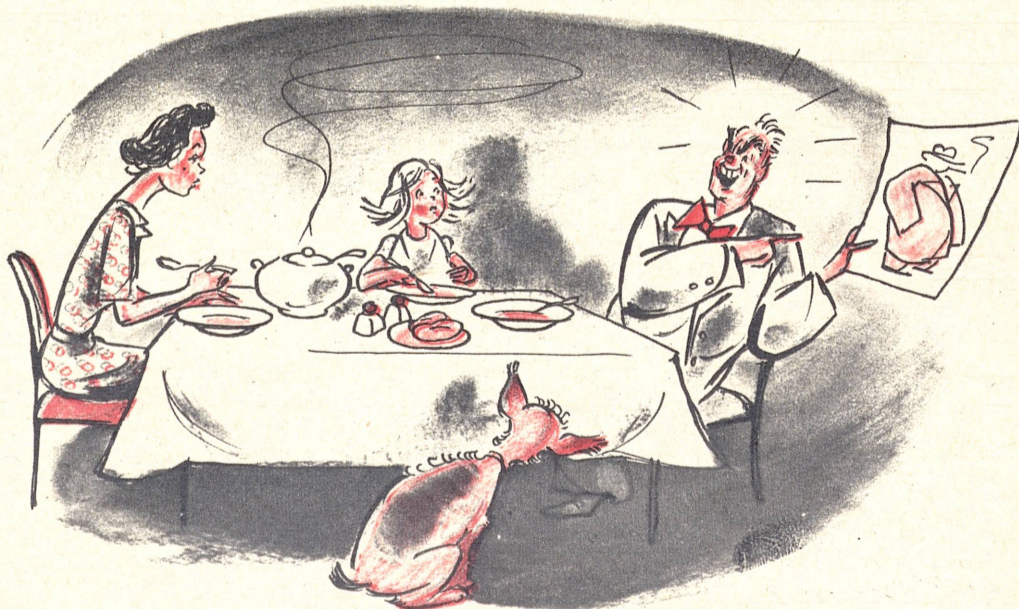

Jeg ler så jeg får tårer i øinene, når tegningen bare er såpass ferdig at jeg kan forstå den...

... og jeg ler mig ihjel, når den er helt ferdig!

han at alle ideer man har, straks må utnytted. Men siden han så begynte å „rase ut“ i tegning, har hans frue beroliget sig sterkt. Nu tegner han bare gale folk, som må løpe bortover skinnegangen foran de frembrusende lokomotiver, eller folk som vil få i stand selskapsspill med møllkuler de finner i jakkelommene sine. Jo mer grotesk ideene er, desto mer fornøid er han når han tegner. Naturligvis kan han også tegne folk som bare smiler, eller bare er litt bedrøvet — men det tilfredsstillende ham ikke. Nei, når noen tuter, da skal han straks gjøre det slik at han må gå op in en båt for å komme bort fra sitt eget tårehav. Bare ikke gjøre noe halvt, sier L. v. Malachowski — og river tegninger han ikke er fornøid med i minst åtte deler. Hans papirforbruk er da også tilsvarende stort. Det raser rundt ham, når han sitter ved tegnebordet. Papirlapper flyr om ham, kritt og kullstifter brekker, hviner og stønner. Av og til runger latteren hans. Han underholder sig selv storartet, er uhyre sint, lykkelig og tilfreds på samme tid. Den som kunde se ham, vilde rope: en narr! Og den som lærer ham å kjenne, sier: En mann som man må like! A. S.

Men da jeg også unner andre den samme glede, viser jeg gjerne frem mine tegninger — og lar dem til og med trykke i tidsskrifter! (Det eneste som erger mig, er at man bare trykker hver av mine vitser en gang! Selv ler jeg jo meget oftere av dem!)

Skriket efter Anita

Fortsatt fra side 41

verdensattraksjon etter at han en natt hadde iaktatt en full mann. Deselsomme kaprioler som denne mann fullførte i sin rus, brakte ham på den idé ved hjelp av sin kunst å lage typen på en beruset mann. Således opsto hans „nummer“, en romantisk diktning, en blanding av spøk og alvor. Ben Dovas rekvisitt er en gateløkt, løktestolpen er av gummi, som man kan trekke ned til sig for å tenne på en sigarett og som spretter tilbake som en palme når man slipper den igjen. Ben Dova demonsterer med en foruroligende anskuelighet den berusedes merkelige følelse av å ha overvunnet tyngdekraften, mens han i virkeligheten dog bare er et offer for denne. Ben Dova kan som full mann alt det som en sådan gjerne ønsket han kunde. Han kan stå på hendene på sin spaserstokk og han kan uten noen anstrengelse springe fra asfalten og opp på toppen av gateløkten. Han kan stå opreist på den og gyng med den og han kan stå på hodet på den. Mens han holder på med alt dette, legger Ben Dova aldri fra sig den latterlig lille saksofonen som han har i hånden, det er en av blikk, som man kan kjøpe i en krambu for et par ører. På denne leketøstromptet spiller han de nydeligste melodier og så får han plutselig den idé å stille saksofonen på spissen av løkten og stå på hodet på saksofonen.

Nå går scenen over til diktning. Hittil har Ben Dova utført sine kunststykker i taushet og dypt alvor. Nu henvender han sig til publikum fra toppen av løkten og sier med sin alkoholtærede stemme: „Mine damer og herrer, nå vil jeg vise Dem noe som absolutt ikke fins. Denne løkten står ikke fast, saksofonen står ikke fast og jeg heller ikke. Allikevel vil saksofonen stå på løkten og jeg vil stå på saksofonen med hodet ned og bena i været. Jeg vil gjøre det umulige mulig. Men dere vil allikevel ikke være tilfredse. For å by Dem det ytterste, som De kan forlange for Deres penger vil jeg ved slutten av min opvisning kaste mig fra løkten ned på en jernplate, hvor jeg blir liggende med knuste lemmer. Når man så bærer mig død eller lemlestet bort fra scenen, vil De forhåpentlig være tilfreds.“

Med denne brutale demaskering av menneskets aller slette instinkter, skaper Ben Dova hin grufulle skjebnesvangre stemning, som man ellers bare finner i de store tragedier. Når Ben Dova allikevel ikke gjør alvor av sin trusel, og når han til slutt springer leende ned av løkten og bukker for publikum, da puster dette lettet, som befriet fra en kvelende følelse.

En tryllekunstner, som virkelig kan trylle

Marvelli adskiller sig fra alle varietékunstnere først og fremst derved at han påstår at han virkelig kan trylle. Han har avskaffet den talemåte at „hurtighet er ingen kunst“. Denne frase stammer fra det nittende århundre, da man opdaget elektrisiteten

og bakteriene og var innstillet på å venne menneskene fra å grøsse. Marvelli har også avskaffet alle apparatene med den vanlige varietéhumbog, bordene med de lange fløielsduker, fugeburene og flosshattene. Marvelli optrer uten noe som helst apparat, scenen er ganske tom, så kommer han, han har heller inte med sig, men tryller frem de forskjelligste ting. Andre tryllekunstnere tryller alltid noe vekk eller de lager ting, som publikum egentlig ikke er så spent på å se. For eksempel forvandler de et rødt lommertørkle til et grønt; for å høste bifall for dette må de først inngi publikum ønsket om å se dette trikk. De må si: Nu vil jeg forvandle et rødt lommertørkle i et grønt! Marvelli gir avkall på alle disse dikkedarer, han kommer og hekser og så holder han med ett inne, likesom slått av forbauselse over sin egen kunst og sier, at dette sikkert er noe som enhver kan lære, han har allikevel en følelse av at han virkelig kan hekse, men han er naturligvis ikke helt sikker på det. Så ber han publikum å passe nøie på — og så jager den ene sensasjon den annen.

Således kaster han f. eks. tre silketørklær over til publikum. Han ber om at det må bli bundet en fast knute på dem. Dette blir gjort. Han selv blir stående oppe på scenen og han går heller ikke senere ned. De knyttede tørklær blir av damer og herrer blant publikum lagt på en stol i tilskuerrummet. Tryllekunstneren kan som sagt ikke berøre dem. Så snart de har lagt fra sig tørklærne, ber han dem om, å ta dem frem igjen. Dette skjer, — men tørklærne har ingen knute lenger. Nu kommer Marvelli helt frem til rampen og sier: „Dere ser et under, tro mig på det!“

Når andre kunstnere forlater scenen tenker publikum for det meste som så: Hvorledes har han fått det til? Marvelli efterlater sitt publikum i lett eventyrstemning, i en slags svevende tilstand mellen drøm og virkelighet. De sitter med en følelse av at et menneske kan meget mer enn det selv tror sig i stand til.

Slagerens avsløring

Alexis er den uhyggeligste av disse tre. Han er et grått og knudret hverdagsmenneske. Han er ikke så grotesk påkledd som klovner pleier å være, men er iført en ferdigsydd dress som er blitt noe blank og slitt. Når han kommer inn på scenen med langsomme skritt, ser han ut som en arbeidsløs bokholder, som ved en feiltagelse er kommet inn i en kabaret. Alexis er typen på et masse-menneske, slik som man ser det hundre ganger om dagen. Hvis denne mann nu begynte å synge, så vilde man vente å høre en gammel chanson om arbeidsløsheten. I stedet for dette kommer han frem til rampen, stirrer utover publikum, synes å se en han kjenner og støter ut et skrik: „Anita!“ Dette skrik går gjennem marg og ben. Hvem er Anita? Midt i sangen stopper han, utstøter smertelige lyder og skriker ut i vill

lengsels smerte. Man forstår, at Anita er en danserinne, som alltid må danse om hun er aldri så trett. Hun må danse for pengenes skyld. „Hos mig kunde du hatt din stille lykke, Anita!“ synger han. Hans chanson er intet annet enn en banal kjærlighetsvise, en blanding av sentimentalitet og erotikk, slik som en kan høre den på enhver grammofonplate. Men den er allikevel så behendig opstykket og så virkningsfullt fremført, at den ikke har noe til felles med en slagerkomponists billige effekter. Hvis en av figurene i Maxim Gorkis „Nattasyl“ vilde gi sig i kast med å synge en av den charmerende Lucienne Boyers chansons, så vilde kanskje den virkning oppstå, som Alexis frembringer med sin „Anita“.

Han hyler frem sin lengsel etter Anita på en så drastisk måte, at damene blant publikum lener sig tilbake i stolen. Så danser han til sin danserines ære en dans, slik som en kunde tenke sig en gorilla i urskogen danser. Herunder faller han om på gulvet, kommer sig på bena

igjen, gråter og snøfter, ser sig om, som om han er kommet til sig selv igjen, og gjør en bemerkning som får publikum til brått å vende sig fra sorg og gru til en hjertelig latter. Det er vanskelig å utgrunne hvorfor man ler av Alexis. Hans lidenskap er overspent, og fordi han kommenterer denne lidenskap med hverdagsmenneskets tørre bemerkninger, uten derved å skaffe den ut av verden, oplever tilskuerne en gjen-givelse av sitt eget følelsesliv. Ingen av oss er i stand til å bringe våre drømmers lengsler i overensstemmelse med hverdagens realitet. Alexis viser oss vårt eget speilbilde og derfor ler vi.

Marvelli, Ben Dova og Alexis er tre „nummer“. Ikke publikum, men dikterne, som f. eks. Rimbaud og Wedekind, vilde bekjenne, at disse menn er virkelige kunstnere og brødre i Apollo. I løpet av tyve minutter klarer de hva teatret i våre dager ikke alltid formår, nemlig å vise menneskene veien inn til deres eget sjeleliv. Lehnau

Kort og godt

Anekdoter fra hele verden

Den forsiktede Verdi

Der kom en gang en overmåte kraftig og velvoksen ung mann til den store italienske komponist. Han spilte et vanskelig partitur for mesteren og gjorde det temmelig dårlig. Da han så spurte Verdi om hans mening, sa denne: „Kjære venn, spar mig for den risiko som er forbundet med å si min mening, — De er jo så meget større og sterkere enn jeg!“

En nodutvei

Atter en gang var den tyske dikter Liliencron blitt snakket om på grunn av et kjærlighetseventyr. En venn av ham rådet ham til nå endelig en gang å gifte sig.

Men det vilde ikke Liliencron høre noe om og svarte:

„Jeg kan dessverre ikke tillate mig å gå for anker i ekteskapets havn, men må nøie mig med en rundtur på havnen av og til...“

En vellykket trost

En dag innfant en ballettdanserinne sig hos den berømte Münchner intendant von Possart og erklærte under tårer, at hun måtte drukne sig fordi hun ventet en liten. Men den høitbedagede teaterleder mente beroligende: „Gjør nu ingen dumheter, lille frøken! Det er dog ikke så galt som De vil ha det til. Jeg kjenner Deres frøken mor. Jeg har sågar også kjent Deres frøken bestemor. Man behøver ikke å drukne sig av den grunn...“

Vanskelig gymnastikk

Under sine studieår ved konservatoriet i Milano måtte Giacomo Puccini ofte sulte. I sine senere velstandsår påsto han, når han kom til å snakke om sin studietid, at han ennu ofte merker at mavekrampen fra den tid henger igjen, og tilføiet: „Jeg var alltid lettvin av mig, men ingen gymnastikk falt mig så tung som den å springe over måltidene.“

Grunnen til farens ja-ord

For omtrent femti år siden forelsket annen-barytonen ved Berlins hoffopera

sig i datteren til en hoteleier. Dessverre måtte han frykte for at den tilbedtes far ikke vilde gi sin innvilgelse til forbindelsen. For å gjøre den gamle herre gunstigere stemt, tok pikebarnet faren med sig i operaen, hvor barytonen sang hovedrollen i „Don Juan“.

I håp om å ha virket riktig overbevisende, innfant sangeren sig neste morgen hos hoteleieren og ba om datterens hånd. Hans tilkommende svigerfar nikkede vennlig og sa:

„Da jeg i går aftes kunde overbevise mig om, at De ikke er noen Don Juan, vil jeg gi Dem min datters hånd!“

Den virkelige grunn

En dag forsøkte Napoleon forgjeves å bestige sin hest. En pariserborger sprang hen og hjalp keiseren.

„Jeg kan ikke forstå dette, mente Napoleon, „jeg er da forholdvis lett...“

„Nei, sikkert ikke“, sa borgeren, „det er jo Dem som er motvekten mot alle fiendtlige makter, Sire!“

Napoleon satte op en hjertelig latter.

Et usaklig svar?

Den sveitsiske dikter satte pris på en god drink, men en natt hadde han drukket så meget at han ikke fant veien hjem.

Men han var ikke rådvill og spurte den første og beste han traff om han kunde si ham hvor byskriveren Keller bodde.

„Men De er jo herr Keller selv!“ svarte mannen forbløffet.

„Svar på det jeg spør, Dem om, min herre“, sa Keller indignert. „Hvem jeg er, vet jeg nok, — jeg vil vite hvor jeg bor!“

Berømmelsens skyggesider

Zarah Leander opholdt sig en gang i et dansk sjøbad uten at hun blev gjenkjent. En aften blev der arrangert en konkurranse i kursalen om hvem som best kunde imitere berømte filmstjerner. Syv damer imiterte Zarah Leander. Blant dem befant sig også filmskuespillerinnen selv. Hun fikk sjettpremien.

STOCK

VERKTOI

R. STOCK & CO

SPIRALBOHRER-, WERKZEUG-UND MASCHINENFABRIK
AKTIENGESELLSCHAFT • BERLIN-MARIENFELDE

Signal

Å - det er altså våren?